

KONTRA

Τελευταίες πινελιές
πριν από τα νέα πακέτα
ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Κύπρος ενιαία
ανεξάρτητη
ΣΕΛΙΔΑ 7

Tango Appassionato
Socialdemocrata!
ΣΕΛΙΔΑ 3

Μέχρι πότε θ'
ανεχόμαστε την
υποδούλωση στους
τοκογλύφους;
ΣΕΛΙΔΑ 16

Αντιλαϊκή
αντικειμενική
πολιτική με τις ευλογίες
των «θεσμών»
ΣΕΛΙΔΑ 10

Για την κουτάλα, ρε γαμώτο!
ΣΕΛΙΔΑ 13
Τα εθνικά τείχη παραμένουν
οχυρά του κεφαλαίου
ΣΕΛΙΔΑ 5

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

21ος χρόνος - αρ. φύλλου 893 - 26 Νοέμβρη 2016

www.eksegersi.gr

Με εκλογές απειλεί τον κυβερνητικό λόχο ο Τσίπρας ενόψει του νέου αντιλαϊκού «πακέτου»

Το καθιερωμένο σόου «σκληρής διαπραγμάτευσης»
ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ
ΑΝΤΙΛΑΪΚΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Scripta... Verba...

Στην Παναγία προσεύχομαι με βαθύτατο σεβασμό και ταπείνωση ενώπιον της προστάτιδας του ιερού αυτού τόπου της Παναγίας του Αξιον Εστί, ζητώντας την ευλογία και τη στήριξη της για το έθνος μας, την πατρίδα μας, αλλά και ολόκληρο το λαό μας.

Κυριάκος Μητσοτάκης

Καμμένη, πάρε το Σινούκι και κάνε απόβαση στον Αθώ. Ο Κούλης πάει να σου σπάσει το μονοπώλιο.

Αυτός που είχε την ευθύνη (σ.σ. για το τρίτο Μνημόνιο) το διαχειρίστηκε με τον δικό του τρόπο. Η ευθύνη του ήταν μεγάλη. Και πιστεύω ότι κινήθηκε με βάση τα συμφέροντα των πολλών και όχι των λίγων.

Μπέτυ Μπαζιάνα

Οι πολλοί, όμως, έχουν την εντελώς αντίθετη γνώμη από τη σύντροφο του Τσίπρα, η οποία τους θεωρεί αφελείς.

Δεν θα γίνουμε συμπλήρωμα του παλιού, αλλά δεν θα αρκεστούμε και στην αυταρέσκεια ούτε πιστεύουμε στην κομματική καθαρότητα. Θα βρούμε καινούργιους συμμάχους στην κοινωνία. Αυτή είναι η μεγάλη μάχη.

Σταύρος Θεοδωράκης

Με τον ήλιο τα βγάζω, με τον ήλιο τα μπάζω, τι έχουν τα έρ'μα και ψοφούν;

Είναι μια χαριτωμένη νότα ότι ο αμερικανός πρόεδρος, που δεν μπόρεσε να αποτρέψει την άνοδο του υπερλαϊκιστή, βρίσκει τον εαυτό του, ειδικά στην αποχαιρετιστήρια περιόδειά του, να στέκεται δίπλα στον μεγαλύτερο παροχολόγο της Ευρώπης, τον πρωθυπουργό Αλέξη Τσίπρα. Πρόκειται για εκείνον τον Αλέξη Τσίπρα που πριν από 17 χρόνια είχε υποδεχθεί ήδη μια φορά έναν αμερικανό πρόεδρο. Ωστόσο, τότε δεν είχε σφίξει το χέρι του Μπιλ Κλίντον, αλλά ως γραμματέας μιας αριστερής οργάνωσης νεολαίας έδειξε στον δρόμο τι γνώμη έχει για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Σήμερα ο Τσίπρας πλέει μέσα στην αναγνώριση του Ομπάμα, κι ενώ έξω εκρήγνυνται ξανά μερικές μολότοφ.

Süddeutsche Zeitung

Τευτονικό δηλητηριώδες χιούμορ.

Η νέα ελπίδα είναι η αλήθεια και αυτήν θα υπηρετήσουμε.

Βασίλης Κικίλιας

Επάνω στην αλήθεια θα στηριχθεί ο νέος πατριωτισμός τον οποίο εμείς υπηρετούμε και υψώνουμε ως αντίπαλο δέος στον λαϊκίστικο εθνικισμό, που μας καταστρέφει. Ο νέος πατριωτισμός της αλήθειας θα εκφράσει μια πανστρατιά κοινωνική και πολιτική, που θα υπερβαίνει παραδοσιακές διαχωριστικές γραμμές.

Κυριάκος Μητσοτάκης

Η αλήθεια λέξη-κλειδί στα σλόγκαν του Θεοδωρικάκου.

ΡΙΠΕΣ

♦ Την περίοδο της μοναρχοφασιστικής αντίδρασης έγλειφαν τους Αμερικανούς, γιατί «μας προστατεύουν από τον κίνδυνο του κομμουνιστοσυμμορισμού» ♦ Τώρα τους γλείφουν χάριν του... φυσικά της Διονυσίου Αρεοπαγίτου ♦ Δεν κάνουμε πλάκα, το ακούσαμε από «σοβαρό» δημοσιογράφο ♦ Ο άνθρωπος που πουλάει σπόρια κάτω από την Ακρόπολη, έλεγε, αισθάνεται ευγνώμων για τη διαφήμιση που κάνει στη χώρα μας ο Ομπάμα ♦ Νενέκοι παντός καιρού ♦ Επесе κορόμηλο το κλάμα, που δεν είπε λέξη ο Ομπάμα ♦ Στο Βερολίνο, ντε, για το ελληνικό χρέος ♦ Παρηγοριούνται, όμως, ότι μπορεί να είχε κάτι στη Μέρκελ, στο τρίωρο που τρωγόπιναν ♦ Το φαντάζεστε; ♦ Συναντιούνται οι πολιτικοί ηγέτες δύο από τις ισχυρότερες ιμπεριαλιστικές χώρες του πλανήτη, σε μια περίοδο που φαντάζει μεταβατική, μετά την

εκλογή Τραμπ, και έχουν στην ατζέντα και το ελληνικό χρέος ♦ Τον Νενέκο κι αν τον πλύνεις, γουρουνίλα θα μυρίσει ♦ Για να γίνεις ηγούμενος πρέπει να σε μπιμπι ο προηγούμενος, λέει ένα παλιό μοναστηριακό ρητό ♦ Κατ' αναλογία, για να γίνεις πρωθυπουργός πρέπει να πάρεις την ευλογία των καλογέρων στο Αγιονόρος ♦ Εδώ πήγε ο... άθεος Τσίπρας, δε θα πήγαινε ο... πιστός Κούλης; ♦ Ατυπη σύνοδος ευρωπαίων ηγετών με τον Ομπάμα στο Βερολίνο ♦ Και τα θεσμικά όργανα της ΕΕ τι ρόλο παίζουν; ♦ Ελα, δε θέλω χαζομάρες ♦ Τον Τσίπρα, όμως, γιατί δεν τον κάλεσαν; ♦ Τον φοβούνται, ρε κουτά, γιατί είναι αριστερός ♦ Καλά ντε, μη φωνάζετε, λέμε και μεις καμιά μακακία για να γελάσουμε ♦ «Αμαρτωλός είμαι, απατεώνας όχι», Εφραίμ ♦ «Λάθη μπορεί να έκανα, αλλά απατεώνας δεν είμαι», Αρσένιος ♦ «Θάρσει τέκνον

αφεώνται σοι αι αμαρτίαι σου» ♦ Διότι, όπως έλεγε και ο πατήρ Εφραίμ ο Κατουνακιώτης ♦ «Δε σε κατηγορώ γιατί αμαρτάνεις. Σε κατηγορώ γιατί δεν μετανοείς και δεν εξομολογείσαι» ♦ Εφραίμ και Αρσένιος και μετανόησαν και εξομολογήθηκαν (πολλάκις) ♦ Η στήλη προβλέπει ότι του χρόνου οι συριζαίοι θα καταθέσουν στεφάνι στο Πολυτεχνείο στις 4 τα ξημερώματα ♦ Με μια κλούβα των ΜΑΤ κάθεται στην Πατησίων να φωτίζει το χώρο ♦ Όπως φωτίζει το τανκ εκείνη τη μαύρη νύχτα του 1973, πριν πέσει πάνω στη σιδερένια πύλη ♦ «Εάν μπορούσα να ψηφίσω, θα τη στήριζα» είπε ο Ομπάμα για τη Μέρκελ ♦ Στον Τσίπρα δεν επεφύλαξε τέτοια φιλοφρόνηση, παρά τα τόσα χατζηβατιλίκια του «δικού μας» ♦ Μαυρόγατα με πέταλα ο απερχόμενος πλανητόρχης ♦ Ο τελικός αριθμός των καναλιών μπορεί να είναι και λίγο

αυξημένος, δήλωσε ο Ιωάννης Μελισσανίδης ♦ Συγγνώμη, ο Νίκος Παππάς θέλαμε να πούμε ♦ Και πρωταθλητής στην κωλοτούμπα και παχύδερμο ♦ Σκοτώνννε ο συνδυασμός ♦ Ντέρμπι ακροδεξιών με έπαθλο την ψήφο των караβανάδων, εν ενεργεία και αποστράτων ♦ Μπουμπούκος εναντίον Μπουλούκου ♦ Θα φάει η μύγα σίδερο και το κουνούπι ατσάλι ♦ Αναμένεται αγώνας επιπέδου κατς μεταξύ Ατίλιο-Ντι Μπέστια ♦ Δείτε τη φωτογραφία από τη συνάντηση Τσίπρα με Γιούρκα, Αγγελο, Βασίλη και Τάκη ♦ Σαν τεθλιμμένοι συγγενείς σε κηδεία μοιάζουν ♦ Δεν τους βγαίνουν πια οι προπαγανδιστικές ιδέες των Τσιπραίων ♦ Τρόικα εσωτερικού από Κούλη-Μπένι-Σταύρο καταγγέλλει η ΕφΣυν ♦ Που προτιμά το ντούο Αλέξη-Πάνου ♦ Βρεγμένη σανίδα που σας χρειάζεται ♦ Silver Alert για τον Μιχελολογιαννάκη, το γιατρό ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Ποια Μενεγάκη, ποιος Μένιος, ποια Πάνια; Ένας είναι ο τρισμέγιστος Θεοδωρής Μιχόπουλος. Τι non paper ήταν αυτό που έγραψε η πένα του; Τέσσερις φορές (ναι, τέσσερις!) ο αμερικανός πρόεδρος αποκάλυψε τον έλληνα πρωθυπουργό «Αλέξη»! Είναι τέτοια η μεταξύ τους φιλία που ο Μπαράκ του εξομολογήθηκε τα οικογενειακά προβλήματα που «έχει στο κεφάλι του» (εύκολα μπορούμε να καταλάβουμε ότι μπορεί να του είχε και τα γκομενικά του και πόσο ζηλιάρα είναι η Μισέλ - ο Ομπάμα είναι γνωστός παντοφλέιρο). Ασε που «έδειξε γνώστης του βιογραφικού του Αλέξη Τσίπρα» (να φανταστείτε ότι στο υπερατλαντικό ταξίδι με το θηριώδες Airforce One δεν έφαγε, δεν ήπιε, δε σηκώθηκε ούτε για κατούρημα - διάβαζε μετά μανίας σημειώματα για τη ζωή του Αλέξη και έβλεπε βίντεο από την εποχή που ήταν πρόεδρος 15μελούς στους Αμπελόκηπους μέχρι σήμερα). Μετά από τόσο μελέτη που έριξε ο Ομπάμα, λογικό ήταν να

γίνει ένθερμος θαυμαστής του Τσίπρα και να τον ρωτήσει «πώς και ασχολήθηκε τόσο μικρός με την πολιτική»! Ρε συ Θεόδωρα, χαμένος πηγες τόσα χρόνια να γράφεις κείμενα για τα δελτία ειδήσεων της ΕΡΤ. Μέχρι και αρχισυντάκτης της Μενεγάκη θα μπορούσες να είχες γίνει.

Κ Έχει δίκιο ο Κούλης που αποκάλυψε τους καλογέρους

του Αγίου Ορους «θεματοφύλακες της παράδοσης, με τη συνεχή παρουσία και προσφορά [τους] για χίλια και πλέον χρόνια». Απορούμε, όμως, πώς του ξέφυγε και αναφέρθηκε μόνο στην παράδοση. Περίορισε έτσι την προσφορά των καλογέρων. Επρεπε να τους αποκαλέσει και «θεματοφύλακες του έθνους». Και να τους τιμήσει ιδιαίτερα για εκείνη την εθνικά υπερήφανη

(αδούλωτη καλύτερα) επιστολή τους προς «την Αυτού Εξοχότητα τον Αρχικαγκελλάριον του ενδόξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ εις Βερολίνον», στον οποίο έγραψαν: «Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπρόσωποι των Είκοσιν Ιερών Βασιλικών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου Ορους Αθω, λαμβάνομεν την εξαιρετική τιμήν ν' απευθυνθώμεν προς την Υμετέραν Εξοχήτητα καί παρακαλέσωμεν Αυτήν θερμώς, όπως ευαρεστημένη, αναλάβη υπό την Υψηλήν προσωπικήν Αυτής προστασίαν

καί κηδεμονίαν τον Ιερών τούτων Τόπων, του οποίου Ηγούμενοι καί αντιπρόσωποι τυγχάνομεν, διαδεχομένη εν τούτω τους ιδρυτάς καί Ευεργέτας του Ιερού τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορας καί διαδόχους τούτων». Όπως σημείωναν παρακάτω, ο Χίτλερ ήταν ο επόμενος στη σειρά μετά τους βυζαντινούς αυτοκράτορες Βασίλειον τον Μακεδόνα, Ιωάννη Τσιμισκή, Κωνσταντίνο Μονομάχο, τον Στέφανο Δουσάν και άλλους σλάβους και ουγγροβλάχους ηγεμόνες και τους οθωμανούς σουλτάνους.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Επιμένοντας στις αρχές μιας πολυδιάστατης και ενεργητικής εξωτερικής πολιτικής η Ελλάδα από παρίας γίνεται πρωταγωνιστής, από μέρος της κρίσης γίνεται μέρος της λύσης στον βαθμό που η λύση δεν μπορεί να είναι άλλη από την ειρήνη, τη συνεργασία, την ασφάλεια. Θα συνεχίσουμε σε αυτόν τον δρόμο αξιοποιώντας το συμβολικό φορτίο που φέρει η Ελλάδα ως ο τόπος στον οποίον γεννήθηκαν οι δημοκρατικές ιδέες, συμβολικό φορτίο που σπεύδουν να αναγνωρίσουν οι παγκόσμιοι ηγέτες με διαδοχικές επισκέψεις στη χώρα μας.

Αλέξης Τσίπρας

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

26/11/1931: Συγκρούσεις φορτοεκφορτωτών-χωροφυλακής στο λιμάνι του Πειραιά, πολλοί τραυματίες **26/11/1943: Γερμανοί εκτελούν 118 έλληνες ομήρους στο Μονοδένδρι Λακωνίας** **26/11/1967: Δίκη ΠΑΜ, 24 καταδίκες** **26/11/1968: Ανάρτηση πανό «Ρήγα Φεραίου» έξω από κινηματογράφο στην Ομόνοια** **26/11/1970: Βόμβα «Κινήματος 20ής Οκτώβρη» στο άγαλμα Τρούμαν (το έκανε να γέρνει).** Εντοπίζονται δυο ακόμα εκρηκτικοί μηχανισμοί της οργάνωσης κάτω από αυτοκίνητα του ΕΙΡΤ (Ζάππειο) **26/11/1985: Χτύπημα λεωφορείου ΜΑΤ κοντά στο Κάραβελ - νεκρός ο αρχιφύλακας Ν. Γεωργακόπουλος, δύο τραυματίες αστυνομικοί (17Ν)** **27/11: Μπούρμα: Εθνική γιορτή, Κούβα: Ημέρα μαρτύρων** **28/11: Παναμάς:**

Ημέρα ανεξαρτησίας, Τσαντ, Μπουρούντι: Ημέρα δημοκρατίας (1966) **28/11/1955: Δεκατρείς αστυνομικοί και πολλοί πολίτες τραυματίες σε αντιβρετανική διαδήλωση (Θεσσαλονίκη)** **29/11: Ημέρα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό** **29/11/1970: Επεισόδια και δεκατρείς συλλήψεις έξω από τον κινηματογράφο «Παλλάς», όταν η αστυνομία επιχειρεί να διαλύσει 1.500 νέους που θέλουν να δουν την ταινία «Γούντστοκ»** **30/11: Ημέρα για κατάργηση θανατικής ποινής, Μπαρμπάντος: Ημέρα ανεξαρτησίας (1966), Μπενίν: Εθνική γιορτή (1975), Φιλιππίνες: Ημέρα ηρώων (1863)** **30/11/1943: Ενοπλοι ταγματασφαλίτες επιδράμουν σε νοσοκομεία της Αθήνας και επιτίθενται**

σε ανάπηρους **30/11/1992: Ρουκέτα στην εφορία Νέας Φιλαδέλφειας (17Ν)** **30/11/1992: Οι χουντικοί Παττακός, Ζωιτάκης, Μακαρέζος και Λαδάς υποβάλλουν αίτηση χάριτος 1/12: Ημέρα φυλακισμένων, ημέρα κατά του AIDS, Αζόρες, Πορτογαλία, Ισλανδία: Ημέρα ανεξαρτησίας, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία: Ημέρα δημοκρατίας (1958), Ρουμανία: Εθνική γιορτή 1/12/1988: Βόμβες σε κτίριο ΕΛΚΕΠΑ, Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων και γραφεία ΕΟΚ (ΕΛΑ) 2/12: Ημέρα για εξάλειψη δουλείας, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1971), Παναμερικανική ημέρα υγείας 2/12/1902: Οι βουλευτές Λεβίδης, Σμολένσκι και Βεσεντίτης επιλέγουν στη βουλή τα καθίσματα του άκρου της αριστερής πτέρυγας και ονομάζουν την ανεξάρτητη ομάδα τους «Ακρα Αριστερά».**

Tango Appassionato Socialdemocrata!

Υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά στην αστική πολιτική; Μόνο σε μια περίπτωση: αν πρόκειται για προβοκάτσια. Για να επικαιροποιήσουμε και να συγκεκριμενοποιήσουμε το ερώτημα: υπάρχουν υπόγειες διαδρομές επικοινωνίας μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ ή όλα είναι μια προβοκάτσια των συριζαίων (ή των πρώην πασόκων του ΣΥΡΙΖΑ), με στόχο να εμποδίσει την ανασυγκρότηση του ΠΑΣΟΚ, εμφανίζοντάς το ως πρόθυμο εταίρο του ΣΥΡΙΖΑ;

Το δημοσίευμα του Παπαχρήστου στα «Νέα» για τη συνάντηση Λαλιώτη-Σπίρτζη σε ταβερνείο, όπου κλείστηκε καταρχήν το ντιλ ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, το οποίο στη συνέχεια φιξαρίστηκε με τηλεφωνικές επικοινωνίες, θα είχε ξεχαστεί, αν δεν έβγαине ο Σπίρτζης να το ξαναζεστάνει. Σε συνέντευξή του στην κρατική τηλεόραση, ο υπουργός Εργολαβιών (εν γένει) διέψευσε τον Λαλιώτη, που είχε υποστηρίξει ότι στο ταβερνείο είχαν απλώς ένα χαιρετισμό, παρουσία και εις επήκοον πολλών. Συζητήσαμε «πολλά» με τον Λαλιώτη, είπε, προσδιορίζοντας τη συζήτηση «στα δέκα λεπτά και στο ένα τέταρτο». Κι όταν ο δημοσιογράφος τον ρώτησε αν συζητήσαν για πολιτική, δε δίστασε να απαντήσει: «Υπάρχει περίπτωση να με συναντήσετε εμένα ή τον κ. Λαλιώτη ακόμη περισσότερο και να μη συζητήσετε κάτι για πολιτική; Υπάρχει; Για όνομα του Θεού!»

Δεν έμεινε, όμως, μόνο σ' αυτό. Εδώσε συνέντευξη και στον Ιορδάνη Χασαπόπουλο, «δημοσιογράφο ΠΑΣΟΚ» για πολλά χρόνια, για τη «Βραδυνή». Κι εκεί πέταξε την ατάκα που προορίζεται να προκαλέσει θόρυβο (αυτό το ήξεραν και ο Σπίρτζης και ο Ιορδάνης): «Με τον Κώστα Λαλιώτη μάς ενώνει μια φιλία πολλών χρόνων. Δεν αρνήθηκα ποτέ τις ιδεολογικές μου καταβολές. Είμαι σοσιαλιστής και το τι θα κάνω εγώ με τον Κώστα Λαλιώτη σάς το λέω: θα χορεύω ταγκό στο Σύνταγμα».

Ο Λαλιώτης αισθάνθηκε ότι ο Σπίρτζης «του την έφερε». Και απάντησε με επιστολή προς τον «αγαπητό Ιορδάνη», στην οποία δήλωνε πως οι αναφορές του Σπίρτζη «με αφήνουν αδιάφορο». Και συνέχισε: «Δεν με αφορούν γιατί διαχρονικά με αδιατάρακτες σχέσεις ανήκω στο ΠΑΣΟΚ και στη Δημοκρατική Συμπράταξη, πιστεύοντας απόλυτα στον αυτόνομο πολιτικό λόγο τους, στην αυτοδύναμη στρατηγική τους και στον καταλυτικό, διακριτό ρόλο τους με σαφείς ιδεολογικές οριοθετήσεις και προγραμματικές αντιπαράθεσεις τόσο με το ΣΥΡΙΖΑ όσο και με τη ΝΔ. Είναι γνωστό

εδώ και αρκετά χρόνια ότι ο Χρήστος Σπίρτζης έχει αποχωρήσει από το ΠΑΣΟΚ και χορεύει σφιχταγκλιαστά «ταγκό» με το ΣΥΡΙΖΑ και τα στελέχη του καθώς και με τους ΑΝΕΛ και τα στελέχη τους. Οι χορογραφίες ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ είναι δικές τους και αφορούν αποκλειστικά μόνον αυτούς».

Ο Λαλιώτης ξέρε ότι τέτοιου τύπου επιστολές συντηρούν το ζήτημα και παίζουν το παιχνίδι εκείνων που το άνοιξαν, όμως δεν είχε και άλλη επιλογή. Αν δε διέψευδε, θα ήταν σαν να επιβεβαιώνει. Ομως δεν ήταν μόνο ο Σπίρτζης. Τον μιμήθηκε ο Κουρουμπλής, που δήλωσε σε σαλονικιώτικο ραδιοσταθμό ότι μπορεί να υπάρξει μια μεγάλη δημοκρατική προοδευτική παράταξη, μέσα από κοινή πορεία ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, που να ταχθεί «απέναντι στη λαίλαπα του νεοφιλελευθερισμού που εκπροσωπεί ο κ. Μητσοτάκης».

Στον Κουρουμπλή ανέλαβε να απαντήσει ο εκπρόσωπος Τύπου

του ΠΑΣΟΚ Π. Χρηστίδης (γνωστός για το on air καμάκι σε ευειδή τηλεπαρουσιάστρια), με την παροιμία «η αλεπού στον ύπνο της κοκόρια μαγειρεύει», σημειώνοντας ότι αυτές οι προτάσεις γίνονται «τώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ καταρρέει». Ακολούθησε μια επίδειξη βλακώδους μικρομεγαλισμού: «Η δυναμική του ΠΑΣΟΚ είναι πια δεδομένη. Και σε κάθε εκλογική αναμέτρηση στα κινήματα βγαίνουμε πολλαπλά κερδισμένοι. Η δυναμική μας ενισχύεται γιατί ξαναχτίζουμε σχέση εμπιστοσύνης με τον πολίτη». Η δήλωση έκλεισε με έναν κάρφαρο για τους πασόκους του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και για τον Μπένι: «Αυτοί που προτίμησαν την γλυκιά καρέκλα της εξουσίας τρέχοντας στον ΣΥΡΙΖΑ, όπως και όσοι γρατζουνάνε την πόρτα της ΝΔ, θα κριθούν από τον ελληνικό λαό».

Ο Μπένι συγκαταλέγεται σ' αυτούς που «γρατζουνάνε την πόρτα της ΝΔ». Αμα βέβαια, ρωτήσεις κάποιον πασόκο, θα

σου απαντήσει ότι ο εκπρόσωπος δεν αναφερόταν στον Μπένι (μόνο ο Γρηγοράκος είναι, ωρέ παιδιά της Χ. Τρικούπη!), όμως όλοι ξέρουμε για ποιον χτυπάει η καμπάνα. Αλλωστε, ο Μπένι δεν το κρύβει ότι πάει για... ίδρυση κόμματος. Εδώ η Αλ Σάλεχ έπλεε σε πελάγη ευτυχίας, γυρίζοντας από τραπέζι σε τραπέζι σαν πεθερά σε γαμήλιο γλέντι, όταν οι Μπενικοί και οι Διαμαντοπουλικοί πήγαν να φάνε σε κυριλέ εστιατόριο, μετά από κοινή εκδήλωση των δύο «μαγαζιών». Για να μην πούμε για το «μαγαζί» του Μπένι, που οργανώνει τη μια εκδήλωση μετά την άλλη, σε διάφορες πόλεις της χώρας.

Τα έχουν βρει με τη Διαμαντοπούλου και άλλες «ευρωπαϊκές-εκσυγχρονιστικές-αντιλαϊκιστικές δυνάμεις» του πάλαι ποτέ κραταιού ΠΑΣΟΚ; Δεν το γνωρίζουμε. Είναι όμως βέβαιο ότι με το ΠΑΣΟΚ να παζαρεύει παρασκηνιακά με τον ΣΥΡΙΖΑ και με το Ποτάμι να καταρρέει, οι βαρόνοι των μίντια χρειάζονται ένα «φιλονεοδημοκρατικό» ΠΑΣΟΚ, που μπορούν να τους το προσφέρουν τα «ορφανά του Σημίτη». Κι ο Βενιζέλος, που ποτέ δε χώνεψε ότι τον ανάγκασαν να παραιτηθεί από την προεδρία του ΠΑΣΟΚ για να προωθήσουν οι Λαλιωτοσκανδαλίδηδες τη Φώφη, δε θα είχε κανένα πρόβλημα να τραβήξει μπροστά για τη δημιουργία ενός τέτοιου σχήματος, καταγγέλλοντας το «ΠΑΣΟΚ της Φώφης» ότι παρασκηνιακά συζητά με τον ΣΥΡΙΖΑ και συνεργάζονται.

Μπορεί να σταθεί εκλογικά ένα τέτοιο σχήμα; Με τη βοήθεια των βαρόνων των μίντια, ενδεχομένως να. Κι αν δουν ότι δεν μπορεί να σταθεί, υπάρχει πάντοτε ο δρόμος της συνεργασίας με τη ΝΔ, στο πλαίσιο μιας «μεγάλης ευρωπαϊκής συμμαχίας» (ιδέα που πρώτος είχε συλλάβει ο Σαμαράς).

Όσο για το «ΠΑΣΟΚ της Φώφης», με τις τσόντες της ΔΗΜΑΡ, διάφορων παρεών (όπως αυτές του Τούντα και του Ραγκούση), της ομάδας του Λυκούδη, ενδεχομένως και της ομάδας του ΓΑΠ, όσο δέχεται πίεση «από τα δεξιά» (κατηγορούμενο για κρυφό αλισβερίσι με τον ΣΥΡΙΖΑ) θα του είναι δύσκολο να επισημοποιήσει το ειδύλλιο. Αν όμως τεθεί ζήτημα κυβερνητικής σταθερότητας, τότε μάλλον θα τρέξουν να αντικαταστήσουν τον Καμμένο. Κι είναι αυτό που φοβούνται οι Σπίρτζηδες. Γιατί σε μια τέτοια περίπτωση, ο δικός τους ρόλος θα υποβαθμιστεί και θα αναβαθμιστεί -εκ των πραγμάτων- ο ρόλος των «γνήσιων» πασόκων. Γι' αυτό και «καίνε» τον Λαλιώτη και όσους σπρώχνουν το ΠΑΣΟΚ προς τον ΣΥΡΙΖΑ.

Ασκήσεις ισορροπίας από τον Κούλη

Περισσότεροι από τους αντίστοιχους υπουργούς, αναπληρωτές υπουργούς και υφυπουργούς είναι οι τομεάρχες και αναπληρωτές τομεάρχες που όρισε ο Κούλης. Σαράντα τρεις, ζωή να 'χουν. Λογικό, όταν πρέπει να ικανοποιήσεις όλες τις «φυλές» της Δεξιάς και ταυτόχρονα να έχεις τον έλεγχο του κόμματος, μέσω μιας μικρής επιτελικής ομάδας η οποία αναφέρεται μόνο στον αρχηγό.

Ποια είναι αυτή η μικρή ομάδα; Ο Τ. Θεοδωρικάκος, που ορίστηκε επίσημα «συντονιστής του στρατηγικού σχεδιασμού και της επικοινωνιακής ομάδας». Ο αντιπρόεδρος Κ. Χατζηδάκης που θα «συντονίζει τη σύνταξη του κυβερνητικού προγράμματος». Ο διευθυντής του πολιτικού γραφείου του προέδρου Μ. Μπεκίρης, με τον οποίο «θα συνεργάζονται σε σταθερή βάση» οι «σκιώδεις υπουργοί» και οι αναπληρωτές. Ο εκπρόσωπος Τύπου Β. Κικίλιας. Μόνο η Ντόρα λείπει απ' αυτή την ομάδα, αλλά η τοποθέτησή της ως τομεάρχη Οικονομίας και Ανάπτυξης περισσότερο έγινε για λόγους προπαγάνδας (για να μην υπάρχει κατηγορία για οικογενειοκρατία). Είναι βέβαιο ότι ατύπως θα συμμετέχει στο στενό ηγετικό επιτελείο.

Και ο αντιπρόεδρος Μπουμπούκος; Αυτός δεν αναφέρεται καν ως τέτοιος στην επίσημη κομματική ανακοίνωση. Δεν τοποθετήθηκε κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος (οι θέσεις μοιράστηκαν στους Ν. Δένδια, Κ. Τζαβάρα και Γ. Κεφαλογιάννη, αλλά του δόθηκε το «σκιώδες υπουργείο» Αμυνας, για να «σκυλοβρίζεται» με τον Καμμένο, εντός και εκτός Βουλής. Αντίθετα, ο Βορίδης χρίστηκε «σκιώδης υπουργός» Εσωτερικών, θέση σαφώς ψηλότερη απ' αυτή του Μπουμπούκου.

Κατά τα άλλα, βολεύτηκαν όλοι με μια θέση τομεάρχη ή αναπληρωτή, ώστε καμία από τις «φυλές» να μην είναι παραπονεμένη. Βρέθηκαν θέσεις για τους σαμαρικούς (Αννα-Μισέλ, Αθανασίου, Δημοσχάκης, Καραγκούνης, Σκρέκας), περισσότερες για τους καραμανλικούς (Κώστας του Αχιλλέα, Σταϊκούρας, Παναγιωτόπουλος, Καραόγλου, Μπασιάκος, Χαρακόπουλος, Γκιουλέκας κ.ά.), ενώ δεν έμειναν παραπονεμένοι οι κληρονόμοι βαρονιών. Ετσι, «σκιώδης υπουργός» Πολιτισμού ορίστηκε η Ολγα Κεφαλογιάννη (ειδικότης της ο πολιτισμός!) και Μεταναστευτικής Πολιτικής ο Μ. Βαρβιτσιώτης. Κάποιοι πήραν πόστα με τα οποία δεν έχουν καμία σχέση, αλλά έπρεπε κάτι να πάρουν κι αυτά περίσσειαν (Φορτσάκης αναπληρωτής Οικονομικών, Αθανασίου αναπληρωτής Ναυτιλίας κ.ά.).

Για να μην πάρει αέρα ο κώλος τους, ο Κούλης θεώρησε πρόπον να ανακοινώσει δημόσια αυτό που θα έπρεπε να θεωρείται αυτονόητο: «Επισημαίνεται ότι σε κάθε περίπτωση, το σχήμα αυτό δεν δεσμεύει, ούτε ως προς την οργάνωση της Κυβέρνησης, ούτε ως προς τα πρόσωπα, τις μελλοντικές κυβερνητικές επιλογές του Προέδρου της Νέας Δημοκρατίας».

Πρέπει να σημειωθεί ακόμα, ότι ο «ανασχηματισμός» του Κούλη, για τον οποίο καλλιεργήθηκε ένα κλίμα αναμονής επί μέρες, έγινε αμέσως μετά την επίσκεψη του αρχηγού της ΝΔ στο Αγιο Ορος, από την οποία στάλθηκαν μηνύματα ευσέβειας, προφανώς για να δημιουργήσουν αντίθεση με την πρόσφατη σύγκρουση Φίλη-Ιερώνυμου. Αρθρογράφος των «Νέων» φιλοενοχλήθηκε από την επίσκεψη Κούλη στην επικράτεια των καλογέρων («Πού πήγε ο φιλελεύθερος Κυριάκος;» αναρωτήθηκε), όμως ο Κούλης δεν έκανε τίποτα το διαφορετικό από τους υπόλοιπους αστούς πολιτικούς αρχηγούς. Εδώ ο Τσίπρας έκανε επίσκεψη στο Αγιο Ορος (πριν γίνει πρωθυπουργός) και φρόντισε να επιδεικνύει την καλή του σχέση με τον Ιερώνυμο, σε μια προσπάθεια να κερδίσει κοινωνικά συντηρητικές ψήφους.

Με τον «ανασχηματισμό» ο Κούλης ανακάτεψε την τράπουλα, όρισε μια άτυπη ιεραρχία ανάμεσα στα στελέχη (άλλους τους ανέβασε, άλλους τους κατέβασε, άλλους τους ανέσυρε από την αφάνεια) και έδωσε σε όλους ρόλους, αφού κάθε «σκιώδες υπουργείο» θα πρέπει να παρακολουθεί το αντίστοιχο υπουργείο, με στόχο να ασκείται «διαρκής, εντατικός πολιτικός και κοινοβουλευτικός έλεγχος της κυβέρνησης». Ετσι, οι «σκιώδεις» θα πρέπει να αναμετρώνται με τους υπουργούς και τους αναπληρωτές υπουργούς της κυβέρνησης, που σημαίνει ότι πρέπει να οργανώσουν με τέτοιο τρόπο τα επιτελεία τους ώστε να μπορούν με επίκαιρες ερωτήσεις και ερωτήσεις να στριμώχνουν τους υπουργούς, συγκρινόμενοι άμεσα μαζί τους. Ετσι, τα στελέχη της ΝΔ θα δίνουν καθημερινά εξετάσεις στον Κούλη και την ηγετική ομάδα και θα κρίνονται από την αποτελεσματικότητα του αντιπολιτευτικού τους έργου. Δηλαδή, από το κατά πόσο θα καταφέρνουν να στριμώξουν τους υπουργούς με δηλώσεις, αποκαλύψεις και στη Βουλή.

Ο Μητσοτάκης, γενικά μιλώντας, δεν έχει δύσκολο έργο. Κανένας δε θα δοκιμάσει να τον αμφισβητήσει, όλα τα «παπαράγουδα» που αναγκαστικά προκύπτουν σ' ένα μεγάλο αστικό κόμμα, θα τα «μαζεύουν», και όλοι μαζί θα περιμένουν τις επόμενες εκλογές, όποτε κι αυτές γίνουν.

Συνεχίζεται ο πονοκέφαλος του Brexit

Προτροπή προς τη βρετανίδα πρωθυπουργό να ανακαλέσει την έφεση που έχει ασκήσει στο Ανώτατο Δικαστήριο κατά της απόφασης που πήρε στις αρχές Νοέμβρη, σύμφωνα με την οποία πρέπει υποχρεωτικά να γίνει ψηφοφορία στη Βουλή για το αν θα ενεργοποιηθεί ή όχι το άρθρο 50 της συνθήκης της Λισαβόνας για το Brexit, έκαναν τρία μεγαλοστελέχη του Συντηρητικού Κόμματος. Οι τρεις Τόρηδες ήταν υπέρμαχοι της παραμονής της Βρετανίας στην ΕΕ, επομένως ήταν αναμενόμενη η αντίδρασή τους. Ωστόσο, η δημόσια παρέμβασή τους δείχνει ότι τα πράγματα δεν θα είναι καθόλου εύκολα για την Τερίζα Μέι που από υπέρμαχος της παραμονής στην ΕΕ εμφανίζεται αποφασισμένη να προχωρήσει στο Brexit, χωρίς όμως ακόμα να έχει τολμήσει να ενεργοποιήσει το άρθρο 50 (το έχει αφήσει για το Μάρτη του 2017).

Ο ένας από τους τρεις Τόρηδες είναι ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης, Ντόμινικ Γκριβ, ο οποίος υποστήριξε ότι οι πιθανότητες να δικαιωθεί η έφεση στο Ανώτατο Δικαστήριο είναι μικρές, γι' αυτό και θα ήταν προτιμότερο η κυβέρνηση να εγκαταλείψει τη διαδικασία της έφεσης. Το ίδιο υποστήριξε και ο πρώην υφυπουργός Δικαιοσύνης, Εντουαρντ Γκαρντί, ο οποίος δήλωσε ότι με αυτό τον τρόπο η κυβέρνηση θα απαλλαγεί από άσκοπα έξοδα και χάσιμο χρόνου, ενώ αν προχωρήσει η έφεση θα δημιουργηθούν προβλήματα στο δικαστικό σώμα, αφού θα δοθούν προσήματα σε καλοθελητές για να το διαβάλουν.

Από την άλλη μεριά, οι καπιταλιστές συνεχίζουν τις πιέσεις τους προς την κυβέρνηση για ομαλή μετάβαση προς την έξοδο από την ΕΕ. Ο πρόεδρος του βρετανικού «ΣΕΒ», του CBI, Πολ Ντρέτολερ, στην εναρκτήρια ομιλία του στο ετήσιο συνέδριο του CBI την περασμένη Δευτέρα, υποστήριξε ότι η κυβέρνηση θα πρέπει να επιζητήσει ένα «μαλακό» Brexit, με μακρόχρονη περίοδο διαπραγματεύσεων, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η συνέχιση της προνομιακής θέσης των βρετανικών επιχειρήσεων στην ευρωπαϊκή αγορά και να αποφευχθούν φαινόμενα αιφνιδιασμού σε περίπτωση που περάσουν τα δύο χρόνια διαπραγματεύσεων χωρίς να έχουν λυθεί όλα τα θέματα, οπότε οι βρετανικές εταιρίες θα βρεθούν στο χείλος του γκρεμού, όπως είπε χαρακτηριστικά.

Όμως, σύμφωνα με τον βρετανικό Guardian, ανώτατοι αξιωματούχοι της ΕΕ δε φαίνονται διατεθειμένοι να κάνουν το χατίρι στην Βρετανία. Ένας από αυτούς δήλωσε τα εξής, διατηρώντας την ανωνυμία του: «Αν οι Βρετανοί δεν είναι προετοιμασμένοι να συμβιβαστούν στην ελεύθερη μετακίνηση (σ.σ. των ανθρώπων), ο μόνος τρόπος για να διαχειριστούμε το Brexit είναι ένα σκληρό Brexit. Διαφορετικά θα φαινόταν ότι υποχωρούμε έναντι μίας χώρας που αποχωρεί. Αυτό θα ήταν θανάσιμο λάθος».

Την περασμένη Τρίτη, η βρετανική εφημερίδα Independent (<http://www.independent.co.uk/news/uk/politics/brexit-latest-news-richard-branson-virgin-group-eu-referendum-a7430396.html>) ανέφερε ότι ο δισεκατομμυριούχος πρόεδρος της γνωστής δισκογραφικής εταιρίας Virgin, Ρίτσαρντ Μπράνσον, θα ενισχύσει με ένα εκατομμύριο στερλίνες την καμπάνια που οργανώνουν πρώην υπουργοί της κυβέρνησης Μπλερ υπέρ της παραμονής στην ΕΕ. Η εφημερίδα βασίζει την πληροφορία σε email που γράφτηκε από το στενό συνεργάτη του Μπλερ, Άλαν Μίλμπερν, στο οποίο αναφέρεται ότι η καμπάνια θα έχει γενναία οικονομική υποστήριξη από πλειάδα καπιταλιστικών επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων και η Virgin. Στόχος τους είναι η επανάληψη του δημοψηφίσματος όταν η οικονομία χειροτερέψει και η Βρετανία βρεθεί αντιμέτωπη με μία κακή συμφωνία για έξοδο από την ΕΕ. Η συνέχεια αναμένεται... σπαρταριστή!

ΥΓ. Σε μια υποδειγματική (από την άποψη του πώς ένας διπλωμάτης μεταφέρει τις απόψεις της κυβέρνησής του) συνέντευξη-ποταμό στα «Νέα», ο απερχόμενος βρετανός πρόεδρος Τζον Κίτμερ μίλησε για όλα, χωρίς να φωτίσει τίποτα. Σε ό,τι αφορά τις επιθέσεις των ταμπλόντ στο Ανώτατο Δικαστήριο, που αποφάσισε ότι μόνο το Κοινοβούλιο έχει τη δικαιοδοσία να ξεκινήσει τη διαδικασία του Brexit, παρέπεμψε στην υπουργό Δικαιοσύνης που «κατέστησε σαφές ότι η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης αποτελεί θεμέλιο λίθο του κράτους δικαίου». Σε ό,τι αφορά τη δήλωση της σκωτσέζας πρωθυπουργού ότι είναι «δημοκρατικά απαράδεκτο» να υποχρεωθεί η Σκωτία να εγκαταλείψει την ΕΕ, είπε ότι «ο λαός της Σκωτίας αποφάσισε με ένα νόμιμο, δίκαιο και αποφασιστικό δημοψήφισμα να παραμείνει ένα ισχυρό κομμάτι του Ηνωμένου Βασιλείου» και επομένως η Σκωτία θα πρέπει να εκφραστεί μέσω του ενιαίου Ηνωμένου Βασιλείου, ενώ η κυβέρνησή της «θα έχει κάθε ευκαιρία να εκφράσει την άποψή της κατά τη διαμόρφωση της διαπραγματευτικής μας στρατηγικής». Τέλος, σε ό,τι αφορά τη διαδικασία υλοποίησης του Brexit, σε σχέση με την απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου, είπε πως το κοινοβούλιο αποφάσισε να γίνει το δημοψήφισμα, ο λαός μίλησε και το κοινοβούλιο, όπως και η κυβέρνηση, θα εφαρμόσει «αυτό που είπε ο λαός». Αρα, το κοινοβούλιο θα ασχοληθεί με το πώς θα υλοποιηθεί καλύτερα το Brexit. Κι αν κληθεί να ψηφίσει;

Συρία

Χωρίς τέλος το ιμπεριαλιστικό ματοκύλισμα

Με βομβαρδισμούς αμάχων και από τις δύο πλευρές συνεχίζεται η μεγάλη μάχη του Χαλεπιού αλλά και τα υπόλοιπα μέτωπα στη Συρία. Η κυβέρνηση Ασαντ κατηγορεί τους Αμερικάνους ότι την περασμένη Δευτέρα βομβάρδισαν χωριό στην επαρχία της Ράκα (προπύργιο των τζιχαντιστών), σκοτώνοντας τρεις εργάτες και μία εξαμελής οικογένεια με παιδιά. Την ίδια μέρα, σύμφωνα με το Ιατρικό Κέντρο του Χαλεπιού, οι αντικαθεστωτικοί σκότωσαν οκτώ μαθητές μεταξύ 7 και 12 ετών, ενώ άλλοι 27 και μία δασκάλα τραυματίστηκαν από ρουκέτα που έπεσε μέσα σε σχολείο σε κάποια γειτονιά του Χαλεπιού.

Λίγες μέρες πριν, τα συριακά κυβερνητικά στρατεύματα είχαν βομβαρδίσει δύο νοσοκομεία της πόλης, με απολογισμό δεκάδες νεκρούς, μεταξύ των οποίων και πολλά παιδιά, καθώς στο ένα νοσηλεύονταν ακόμα και νεογέννητα. Ετσι, το Χαλέπι έχει μείνει χωρίς νοσοκομεία. Σύμφωνα με την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας, μόνο το 2016 σημειώθηκαν 126 επιθέσεις σε νοσοκομεία και κέντρα υγείας. Ένα μεγάλο μέρος αυτών των επιθέσεων προέρχονταν από τα συριακά κυβερνητικά στρατεύματα.

Η συριακή κυβέρνηση προελαύνει στο Χαλέπι βομβαρδίζοντας τα πάντα στο πέρασμά της. Ένας διασώστης δήλωσε στο Αλ Τζαζίρα ότι οι επιθέσεις της περασμένης Δευτέρας (20/11) ήταν οι πιο βίαιες που έχουν συμβεί τα τελευταία πέντε χρόνια. Σύμφωνα με τον περιφερειακό

διευθυντή της υπηρεσίας του ΟΗΕ για τα παιδιά, Geert Cappelaere, στην πόλη σήμερα έχουν εγκλωβιστεί περισσότερα από εκατό χιλιάδες παιδιά που σκοτώνονται είτε στα νοσοκομεία είτε στα σχολεία τους.

Η κυβερνητική προέλαση (που γίνεται με τη στήριξη μαχητών της Χεζμπολά και φυσικά με άφθονη ρωσική και ιρανική στρατιωτική υποστήριξη) έχει πετύχει την εισβολή στις ανατολικές συνοικίες της πόλης σε βαθμό που ποτέ δεν είχε πετύχει μέχρι τώρα, σύμφωνα με το συριακό Παρατηρητήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων που στηρίζει τους αντικαθεστωτικούς. Γι'

αυτό και ο Ασαντ απορρίπτει προτάσεις εκχειρίδας, χαρακτηρίζοντάς τις «επιβράβευση των τρομοκρατών»!

Στο γειτονικό Ιράκ, η μάχη της Μοσούλης θέλει ακόμα χρόνο να τελειώσει, καθώς οι τζιχαντιστές προβάλλουν ισχυρή αντίσταση στα ιρακινά στρατεύματα που έχουν περικυκλώσει την πόλη.

Η Μέση Ανατολή έχει μετατραπεί σε θέατρο σκληρών συγκρούσεων κι απ' ό,τι φαίνεται θα παραμείνει για πολύ ακόμα, τροφοδοτώντας έτσι το προσφυγικό κύμα προς τη Δύση.

Κέντρα κράτησης και καταναγκαστική εργασία για τους πρόσφυγες του Καλαί

Τρία τόχρονα παιδιά από το Αφγανιστάν ξεκίνησαν τη Δευτέρα 14 Νοέμβρη απεργία πείνας στο κέντρο κράτησης όπου κρατούνται, στη Γαλλία, ζητώντας την επίσημη διεκδίκηση της διαδικασίας εξέτασης των αιτήσεων για οικογενειακή επανένωση με συγγενείς τους στην Αγγλία. Μεταφέρθηκαν εκεί μετά την απομάκρυνσή τους από τον καταυλισμό προσφύγων του Καλαί, όπου είχαν βρει καταφύγιο εδώ και έξι μήνες, και τη διάλυσή του από τις γαλλικές δυνάμεις καταστολής πριν από περίπου τρεις εβδομάδες.

Περισσότεροι από 1.600 ήταν οι πρόσφυγες που απομακρύνθηκαν από τον καταυλισμό μετά τη διάλυσή του. Όλοι μεταφέρθηκαν σε διάφορα κέντρα κράτησης, που βρίσκονται διάσπαρτα σε όλη τη Γαλλία. Σύμφωνα με καταγγελίες από ανθρωπιστικές οργανώσεις, κανείς αρμόδιος δεν έχει ενημερώσει τους πρόσφυγες για το τι θα γίνει, ενώ οι αιτήσεις για άσυλο, που έχουν κάνει οι περισσότεροι, βρίσκονται στον αέρα.

Η πλειοψηφία των κέντρων

κράτησης έχει μόνο τα βασικά. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις ανθρώπων που δεν τους έχουν δοθεί χειμωνιάτικα ρούχα

προκειμένου να μπορούν να αντέξουν στο χειμώνα της βόρειας Ευρώπης. Τα κέντρα είναι υποστελεχωμένα, με

Ο Σουλτς «επιστρέφει» στη γερμανική πολιτική σκηνή

Την «επιστροφή» του στη γερμανική πολιτική σκηνή ανήγγειλε ο πρόεδρος του Ευρωκοινοβουλίου, γερμανός σοσιαλδημοκράτης Μάρτιν Σουλτς, μετά από μια μακρά θητεία ως ευρωβουλευτής, επικεφαλής της σοσιαλδημοκρατικής ομάδας και πρόεδρος του Ευρωκοινοβουλίου. Το επόμενο έτος θα συμμετάσχω ως υποψήφιος για τη γερμανική Μπούντεσταγκ ως επικεφαλής του ψηφοδελτίου του SPD στη Βόρεια Ρηνανία-Βεστφαλία, αναφέρει στην ανακοίνωση. Δήλωση που μάλλον ξεκαθαρίζει ότι δε θα είναι υποψήφιος του SPD για την καγκελαρία, θέση που παραμένει ανοιχτή για τον Ζίγκμαρ Γκάμπριελ.

προσωπικό που τις περισσότερες φορές δεν γνωρίζει άλλη γλώσσα πέρα από τα γαλλικά. Η διαδικασία οικογενειακής επανένωσης των ανηλίκων με συγγενείς τους στην Αγγλία κινείται εξαιρετικά αργά, ενώ οι αιτούντες συνήθως δεν έχουν καμία επίσημη ενημέρωση για την πορεία της αίτησής τους.

Κάποια από τα παιδιά έχουν καταγγείλει στην αγγλική ΜΚΟ Safe Passage UK, ότι αναγκάστηκαν να δουλέψουν σε καλλιέργειες, φοβούμενα ότι αν δεν το κάνουν μπορεί να εκδιωχθούν από το κέντρο κράτησης και η αίτησή τους για άσυλο ή για οικογενειακή επανένωση να απορριφθεί. Σύμφωνα με εκπροσώπους της ΜΚΟ, πολλά παιδιά περιέγραψαν τη ζωή τους στα κέντρα κράτησης σαν σε φυλακή, χειρότερη ακόμα και από τη ζωή στα παραπήγματα και τις σκηνές του Καλαί. Πριν από την εκκένωση του καταυλισμού, περισσότεροι από 2.000 ασυνόδετοι ανήλικοι είχαν δηλώσει ως τόπο προσωρινής διαμονής το Καλαί μέχρι να καταφέρουν να πάνε στην Αγγλία.

Κατάρρευση TPP

Τα εθνικά τείχη παραμένουν οχυρά του κεφαλαίου

Η απόφαση της νέας κυβέρνησης Τραμπ να αποσυρθούν οι ΗΠΑ από τη συμφωνία Διατλαντικής Συνεργασίας (Trans Pacific Partnership - TPP) έβαλε την ταφόπλακα στη συμφωνία αυτή, πριν ακόμα γεννηθεί. Η συμφωνία TPP υπογράφηκε τον περασμένο Φλεβάρη στο Οκλαντ της Νέας Ζηλανδίας, μετά από επτά χρόνια διαπραγματεύσεων μεταξύ των υπουργών Εμπορίου δώδεκα κρατών από τις δύο πλευρές του Ειρηνικού (ΗΠΑ, Ιαπωνία, Καναδάς, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Χιλή, Μεξικό, Περού, Σιγκαπούρη, Βιετνάμ, Μαλαισία και Μπρουνέι) και θεωρήθηκε ως μία από τις πιο φιλόδοξες συμφωνίες «ελεύθερου εμπορίου» παγκόσμια, αφού καλύπτει τις χώρες που παράγουν τα δύο πέμπτα του παγκόσμιου ΑΕΠ. Ωστόσο, μέχρι σήμερα δεν έχει ακόμα επικυρωθεί από κανένα κοινοβούλιο των χωρών που συμμετέχουν. Η απόσυρση των ΗΠΑ σηματοδοτεί το τέλος της, αφού για να ισχύσει η συμφωνία θα πρέπει να την επικυρώσουν έξι χώρες, της Ιαπωνίας και των ΗΠΑ συμπεριλαμβανομένων υποχρεωτικά.

Όπως επισήμανε την Παρασκευή 19 Νοέμβρη ο Economist, με τίτλο: «Κατάρρευση TPP - Υποχωρεί το εμπόριο» (<http://www.economist.com/news/asia/21710287-big-free-trade-deals-demise-leaves-worrying-void-asia-trading-down>), η κατάρρευση της συμφωνίας αυτής αφήνει ένα τεράστιο κενό στο ασιατικό εμπόριο

και προσθέτει νέες αντιξοότητες στο στροβιλισμό του παγκόσμιου εμπορίου. Η μη συμμετοχή στη συμφωνία του μεγαλύτερου εξαγωγέα στον κόσμο, δηλαδή της Κίνας, είχε ήδη περιορίσει τη σημασία της, όπως επισημαίνει ο Economist. Το περιοδικό ρίχνει τις ευθύνες γι' αυτό στις ΗΠΑ, σημειώνοντας ότι ήθελαν να καθορίσουν αυτές την οικονομική ατζέντα του εμπορίου με την Ασία και μόνο αν το πετύχαιναν, ίσως να καλούσαν και την Κίνα, αφού πρώτα θα είχαν ορίσει τους κανόνες του παιχνιδιού.

Τελικά, το παιχνίδι έληξε πριν καν αρχίσει. Κι αυτό δεν οφείλεται μόνο στον Τραμπ. Το Κογκρέσο θα μπορούσε να έχει επικυρώσει εδώ και πολ-

λούς μήνες τη συμφωνία, όμως δεν το έκανε (όπως άλλωστε και κανένα άλλο από τα δώδεκα κοινοβούλια).

Η κατάρρευση της συμφωνίας TPP δείχνει πόσο δύσκολο είναι να αρθούν τα εθνικά τείχη στο παγκόσμιο εμπόριο. Αυτό συμβαίνει γιατί η κεφαλαιοκρατία κάθε χώρας οχυρώνεται πίσω από αυτά, προκειμένου να εξασφαλίσει με τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντά της.

Το πρακτορείο Bloomberg, σε πρόσφατο άρθρο με τίτλο «Το παγκόσμιο εμπόριο επιβραδύνεται» και υπότιτλο «Η Κίνα είχε μία εκπληκτική κίνηση αλλά τελείωσε» (<http://www.bloomberg.com/news/articles/2016-11-17/global-trade-is-sl>

owing), επισημαίνει ότι και χωρίς τον Τραμπ το παγκόσμιο εμπόριο επιβραδύνεται και ο προστατευτισμός ενισχύεται. Και αναφέρει παραδείγματα που επιβεβαιώνουν τον ισχυρισμό του.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση αυτόν το χρόνο επέβαλε ποινές στους κινέζους ανταγωνιστές της γιατί πουλούσαν το χάλυβα κάτω του κόστους. Είναι οι λεγόμενοι δασμοί αντιντάμπινγκ, που ισοδυναμούσαν με το 81.1% της τιμής του κινέζικου χάλυβα! «Το ελεύθερο εμπόριο θα πρέπει να είναι δίκαιο και μόνο το δίκαιο εμπόριο μπορεί να είναι ελεύθερο», δήλωνε ο επίτροπος Βιομηχανίας και Επιχειρηματικότητας και αντιπρόεδρος της Κομισιόν, Γκρι Κατίνεν, στις 9 Νοέμβρη. Φυσικά, το πώς ορίζεται το «δίκαιο εμπόριο» εναπόκειται στην ερμηνεία που του δίνει η κάθε πλευρά.

Ακόμα και η κυβέρνηση Ομπάμα, που υποτίθεται ότι ήταν υπέρμαχος του «ελεύθερου εμπορίου», αύξησε τον περασμένο Ιούνιο τους δασμούς στο χάλυβα από πέντε χώρες (Κίνα, Ινδία, Ιταλία, Νότια Κορέα και Ταϊβάν). Τον ίδιο μήνα, η Κίνα κατηγόρησε με τη σειρά της, την Ιαπωνία, τη Νότια Κορέα και την ΕΕ για ντάμπινγκ (πώληση κάτω του κόστους, για να επικρατήσουν στην αγορά) στο χάλυβα που χρησιμοποιείται σε ηλεκτρολογικό εξοπλισμό, όπως οι γεννήτριες, και ανακοίνωσε ότι θα πάρει μέτρα. Στις 2 Νοέμβρη, η Ινδία επέβαλε κι

αυτή δασμούς αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές κινέζικου χάλυβα. Μικρότερα κράτη εφαρμόζουν ανάλογα μέτρα όπου μπορούν. Έτσι, η Μαλαισία τον περασμένο Μάη ανακοίνωσε πρόσθετους δασμούς στον κινέζικο, κορεατικό και βιετναμέζικο χάλυβα, ενώ το Περού επέβαλε τον Οκτώβρη δασμούς αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές βιοντίζελ από την Αργεντινή.

Η οικονομική δύναμη του κεφαλαίου κάθε χώρας σε σχέση με των άλλων χωρών είναι αυτή που καθορίζει τις διεθνείς σχέσεις και όχι τα άτομα, ούτε οι «αξίες της παγκοσμιοποίησης», που αποδεικνύονται σκέτη απάτη. Ορισμένες φορές, το κεφάλαιο μέσω του κράτους του κάνει κάποιες παραχωρήσεις στους αντιπάλους του, προκειμένου να κερδίσει αλλού πόντους και να διεισδύσει βαθύτερα στις ανταγωνιστικές αγορές, όπως έγινε με την πρόσφατη συμφωνία ΕΕ-Καναδά, που μέλλεται να αποδειχτεί πόσο θα αντέξει στην πράξη. Αυτό όμως είναι εξαιρετικά δύσκολο, γιατί το παγκόσμιο εμπόριο περνάει κρίση (για πρώτη φορά φέτος, μετά από μία δεκαπενταετία, το παγκόσμιο εμπόριο θα αυξηθεί σε μικρότερο βαθμό από την αύξηση του ΑΕΠ, όπως επισημαίνουν τόσο ο Economist όσο και το Bloomberg), ενώ ο κόσμος έχει ήδη μοιραστεί μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και ριζικές αλλαγές μόνο με ένα μεγάλο πόλεμο μπορούν να γίνουν.

Καλιμπράρουν τον Τραμπ

Ομάδα πανεπιστημιακών και στελεχών του Δημοκρατικού Κόμματος υποστηρίζει ότι υπάρχει πιθανότητα νοθείας στις Πολιτείες των ΗΠΑ που υπήρξε ηλεκτρονική ψηφοφορία, με αποτέλεσμα ο Τραμπ να κερδίσει και να πάρει έτσι την πλειοψηφία των εκλεκτόρων. Πιέζουν την Κλίντον να ζητήσει επανακαταμέτρηση, ενώ η τελευταία δεν έχει ακόμα πάρει θέση.

Παράλληλα, πληθαίνουν τα δημοσιεύματα που κατηγορούν τον Τραμπ ότι εκμεταλλεύεται την πολιτική του δραστηριότητα για να προωθήσει τις μπιζνες του, πράγμα που στις ΗΠΑ αποτελεί... έγκλημα καθοσιώσεως. Τον κατηγορούν ότι συναντήθηκε με τον πρόεδρο της Αργεντινής παρουσία της κόρης του Ιβάνκα και του υποσχέθηκε ότι μπορεί να χτίσει ξενοδοχεία στην Αργεντινή. Τον κατηγορούν ότι κάνει συναντήσεις στο ξενοδοχείο του, πράγμα ανεπίτρεπτο, που μπορεί να επισύρει ακόμα και παραπομπή του σε δίκη με το ερώτημα της έκπτωσης από το αξίωμα του προέδρου.

Είναι φανερό ότι βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαδικασία «καλιμπραρίσματος» του Τραμπ, ώστε να κριθεί ικανός για την προεδρία από το «κατεστημένο» που προεκλογικά έβριζε. Το «κατεστημένο» έχει στο χέρι τον Τραμπ, όπως και κάθε άλλο πολιτικό στέλεχος.

Από τον Οκτώβρη του 2015

239 νεκροί Παλαιστίνιοι

Σύμφωνα με στοιχεία που συνέλεξε και έδωσε στη δημοσιότητα το παλαιστινιακό ειδησεογραφικό δίκτυο Ma'an, οι δολοφονημένοι Παλαιστίνιοι από τον ισραηλινό στρατό, από τον Οκτώβρη του 2015, όταν ξεκίνησε η εξέγερση της παλαιστινιακής νεολαίας στη Δυτική Οχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ, μέχρι σήμερα, έχουν φτάσει τους 239. Τελευταίος σε αυτή τη μακριά λίστα δολοφονημένων από τους σιωνιστές νέων είναι ο Μοχάμεντ Αμπού Σααντά από το στρατόπεδο προσφύγων Αλ Νουσεϊράτ στη Γάζα, που σκοτώθηκε από ισραηλινά πυρά κατά τη διάρκεια συγκρούσεων μεταξύ παλαιστίνιων νεολαίων και του ισραηλινού στρατού στην περιοχή Αλ Μπουρίζ, κοντά στη νεκρή ζώνη με το Ισραήλ.

Η μέση ηλικία των νεκρών είναι τα 23 χρόνια, με το ένα τέταρτο του συνόλου να είναι κάτω των 18 χρόνων. Στους νεκρούς συμπεριλαμβάνεται και ένα βρέφος οχτώ μηνών που πέθανε από υπερβολική εισπνοή δακρυγόνων κατά τη διάρκεια συγκρούσεων στη

Δυτική Οχθη. Από τους δολοφονημένους ανήλικους, οι 11 είναι κάτω των 14 χρόνων και άλλοι 49 είναι μεταξύ 15 και 17 χρόνων. Συνολικά, οι Παλαιστίνιοι, ανεξαρτήτως ηλικίας, που δολοφονήθηκαν από τις ισραηλινές δυνάμεις κατοχής κατά τη διάρκεια συγκρούσεων αυτή την περίοδο, φτάνουν τους 62, ενώ οι υπόλοιποι σκοτώθηκαν σε επιθέσεις με μαχαίρι ή πυροβόλο όπλο εναντίον Ισραηλινών. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι παλαιστινιακές αντιστασιακές ενέργειες έγιναν ενάντια σε στρατιώτες στα διάφορα

σημεία ελέγχου του ισραηλινού στρατού στη Δυτική Οχθη και σε έποικους των εβραϊκών εποίκισμών που βρίσκονται διάσπαρτοι στην περιοχή.

Οι περισσότεροι από τους δολοφονημένους Παλαιστίνιους έχουν γεννηθεί λίγο πριν ή μετά το 1993, χρονιά που υπογράφηκε η προδοτική συμφωνία του Οσλο, και όλα αυτά τα χρόνια, εκτός από τη φτώχεια και τη μιζέρια που τους έχουν καταδικάσει οι σιωνιστές, έχουν βιώσει από πρώτο χέρι τις δεκάδες κατεδαφίσεις σπιτιών οικογενειών στη Δυτική Οχθη, τις βραδινές επιδρομές

του ισραηλινού στρατού στη Δυτική Οχθη και τις απαγωγές εκατοντάδων Παλαιστίνιων, τις πολύνεκρες εισβολές των σιωνιστών στη Γάζα, τη ραγδαία επέκταση των εβραϊκών εποίκισμών στη Δυτική Οχθη, αλλά και την καταστολή από την Παλαιστινιακή Αρχή, που πάντα την ένιωθαν σαν το μακρύ χέρι του Ισραήλ στα παλαιστινιακά εδάφη. Η πόλη της Δυτικής Οχθης που έχει δώσει τους περισσότερους νεκρούς σε αυτή τη φάση του αγώνα του παλαιστινιακού λαού δεν είναι άλλη από τη Χεβρώνα, προπύργιο της Αντίστασης στην περιοχή και διαχρονικά θύμα της πιο σκληρής ισραηλινής καταστολής.

Στο μεταξύ, ο ηγέτης της Βόρειας Πτέρυγας του Παλαιστινιακού Ισλαμικού Κινήματος στο Ισραήλ, σείχης Ραέντ Σάλαχ, ξεκίνησε απεργία πείνας την Κυριακή 13 Νοέμβρη, απαιτώντας να βγει από την πλήρη απομόνωση που βρίσκεται από την αρχή της φυλάκισής του και να σταματήσει η κακομεταχείρισή του από τους δεσμοφύλακες. Ο Σάλαχ καταδικάστηκε σε εν-

νιά μήνες φυλάκισης με την κατηγορία της «προπαγάνδας υπέρ της τρομοκρατίας», επειδή στήριζε στα κηρύγματά του τις επιθέσεις εναντίον ισραηλινών στόχων. Εκτοτε, βρίσκεται στην απομόνωση. Οι σιωνιστές αιτιολογούν αυτή τους την απόφαση υποστηρίζοντας ότι ο Σάλαχ αποτελεί κίνδυνο για το σύστημα της φυλακής, λόγω της ισχυρής του προσωπικότητας και της ικανότητάς του να επηρεάζει τους ανθρώπους γύρω του, και γι' αυτό του αφαιρέθηκε οποιαδήποτε δυνατότητα επικοινωνίας με τους συγκρατούμενούς του.

Η οργάνωση της οποίας ηγείται ο Σάλαχ τέθηκε εκτός νόμου από τους σιωνιστές το Νοέμβρη του 2015, λόγω της στενής της σχέσης με τη Χαμάς και τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, ενώ τον περασμένο Οκτώβρη ο ισραηλινός στρατός διέλυσε δεκάδες οργανώσεις με έδρα το βόρειο Ισραήλ, με την κατηγορία ότι διατηρούν σχέσεις με την εκτός νόμου οργάνωση του Ραέντ Σάλαχ.

στο ψαχνό

Το ίδιο κακόγουστο θέατρο

Αν δεν κλείσουμε τη δεύτερη αξιολόγηση, θα πάμε αναγκαστικά σε εκλογές και θα τις κερδίσει ο Μητσοτάκης, που θα υπογράψει τέταρτο Μνημόνιο. Αυτό ήταν το μήνυμα που έστειλε την περασμένη Τετάρτη ο Τσίπρας στον κοινοβουλευτικό λόγο, καθώς και στην ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, που ήταν παρούσα στη συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας.

Οχι, δεν πρόκειται για εκβιασμό. Ενα ωραίο άλλοθι τους πρόσφερε, για να ψηφίσουν τα νέα πακέτα αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων: αν δεν ψηφίσουμε εμείς τα μέτρα, θα πέσει η κυβέρνηση, θα βγει ο Μητσοτάκης και θα υπογράψει ένα τέταρτο Μνημόνιο που θα είναι πολύ χειρότερο! Αρα, ψηφίζουμε και με τα δυο χέρια.

Κι αν κάποιος έχει... ηθικό δίλημμα; Ας παραδώσει την έδρα του κι ας πάει στο «καθαρό» σπίτι του, όπως έχουν ήδη κάνει ο Σακελλαρίδης και η Κατριβάνου. Οι υπόλοιποι ας παραμερίσουν το όποιο «ηθικό δίλημμα» και ας ψηφίσουν υπέρ της παραμονής τους στην εξουσία. Αλλωστε, αν γίνουν εκλογές, οι μισοί απ' αυτούς δε θα είναι βουλευτές. Και δε θα προλάβουν ούτε τα χρόνια για τη χορήγηση της παχυλής βουλευτικής σύνταξης να συμπληρώσουν.

Έχει κι άλλες πλευρές το άλλοθι. Τις «κόκκινες γραμμές». Τις λέει η υπουργός Εργασίας, τις επανέλαβε ο Τσίπρας. Αυτός ο ίδιος Τσίπρας που κάνει ό,τι κατήγγειλε τους άλλους όσο ο ΣΥΡΙΖΑ βρισκόταν στην αντιπολίτευση: παριστάνουν ότι διαπραγματεύονται και όταν δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια λένε πως πρέπει να υπογράψουν, γιατί αλλιώς θα χρεοκοπήσει η χώρα και θα χαθούν όλα.

Το έργο είναι χιλιοπαιγμένο και δε δικαιολογούνται ερωτηματικά και αμφιβολίες. Θα τα υπογράψουν όλα, αφού πρώτα παίξουν το θέατρο της «σκληρής διαπραγμάτευσης». Αλλωστε, δεν έχουν διαφωνίες αρχών με τους εκπροσώπους των ιμπεριαλιστών δανειστών. Αυτά που ζητάει το ΔΝΤ στα εργασιακά τα ζητάει και ο ΣΕΒ. Βρίσκεται η κυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων σε πόλεμο με τον ΣΕΒ και δεν το πήραμε χαμπάρι;

Καμιά αστική κυβέρνηση, φυσικά, δεν εμφανίζεται ως εκπρόσωπος της κεφαλαιοκρατίας. Ούτε καν η αμερικάνικη. Οι κυβερνήσεις εμφανίζονται ως εκπρόσωποι ολόκληρης της κοινωνίας, ως υπερασπιστές του κοινού καλού. Μόνον έτσι μπορούν να οργανώσουν τις κοινωνικές συμμαχίες της αστικής τάξης, να τυλίξουν τις εργαζόμενες μάζες στη λογική της διαχείρισης και της διαιώνισης του συστήματος. Από τότε που εγκαινιάστηκε η μνημονιακή εποχή, με τις επιθεωρήσεις της τρόικας και τον κυρίαρχο ρόλο της, διευκολύνονται οι κυβερνήσεις στο να κρύβουν τη συμφωνία τους. Αφήνουν το ρόλο του «κακού» στην τρόικα και οι ίδιες παίρνουν το ρόλο του «καλού», που μάχεται και στο τέλος αναγκάζεται να υποχωρήσει, γιατί αν δεν υποχωρήσει, θα επέλθουν τα χειρότερα.

Είναι δυνατόν, η κυβέρνηση που υπέγραψε το τρίτο Μνημόνιο, η κυβέρνηση που πήρε την ιστορική ευθύνη να εξαλείψει το σύστημα Κοινωνικής Ασφάλισης, να διστάσει να θεσπίσει μερικές ακόμα αντεργατικές ρυθμίσεις; Κανένα τέτοιο δίλημμα δεν έχει. Απλώς, στήνει το δραματικό σκηνικό που της χρειάζεται για το φινάλε.

Η εργατική τάξη και η υπόλοιπη εργαζόμενη κοινωνία είναι οι μόνες που μπορούν να βάλουν φραγμό στην ξέφρενη επίθεση του κεφαλαίου. Ο τρόπος είναι γνωστός: σκληρός ταξικός αγώνας.

Μετά τον Ομπάμα ο Γιούρκας. Τέρας ρητορικής δεινότητας και αναλυτικής πολιτικής σκέψης, όπως και οι άλλοι τρεις τέως ποδοσφαιριστές που τον συνόδευαν στο μέγαρο Μαξίμου, σε μια... ιστορική συνάντηση με τον πρωθυπουργό Τσίπρα. Τελικά, μόνο τέσσερις από τις φίρμες του 2004 δέχτηκαν να παραστήσουν τις γλάστρες στο γραφείο του Τσίπρα. Ο Δέλλας δεν πήγε. Ούτε ο Ντέμης, που μάλλον έχει αλλάξει... πολιτικό προσανατολισμό. Γενικώς, κανένας φιλόδοξος δεν επενδύει σήμερα στον Τσίπρα. Αν είχε κάνει τη συνάντηση πριν από δύο χρόνια, θα στριμώχνονταν ποιος θα πρωτοπάει. Ενώ τώρα όλοι καταλαβαίνουν ότι έχουν να κάνουν με ένα αστέρι που έχει πάρει τροχιά προς τη δύση του, οπότε κρατάνε πεισινή. Για το περιεχόμενο της συζήτησης, έτσι όπως διοχετεύθηκε από τον... διηγηματογράφο του Μαξίμου, δε θα κάνουμε κανένα σχόλιο. Σιγά μη λύσουν τα προβλήματα του επαγγελματικού ποδοσφαίρου κάποιοι βετεράνοι ποδοσφαιριστές που μπορούν να υπάρξουν στο χώρο μόνο υπό την προστασία των μεγάλων «κάπο» (που βάζουν τα λεφτά και κινούν τα νήματα). Γλάστρες μεν, αλλά με... μαραμένα τα λέλουδα.

KONTRES

Απογοήτευση

Όσοι απογοητεύτηκαν από το γεγονός ότι κατά την επίσκεψη Ομπάμα στο Βερολίνο δεν ακούστηκε λέξη για το ελληνικό χρέος ανήκουν στην κατηγορία των πολιτικά αφελών. Δεν κατάλαβαν τι «παίχτηκε». Ο Ομπάμα ήθελε την Αθήνα ως ντεκόρ για την τελευταία ομιλία του. Και την πολιτική και πολιτειακή ηγεσία της αστικής Ελλάδας σε ρόλο γιουσουφακιών. Ε, έπρεπε να μοιράσει κι αυτός μερικά καθρεφτάκια για να δέσει καλύτερα η παράσταση. Και είπε ό,τι είπε για το χρέος, προσέχοντας τις λέξεις που εκστόμιζε για να μη δημιουργηθούν παρεξηγήσεις. Αυτές οι αναφορές βοηθούσαν επίσης να φιλοτεχνήσει την υστεροφημία του ως πολιτικός με κοινωνική (πέρα από τη δημοκρατική) ευαισθησία.

Ο Σόιμπλε, που δε θα ερχόταν σε επαφή με τον Ομπάμα, άρα είχε λυμένα τα χέρια του, ανέλαβε να παίξει το παιχνίδι του «αντι-Ομπάμα», συνεπικουρούμενος και από το γερμανικό Τύπο. Είπε κι αυτός αυτά που είπε, στέλνοντας το μήνυμα ότι η Γερμανία είναι μια ισχυρή ιμπεριαλιστική δύναμη και δε δέχεται υποδείξεις από κανέναν Ομπάμα. Στο αφιονισμένο δεξιό εκλογικό ακροατήριο τα λόγια του Σόιμπλε ήταν βάλαμο. Αφόπλισε την ακροδεξιά AfD και την προπαγάνδα της περί «πληρωμής των τεμπέλων του Νότου».

Η κάθε πλευρά έκανε τη δουλειά της στο επίπεδο της προπαγάνδας, γι' αυτό και δεν υπήρχε κανένας λόγος να μεταφέρουν αυτή τη γιγαντζ αντιπαράθεση στο επίπεδο των συζητήσεων Ομπάμα-Μέρκελ. Ούτε στο επίπεδο των δημόσιων εμφανίσεών τους. Όταν η αναπληρώτρια εκπρόσωπος της καγκελαρίας Ουλρίκε Ντέμερ ρωτήθηκε αν το ζήτημα του ελληνικού χρέους συζητήθηκε μεταξύ Ομπάμα και Μέρκελ, απάντησε με σαφήνεια και διπλωματικότητα: «Σας παραπέμπω στη

συνέντευξη Τύπου Ομπάμα-Μέρκελ». Στη συνέντευξη Τύπου δεν ειπώθηκε κουβέντα, επομένως το θέμα δεν υπήρξε στην ατζέντα. Και δεν υπήρχε περίπτωση να υπάρξει, συμπληρώνουμε εμείς. Εχουν πιο σοβαρά ζητήματα να παζαρεύσουν οι ιμπεριαλιστές ηγέτες.

Παρέες

Η παρέα του Ραγκούση («Επόμενη Ελλάδα»), που δήλωνε αδιάφορη για ό,τι συμβαίνει στη «Δημοκρατική Συμπαράταξη», συναντήθηκε με την παρέα του Τούντα («Κινήσεις Πολιτών για τη Σοσιαλδημοκρατία»), η οποία συμμετέχει στη «Δημοκρατική Συμπαράταξη» μαζί με το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ και συμφώνησαν ότι «σε αυτήν την κρίσιμη φάση για τη χώρα και τα αδιέξοδα της κυβερνητικής πολιτικής, είναι η ώρα των αποφάσεων και όχι η διαιώνιση των ατέρμονων συζητήσεων». Το καρφί περί «ατέρμονων συζητήσεων» πάει στο Ποτάμι, αλλά και προς την παρέα του Γιωργάκη. Υπάρχει όμως και μια «ουρά» στο σχετικό ρεπορτάζ: «Αποφάσεων που θα οδηγήσουν, με την άμεση και ενεργή συμμετοχή των προοδευτικών πολιτών, στη δημιουργία του νέου ενιαίου φορέα της δημοκρατικής προοδευτικής παράταξης με τη διοργάνωση ενός ανοιχτού, δημοκρατικού συνεδρίου και με την εκλογή ηγεσίας από τη βάση».

Πρόκειται για κάτι που έχει συμφωνηθεί με την παρέα της Φώφης ή είναι καρφί για τη Φώφη, που από τότε που έγινε η ρήξη με την παρέα του Σταύρου (Ποτάμι) ξέχασε τα περί ανοιχτού συνεδρίου και καλεί όποιον θέλει να ενταχθεί στο ήδη έτοιμο σχήμα

της «Δημοκρατικής Συμπαράταξης», ενώ κάνει το κορόιδο για την εκλογή αρχηγού του συμμαχικού σχήματος με απευθείας εκλογή από το λαό; Οχι πως έχουμε καμιά αγωνία να μάθουμε την απάντηση στο ερώτημα, αλλά οπωσδήποτε θα υπάρξει τζέρτζελο αν όλ' αυτά αποτελούν πρωτοβουλίες πίσω από την πλάτη της Φώφης.

Εκλεκτή του μονοπωλιακού κεφαλαίου

«Δεχόμαστε επίθεση από τα δεξιά όσο ποτέ άλλοτε στο παρελθόν» δήλωσε η Ανγκελα Μέρκελ, ανακοινώνοντας επίσημα ότι θα είναι υποψήφια καγκελάριας για τέταρτη θητεία (με τη φιλοδοξία να ξεπεράσει τον μέντορά της Χέλμουτ Κολ, που διατέλεσε καγκελάριας για δεκαπέντε χρόνια). Αν δεν πρόκειται για φραστική απροσεξία, τότε η Μέρκελ θεωρεί την «Εναλλακτική για τη Γερμανία» (AfD) απειλή μεγαλύτερη από το κόμμα των Ναζί! Η ίδια, πάντως έχει κάτι κοινό με τον Χίτλερ: είναι η εκλεκτή του γερμανικού μονοπωλιακού κεφαλαίου.

«Η Μέρκελ δεν είχε εναλλακτική λύση παρά να συνεχίσει» δήλωσε ο πρόεδρος του Συνδέσμου Βιομηχανίας Μετάλλου, Ράινερ Ντούλγκερ. Για την οικονομία είναι «αξιόπιστος εταίρος σε ταραγμένους καιρούς» δήλωσε ο πρόεδρος του Συνδέσμου Εργοδοτών Ινγκο Κράμερ, εξαιρώντας τη συμβολή της Μέρκελ στο να καταστεί η Γερμανία «λιμάνι σταθερότητας στην Ευρώπη».

Οι καπιταλιστές δε θέλουν πολιτικά πειράματα. Εμπιστεύονται τις παραδοσιακές αστικές δυνάμεις (Χριστιανοδημοκράτες και Σοσιαλδημοκράτες) και ελλείψει καλύτερου (ή καλύτερης) στηρίζουν φανατικά τη Μέρκελ. Ακόμα κι αν η AfD έρθει πρώτο κόμμα το Σεπτέμβριο του 2017, κυβέρνηση θα σχηματίσουν ο δεύτερος με τον τρίτο και η Μέρκελ θα είναι και πάλι καγκελάριας.

Και τέτοια τζέρτζελα αποτελούν οξυγόνο για τις παραπολιτικές στήλες. Άλλο πράγμα να βλέπεις καυγά Φωφικών-Αντιφωφικών κι άλλο να μαζευτούν όλοι οι τέως πασόκοι σ' ένα σχήμα που δε θα το λένε ΠΑΣΟΚ αλλά «Δημοκρατική Συμπαρατάξη».

Συγκλίνουσες αποκλίσεις

Εστάζε χολή για την αποχωρήσασα από το Ποτάμι Κατερίνα Μάρκου ο επικεφαλής Σταύρος. Κι έκανε και... αυτοκριτική, επειδή μάζεψε στα ποταμίσια λασπόνερα ανθρώπους που νοιάζονται μόνο για την καρέκλα και το μισθό, ενώ ο ίδιος αδιαφορεί και για καρόκλες και για λεφτά (πόσα θες να μας τρελάνεις, ρε Σταυράκο;). For the record, που λένε και οι Αμερικανοί, αξίζει τον κόπο να πούμε δυο λόγια για τη Μάρκου, γιατί δεν αποτελεί μοναδικό φαινόμενο, αλλά τυπικό δείγμα μιας νέας γενιάς επαγγελματιών της αστικής Βουλής, που καταφέρνουν να επιβιώσουν.

Η (διαφημίστρια το επάγγελμα) Μάρκου προέρχεται από το ΠΑΣΟΚ και ανήκε στη φράξια του Βασίλη Οικονόμου, που την έκανε από το ΠΑΣΟΚ όταν είδε την κατράκυλα. Ο Οικονόμου με τον Δημαρά έστησαν το «Άρμα Πολιτών». Όταν τα έσπασαν, έφτιαξε τους «Ελεύθερους Πολίτες» και σύντομα μπήκε στη ΔΗΜΑΡ του Κουβέλη, έχοντας μαζί του 101 πρώην πασόκους, μεταξύ των οποίων και η Μάρκου, η οποία όμως δεν υπέγραψε το σχετικό κείμενο, γιατί -όπως είπε- περίμενε να της το ζητήσει ο Κουβέλης αυτοπροσώπως. Η Μάρκου εκλέχτηκε βουλευτίνα το 2012 και πλέον δεν είχε ανάγκη τον Οικονόμου. Το 2015 ο Οικονόμου πήγαινε στη ΝΔ (με την οποία επανεκλέχτηκε), ενώ η Μάρκου πήγαινε στο Ποτάμι (με το οποίο επανεκλέχτηκε). Τώρα που το Ποτάμι βαράει διάλυση, η Μάρκου επιλέγει την επάνοδο στο ΠΑΣΟΚ (περί αυτού θα πρόκειται, όπως κι αν την παρουσιάσει), και θα πασχίσει για την επανεκλογή της, την ώρα που ο Οικονόμου φαίνεται να έχει σίγουρη τη δική του (ο Κούλης ήδη τον όρισε τομεάρχη Υγείας, με αναπληρώτρια την Παπακώστα, με την οποία διεκδικούν σταυρό στην ίδια περιφέρεια).

Man to man

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Κούλης υποβίβασε τον αντιπρόεδρο Μπουμπούκο σε έναν απλό τομεάρχη Αμυνας. Αυτή η τοποθέτηση, όμως, έχει και μια δεύτερη πλευρά. Τον τοποθέτησε εκεί για να παίξει man to man τον Καμμένο, σ' ένα ματς που έχει ως έπαθλο την ψήφο των караβανάδων, εν ενεργεία και απόστρατων. Το συγκεκριμένο υπουργείο αποτελεί φέουδο του Καμμένου. Από την πρώτη στιγμή, βέβαια, ο Τσίπρας έβαλε και έναν ουριζαίο αναπληρωτή υπουργό (τον Ησυχ αρχικά, τον Βίτσα στη συνέχεια και μέχρι σήμερα), με στόχο περισσότερο την παρακολούθηση του Καμμένου για να μη βρεθεί ο ΣΥΡΙΖΑ προ εκπλήξεων, όμως ο Καμμένος είχε και έχει την αποκλειστικότητα στις σχέσεις με τους караβανάδες, των οποίων εμφανίζεται ως φύλακας άγγελος. Πέραν αυτού, με τη στρατοκρατική αντίληψη που χαρακτηρίζει κάθε ακροδεξιό, προσπαθεί συνεχώς να αναδείξει θέματα που σχετίζονται με το «αξιόμαχο», την «ετοιμότητα» και τα παρόμοια. Θέματα που συγκινούν το ευρύτερο ακροδεξιό-εθνικιστικό ακροατήριο.

Ο τομεάρχης Μπουμπούκος θα πρέπει να συγκρουστεί με τον Καμμένο σε όλα τα επίπεδα. Να τον αμφισβητήσει, να τον εκθέσει, να του μειώσει την επιρροή στο ακροατήριο της στρατοκρατίας και ευρύτερα της ακροδεξιάς. Αυτό θα είναι και ένα προσωπικό του στοίχημα, δεδομένου ότι ο Κούλης δεν του άφησε άλλα περιθώρια. Επομένως, αναμένεται μάχη... γιγάντων της ακροδεξιάς, με θέαμα που κάποιες στιγμές... θα κόβει την ανάσα.

Λαλημένοι

«Ανεξάρτητα από το τι θα εφαρμόσει ο Τραμπ, που είναι προφανές ότι εκπροσωπεί μία από τις εκδοχές του μεγάλου κεφαλαίου στις ΗΠΑ, όσοι τον ψήφισαν στέλνουν ένα σαφές μήνυμα ότι η παγκοσμιοποίηση σε επίπεδο οικονομίας, προκαλεί οργή στην πλειοψηφία των κοινωνικών στρωμάτων, που μετά από πολύχρονη κρίση, θεωρούν ότι η αφήγηση του “μονόδρομου” δεν είναι ανεκτή. Αυτό ήταν ένα από τα βασικά μηνύματα της εκλογικής νίκης Τράμπ, κατά τον αρθρογράφο της “Καθημερινής” Πέτρο Παπακωνσταντίνου» (από ανάρτηση στο youtube του ραδιοσταθμού «Αθήνα 9,84»).

Με τη λογική του πρώην στελέχους του NAP και νυν στελέχους της ΛΑΕ, και αυτοί που στήριζαν τον Χίτλερ και αυτοί που στηρίζουν τη Χρυσή Αυγή αμφισβητούν την πιο επιθετική εκδοχή του καπιταλισμού! Λαλημένοι οπορτουνιστές...

Τρικυμία στο φλυτζάνι

Καμιά εκατοστή άτομα ήταν όλα κι όλα αυτά που μαζεύτηκαν στην εκδήλωση του «Plan B» (:) στην Κοπεγχάγη, αλλά η τέως πρόεδρος και νυν επικεφαλής Ζωή δεν περιφρονεί τα μικρά ακροατήρια. Πήγε, μίλησε και χαρακτήρισε «κυβέρνηση προδοτών» την κυβέρνηση Τσίπρα. Κι όταν ο σοσιαλδημοκράτης ολλανδός βουλευτής Τάινι Κοξ είπε «να μην αποκαλούμε προδότες συντρόφους που βλέπουν διαφορετικά τα πράγματα από μερικούς από εμάς», τον έβαλε στη θέση του, προς μεγάλη ικανοποίηση του παριστάμενου Μελανσόν, που θεωρεί ότι ο Τσίπρας τον πούλησε. Έχουν κι αυτοί τα βάσανά τους...

Κύπρος ενιαία ανεξάρτητη

Στις 2 τη νύχτα της περασμένης Δευτέρας προς Τρίτη, ο κύπριος κυβερνητικός εκπρόσωπος Νίκος Χριστοδουλίδης ανακοίνωσε τη διακοπή των συνομιλιών Αναστασιάδη-Ακιντζί στο Μον Πελεράν της Ελβετίας, επειδή, παρά τις προσπάθειες των Ηνωμένων Εθνών, δεν υπήρξε συγκεκριμένη κατάληξη στο κριτήριο του εδαφικού, που αφορούσε τον αριθμό των προσφύγων οι οποίοι θα επέστρεφαν μετά τη λύση. Σύμφωνα με πληροφορίες, η διαφωνία που επέφερε τη διακοπή αφορούσε την επιστροφή της Μόρφου. Όπως ανέφερε ο κύπριος κυβερνητικός εκπρόσωπος, αν υπήρχε πρόοδος στα κριτήρια για τους χάρτες, η ελληνοκυπριακή πλευρά ήταν έτοιμη, σε συνεννόηση και με την ελληνική κυβέρνηση, για ανακοίνωση ημερομηνίας πολυμερούς διάσκεψης. Κατέληξε εκφράζοντας λύπη και απογοήτευση για την κατάληξη των προσπαθειών, ενώ ανακοίνωσε ότι ο πρόεδρος Αναστασιάδης, μετά την επιστροφή του στην Κύπρο, θα παρουσιάσει όλα όσα έγιναν στην Ελβετία, θα γίνει ανασκόπηση της κατάστασης και θα ληφθούν συγκεκριμένες αποφάσεις.

Ο Ν. Χριστοδουλίδης υπήρξε ιδιαίτερα προσεκτικός στο να κρατήσει ανοιχτή την προοπτική επανάληψης της διαδικασίας. «Δεν είναι η ώρα της επίρριψης ευθυνών», είπε, τονίζοντας ιδιαίτερα ότι η ελληνοκυπριακή πλευρά παραμένει σταθερά προσηλωμένη στη δημιουργία εκείνων των συνθηκών που θα οδηγήσουν σε τερματισμό της κατοχής και επανένωση της Κύπρου. Δεν παρέλειψε, βέβαια, να αποδοκιμάσει την ανακοίνωση του γραφείου του Ακιντζί, στην οποία γινόταν αναφορά σε κατάρρευση των συνομιλιών εξαιτίας μαξιμαλιστικών θέσεων της ελληνοκυπριακής πλευράς. Είναι «ατυχές και λυπηρό να χρησιμοποιούνται τέτοιου είδους αναφορές λίγη ώρα μετά την αρνητική κατάληξη των συνομιλιών», είπε, συμπληρώνοντας ότι η κριτική αυτή είναι καταδικαστέα και σε καμιά περίπτωση δεν αντικατοπτρίζει όσα έγιναν στο τραπέζι των συνομιλιών. Ο Χριστοδουλίδης σημείωσε αόριστα, ότι εξαιτίας της τουρκικής στάσης δεν κατέστη δυνατό να ολοκληρωθεί μια ιδιαίτερα υποσχόμενη διαδικασία, η οποία μέσα από μια πολύ παραγωγική διαπραγμάτευση οδήγησε σε πολύ θετικές εξελίξεις για το σύνολο του κυπριακού λαού, ενώ δεν παρέλειψε να ευχηθεί να πραγματοποιηθεί η συνάντηση που επεδίωξε ο έλληνας πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας με τον πρόεδρο της Τουρκίας Ταγίπ Ερντογάν.

Ο εκπρόσωπος της τουρκοκυπριακής πλευράς Μπαρίς Μπουρτζού, δήλωσε: «Ηρθαν (σ.σ. οι Ελληνοκύπριοι) με μαξιμαλιστικές θέσεις σε όλα. Δεν ήταν καθόλου υποδηλωτική η στάση τους στο εδαφικό. Έβαλαν χωρίς διαπραγμάτευση τον αριθμό των 90.000 προσφύγων. Αυτό, δώδεκα χρόνια μετά το σχέδιο Ανάν δεν είναι βοηθητικό. Δεν προσπάθησαν καν να διαπραγματευτούν. Ηρθαν στην Ελβετία για να βάλουν στην τσέπη τους και όχι να βγάλουν».

Ανακοίνωση εξέδωσε και ο ΟΗΕ: «Ο Ε/κ ηγέτης κ. Νίκος Αναστασιάδης και ο Τ/κ ηγέτης κ. Μουσταφά Ακιντζί συμμετείχαν σε σοβαρές και συνεχείς διαπραγματεύσεις τις τελευταίες δύο ημέρες στο Μον Πελεράν. Παρά τις καλύτερες προσπάθειές τους, δεν κατέστη δυνατόν να επιτευχθούν οι αναγκαίες περαιτέρω συγκλίσεις σχετικά με τα κριτήρια για την εδαφική αναπροσαρμογή, που θα

ανοίξει το δρόμο για την τελευταία φάση των συνομιλιών. Οι δύο πλευρές αποφάσισαν να επιστρέψουν στην Κύπρο και να συνεχίσουν την προσπάθεια ώστε να βρεθεί τρόπος αυτή να οδηγηθεί προς τα εμπρός. Ο ειδικός σύμβουλος του γενικού γραμματέα (SASG) κ. Εσπεν Μπαρθ Ειντα θα θέσει αυτές τις εξελίξεις υπόψη του γενικού γραμματέα».

Επιστρέφοντας στην Κύπρο, ο Αναστασιάδης έδωσε εσπευσμένα διακαναλική συνέντευξη, καθώς μερίδα του κυπριακού Τύπου έριχνε ευθύνες για το ναυάγιο και στην ελληνική πλευρά και συγκεκριμένα στον Κοτζιά. Ο Αναστασιάδης, χωρίς να αναφερθεί συγκεκριμένα στη Μόρφου, επέρριψε τις ευθύνες στον Ακιντζί, ο οποίος στο ζήτημα της επιστροφής ελληνοκυπρίων προσφύγων έφτασε μέχρι τους 65.000 (ενώ οι εμπειρογνώμονες του ΟΗΕ μιλούσαν για έναν αριθμό μεταξύ 78.000 και 94.000). Η πρόταση του Ακιντζί κρίθηκε απαράδεκτη, είπε ο Αναστασιάδης, καθώς απέκλειε την επιστροφή «περιοχών ειδικού ενδιαφέροντος» στην ελληνοκυπριακή πλευρά (τη Μόρφου δηλαδή). Παράλληλα, ο κύπριος πρόεδρος τόνισε ότι είχε πάντοτε άριστη συνεργασία με τον έλληνα πρωθυπουργό και χαρακτήρισε «παραπολιτικά και κουτσομπολιά» τα δημοσιεύματα με τον Κοτζιά, τονίζοντας ότι ο ίδιος συνομιλεί με τον έλληνα πρωθυπουργό και έχει τη στήριξη της συντριπτικής πλειοψηφίας των ελληνοκίων κομμάτων. Παράλληλα, η ελληνοκυπριακή πλευρά τροφοδότησε τον Τύπο σε Αθήνα και Λευκωσία με την πληροφορία ότι ήταν ο Ερντογάν που έκανε ένα οργισμένο τηλεφώνημα στον Ακιντζί και του ζήτησε να τα μαζέψει και να φύγει από το Μον Πελεράν, τινάζοντας τις συνομιλίες στον αέρα.

Αυτά λέει το ρεπορτάζ, που προέρχεται κυρίως από επίσημες ανακοινώσεις, οι οποίες δεν λένε πάντοτε (για να μην πούμε ποτέ) την αλήθεια. Το ρεπορτάζ από διαρροές λέει, επίσης, ότι έχουν πάρει φωτιά οι τηλεφωνικές γραμμές ανάμεσα στους «επιτετραμμένους» διαφόρων ιμπεριαλιστικών πρωτευουσών, που αναζητούν τρόπο να οργανώσουν την περιβόητη πολυμερή, ίσως σε κάποια αραβική πρωτεύουσα. Η Βικτόρια Νούλαντ, υφυπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, που έχει χρεωθεί την υπόθεση «με 108», αναμένεται να φτάσει στη Λευκωσία και -σύμφωνα με πηγές της Λευκωσίας- βγάζει καπνούς από τ' αυτιά για τη «μπαμπεσιά» του Ερντογάν (όποιος θέλει τις πιστεύει αυτές τις «πληροφορίες»).

Υπάρχει και μια διαρροή από το Μαξίμου, στην οποία πρέπει να δώσουμε βάση. Σύμφωνα μ' αυτή, ο Τσίπρας επιμένει να συναντηθεί με τον Ερντογάν, ακόμα κι αν δε γίνει άμεσα η πολυμερής. Πριν διακοπούν οι συνομιλίες στο Μον Πελεράν, εκ μέρους της ελληνικής κυβέρνησης ανακοινώθηκε ότι ο Τσίπρας σκοπεύει να συναντηθεί με τον Ερντογάν πριν τη σύγκληση της πολυμερούς διάσκεψης, η οποία τότε θεωρούνταν βέβαιη και θα είχε ως αντικείμενο την επικύρωση της διαφαινόμενης συμφωνίας Αναστασιάδη-Ακιντζί και τη ρύθμιση κάποιων θεμάτων που ενδεχομένως θα έμεναν ανοιχτά. Όταν ο Τσίπρας διακηρύσσει (το έκανε και ενώπιον του Ομπάμα), ότι πρέπει να τελειώσει το αναχρονιστικό (έτσι το λέει, γιατί τη λέξη ιμπεριαλιστικό δεν τολμά να την ξεστομίσει) καθεστώς των εγγυήσεων, τι δουλειά έχει να συναντηθεί χωριστά με τον Ερντογάν; Πιστεύει ότι

θα τον γοητεύσει και θα τον πείσει να κάνει πίσω στο ζήτημα της παραμονής κατοχικών στρατευμάτων για πολλά ακόμα χρόνια; Συζητώντας το Κυπριακό ο ίδιος με τον Ερντογάν, δεν το υποβιβάζει αμέσως σε διμερές ζήτημα, εφαρμόζοντας το ιμπεριαλιστικό καθεστώς των συνθηκών Ζυρίχης-Λονδίνου, βάσει των οποίων η ελληνική χούντα έκανε το πραξικόπημα κατά του Μακάριου και η Τουρκία βρήκε την ευκαιρία να εισβάλει και να επιβάλει κατοχή στο τρίτο του νησιού, επικαλούμενη τα δικαιώματά της ως εγγυήτριας δύναμης; Τον Καραμανλή τον πρεσβύτερο τον συνόδευε πάντοτε το στίγμα των προδοτικών συμφωνιών Ζυρίχης-Λονδίνου (υπέγραψε την πρώτη με τον τούρκο πρωθυπουργό Μεντερές και τη δεύτερη με τον Μεντερές και τον βρετανό πρωθυπουργό Μακμίλαν). Φαίνεται πως ο Τσίπρας εξήλωσε τη... δόξα και θέλει να μείνει ως ο τρίτος (μετά τον Καραμανλή και τον χουνταίο Ιωαννίδη) που έβαλε ταφόπλακα στη διεκδίκηση για μια ενιαία και ανεξάρτητη Κύπρο, χωρίς εθνικιστικούς διαχωρισμούς, χωρίς ξένα στρατεύματα και εγγυήσεις ιμπεριαλιστικού τύπου.

Ακόμα και τους λόγους που προβλήθηκαν ως αιτία για το ναυάγιο του Μον Πελεράν να πάρουμε τοις μετρητοίς, θα διαπιστώσουμε ότι πάνω στις τύχες ενός λαού (αναφερόμαστε σε Κύπριους ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή) γίνεται ένα «γύφτικο παζάρι» για κωμοπόλεις, χωριά και χιλιόμετρα ακτογραμμής, τη στιγμή που προωθείται μια λύση καθαρά διχοτομική, υπό το μανδύα μιας «διζωνικής, δικοινοτικής ομοσπονδίας», που στην πραγματικότητα θα είναι συνομοσπονδία δύο «συνιστώντων κρατών» (ή «συνιστωσών πολιτειών», όπως λέει ο Αναστασιάδης, για να μην πει τη λέξη «κράτη»). Μια λύση που θα διαιωνίζει τη διαίρεση με βάση την εθνική καταγωγή (αντί της ταξικής διαίρεσης) και θα αναζωπυρώνει συνεχώς τις συγκρούσεις ανάμεσα στις δυο κοινότητες, όπως συνέβαινε στο παρελθόν, όταν άνθρωποι του μόχθου γίνονταν αθύρματα στα χέρια εθνικιστικών καθαρχμάτων, όπως ο Γρίβας, ο Ντενκτάς, ο Σαμψών και πολλοί ακόμα και διέπρατταν φρικτά εθνικιστικά εγκλήματα (δεν έχει μόνο η τουρκοκυπριακή πλευρά αυτό το θλιβερό προνόμιο).

Πίσω από το «γύφτικο παζάρι» για τη Μόρφου, κάποιους θύλακες επιστροφής προσφύγων και κάποια χιλιόμετρα ακτογραμμής, προσπαθούν να κρύψουν τη νομιμοποίηση της διχοτόμησης. Δεν ξέρουμε αν η Τουρκία μπλόκαρε την επικείμενη συμφωνία στο πλαίσιο αυτού του παζαριού, για να πάρει περισσότερα όταν επαναληφθεί, ή αν όντως δε θέλει νομιμοποίηση της διχοτόμησης μέσω κάποιας συνομοσπονδιακής λύσης, γιατί θέλει να προχωρήσει σε προσαρτησιακού τύπου τυχοδιωκτισμό. Εκείνο που ξέρουμε σίγουρα είναι ότι η κυοφορούμενη λύση, την οποία πατρνάρουν περισσότερο από κάθε άλλον οι Αμερικανοί, είναι λύση διχοτομική, λύση εθνικιστικής διαίρεσης των εργατών και των φτωχών αγροτών της Κύπρου, λύση διαιώνισης της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης του νησιού. Ετσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα, στο παλιό σύνθημα «Κύπρος ενιαία ανεξάρτητη», που δονούσε το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, πρέπει να προσθέσουμε «και σοσιαλιστική». Είναι η μόνη λύση, εκ των πραγμάτων.

Φυγομάχησαν πάλι οι άνθρωποι του Μελισσανίδη

Οι υποψίες μας επαληθεύτηκαν. Η Ερασιτεχνική ΑΕΚ, παρουσία στο προέδρου της Αλέξη Αλεξίου, υπέβαλε σήμερα το πρωί (Πέμπτη, 24 Νοέμβρη) αίτημα αναβολής της εκδίκασης της προσφυγής που έχουν καταθέσει στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών μέλη του σωματείου, ζητώντας να κηρυχτεί άκυρη η γενική συνέλευση-παρωδία και η παράνομη σύμβαση παραχώρησης του οικοπέδου της Νέας Φιλαδέλφειας στη συμπεφερότων Μελισσανίδη κερδοσκοπική ανώνυμη εταιρία «Δικέφαλος 1924».

Ποντάριζαν σε ενδεχόμενη συμμετοχή του γραμματέα στην 24ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ, αλλά... ατύχησαν. Η δική ξεκίνησε κανονικά και η Ερασιτεχνική ΑΕΚ, διά του δικηγόρου Π. Ζαχόπουλου, υπέβαλε αίτημα αναβολής, που έγινε δεκτό. Η δική ορίστηκε για τις 2 Μάρτη του 2017.

Δύο φορές έφτασε η συγκεκριμένη υπόθεση στο ακροατήριο, και τις δύο αναβλήθηκε με αίτημα της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ (άλλες δύο φορές αναβλήθηκε λόγω αποχής των δικηγόρων και λόγω ενός λάθους της γραμματείας του δικαστηρίου). Ο λόγος για τους οποίους η πλευρά Μελισσανίδη ζήτησε αναβολή είναι κάθε φορά διαφορετικοί και αυτό αποτελεί μια επιπλέον απόδειξη της φυγομαχίας.

Περιττεύει να πούμε ότι φυγομαχεί εκείνον που «τελεί εν αδικία» και που φοβάται ότι το άδικο θα του καταλογιστεί από το δικαστήριο. Ο Αλεξίου προσπαθεί με διάφορα παράνομα τετρίπια να διαγραφεί από μέλη της ΑΕΚ εκείνους που έχουν κάνει την προσφυγή, ώστε να εμποδιστεί το δικαστήριο να μπει στην ουσία (θα ισχυριστεί ότι δεν είναι μέλη της ΑΕΚ, άρα δεν έχουν έννομο συμφέρον να προσφύγουν). Γιατί επί της ουσίας ξέρει πως το ζήτημα κάνει «τζέζ» για τα συμφέροντα που εκπροσωπεί και υπηρετεί.

Για να μην ξεχνιόμαστε, θα το πούμε για μια ακόμα φορά: ανεξάρτητα από την εξέλιξη αυτής της δίκης, η εταιρία του Μελισσανίδη άδεια ανέγερσης του γηπέδου δε βγάζει! Δεν μπορεί ένας ιδιώτης (η Ερασιτεχνική ΑΕΚ), να παραχωρήσει σε έναν άλλο ιδιώτη (το κερδοσκοπικό νομικό πρόσωπο «Δικέφαλος 1924 ΑΕΚ») ένα οικόπεδο, που παραμένει στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου και έχει παραχωρηθεί στο σωματείο μόνο κατά χρήση, διοίκηση και διαχείριση, προκειμένου να επιτελέσει κοινωφελές έργο (άθληση των αθλητών του).

ΥΓ1. Καλά, αυτοί δε βιάζονται να πάρουν την άδεια και να πιάσουν δουλειά οι μπουλντόζες, καθώς τα λεφτά περιμένουν, ζεστά-ζεστά, να επενδυθούν; Πώς γίνεται και ζητούν τη μια αναβολή μετά την άλλη, για μια υπόθεση που τους ρίχνει χρονικά πίσω;

ΥΓ2. Κα μην μας πουν ότι ο πρόεδρος της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ, Αλεξάνδρος Αλεξίου, δεν είναι άνθρωπος του Μελισσανίδη, αλλά κινείται από αγκυρό ενδιαιφέρον για τα συμφέροντα του ιστορικού σωματείου. Τις πρόσθετες παρεμβάσεις της ΠΑΕ ΑΕΚ και της «Δικέφαλος 1924 ΑΕ» τις υπογράφει ως πληρεξούσιος δικηγόρος ο Γ. Κατσαδόμος, και τις κατέθεσε στο δικαστήριο ο Αλεξίου, όπως φαίνεται από τα έγγραφα της δικογραφίας. Το δίδυμο που υπέγραψε την παράνομη σύμβαση παραχώρησης (κάτι σε Επράμια και Αρσένιο μας θυμίζουν), που τα δικηγορικά τους γραφεία στεγάζονται στην ίδια διεύθυνση, κάνει και τη δικηγορική... χαμαλοδουλειά της ΠΑΕ ΑΕΚ και της «Δικέφαλος 1924 ΑΕ». Ούτε τα προσχήματα δεν είναι σε θέση να τηρήσουν!

Στόχος η συρρίκνωση της απασχόλησης

Η συγκύβερνηση των Τσιπροκαμμένων παρουσιάζει την περιβόητη κινητικότητα στο Δημόσιο σαν κάτι διαφορετικό από την κινητικότητα των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων, που λειτουργήσε σαν λαϊμντόμος που αποκεφάλιζε εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα. Όπως θα δούμε στην συνέχεια, όμως, η στόχευσή τους είναι η ίδια. Δηλαδή, να συρρικνώσουν και άλλο τον δημόσιο τομέα, στέλνοντας δεκάδες χιλιάδες δημόσιους υπάλληλους -μόνιμους και ΙΔΑΧ (Ιδιωτικού Δικαίου Αορίστου Χρόνου)- στην ανεργία.

Λανσάροντας τη «δική τους» κινητικότητα σαν κάτι το διαφορετικό και χρήσιμο για τους δημόσιους υπάλληλους, αναφέρουν στην αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου ότι «βασική καινοτομία του προτεινόμενου συστήματος (Ενιαίο Σύστημα Κινητικότητας-ΕΣΚ) είναι ο αμιγώς εθελούσιος χαρακτήρας της κινητικότητας και οι ειδικότερες η δυνατότητα κάθε υπάλληλου να έχει πρόσβαση στο σύνολο των προς κάλυψη θέσεων, βάσει ενιαίων κανόνων αναφορικά με τους δρους, τις προϋποθέσεις και εν γενέτι τις ακολουθούμενες διαδικασίες». Παραπέρα, αφίνουν -εμμέσως πλην σαφώς- να σχηματιστεί στο «πόπoλο» η εντύπωση ότι αυτοί, σε αντίθεση με τους προκατόχους τους, μέσω της κινητικότητας θα δημιουργήσουν νέες θέσεις εργασίας.

Αυτό είναι το τυράκι που δολώνει τη φάκα. Και η φάκα είναι ότι της κινητικότητας θα προηγηθεί αναδιάρθρωση των υπηρεσιών, συγχώνευση φορέων ή μεταβολή του ιδιοκτησιακού τους καθεστώτος. Αυτό σημαίνει ότι θα έχουμε νέα φουρνιά απολύσεων χιλιάδων εργαζόμενων στο δημόσιο και ότι υπό την απειλή της απόλυσης θα υποχρεώνουν τους δημόσιους υπάλληλους να δεχτούν «εθελούσιως» τη μετακίνησή τους σε άλλη υπηρεσία, που μπορεί να βρίσκεται σε οποιοδήποτε μέρος της Ελλάδας.

Αυτό δεν το εξάγουμε εμάς από την ανάλυση των συμφαζόμενων. Το λένε οι ίδιοι οι συντάκτες του νομοσχεδίου στο 5ο άρθρο του: «Άρθρο 5 - Κεντρική Επιτροπή Κινητικότητας: Στο Υπουργείο Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης συνιστάται Κεντρική Επιτροπή Κινητικότητας η οποία συντονίζει και επιβλέπει την εφαρμογή του ΕΣΚ [...] **ανακατανέμει το προσωπικό της υπηρεσίας του Δημοσίου μετά από αναδιάρθρωση των υπηρεσιών, συγχώνευση φορέων ή μεταβολή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος των φορέων**».

Ομολογούν ανοιχτά, λοιπόν, ότι θα συγχωνεύσουν και θα ιδιωτικοποιήσουν δημόσιες υπηρεσίες, που ως αποτέλεσμα θα έχουν -κατά την άποψή μας- την απόλυση χιλιάδων υπαλλήλων. Οι Τσιπροκαμμένοι, ως συνεπείς διαχειριστές του ελληνικού καπιταλισμού, συνεχίζουν το έργο των προκατόχων τους. Δεν είναι ικανοποιημένοι από το εργατικό αίμα που χύθηκε στα επτά μνημονιακά χρόνια. Ζητούν κι άλλο, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Θα επιδιώξουν και αυτοί τη (νέα) συρρίκνωση των δημόσιων υπηρεσιών, γιατί και αυτοί είναι οπαδοί των συγχωνεύσεων και της ιδιωτικοποίησης δημόσιων υπηρεσιών, ενώ δε διστάζουν να εμφανιστούν ως οπαδοί του λεγόμενου επιτελικού

κράτους. Αυτό αναφέρεται ρητά και καταγγρηματικά στο νόμο 4368/2016, που ψήφισε η σημερινή συγκύβερνηση: «Άρθρο 5 - Σύσταση Επιτροπής για την αναθεώρηση του θεσμικού πλαισίου της Τοπικής Αυτοδιοίκησης: Συστήνεται στο Υπουργείο Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης Επιτροπή για την αναθεώρηση του θεσμικού πλαισίου της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Βασικές κατευθύνσεις των επεξεργασιών της Επιτροπής είναι η **δημιουργία επιτελικού κράτους** και η αναβάθμιση του ρόλου της τοπικής αυτοδιοίκησης».

Αντιλαμβάνεστε λοιπόν τι περιεχόμενο δίνουν στον ορισμό του επιτελικού κράτους. Μικρές δημόσιες υπηρεσίες, με επιτελικό ρόλο, και όλες οι αρμοδιότητες και δράσεις στον ιδιωτικό καπιταλιστικό τομέα. Πρόκειται για το ίδιο επιτελικό κράτος στο οποίο αναφέρονταν όλες οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις, αλλά και προ-μνημονιακές κυβερνήσεις. Η φιλολογία περί επιτελικού κράτους κορυφώθηκε την περίοδο του σημτικού «καυσιχρονισμού» και έκτοτε αποτέλεσε βασική ιδεολογική συνιστώσα του πολιτικού λόγου όλων των κυβερνήσεων. Η περίοδος των Μνημονίων έδωσε στο σύστημα την ευκαιρία να κάνει πράξη αυτή την κατεύθυνση, με βίαιο-αντεργατικό τρόπο.

Η συγκύβερνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, οπαδός του επιτελικού κράτους πλέον (περασμένα ξεχασμένα όσα έλεγαν παλαιότερα οι συριζάριοι) δεν περιορίστηκε στην διακήρυξη περί επιτελικού κράτους. Προχώρησε ήδη στις συγχωνεύσεις ΚΕΠ και άλλων δημόσιων υπηρεσιών. Έχουν ήδη εκδοθεί τέτοιες αποφάσεις από τον πρώην υφυπουργό Εσωτερικών Ι. Μπαλάφα. Αυτός δεν περιορίστηκε μόνο στη συγχώνευση μικρών δημόσιων υπηρεσιών, όπως είναι τα ΚΕΠ ή τα ληζιαρχεία. Προχώρησε παραπέρα. Με εγκύκλιο διαταγή, που εκδόθηκε στις 5 Ιουλίου του 2016, απαιτείται από τους δήμους να έστειλαν προγράμματα προσλήψεων τακτικού προσωπικού να προχωρήσουν στην κάλυψη των οργανικών κενών, εφαρμόζοντας σχετική μνημονιακή δέσμευση της κυβέρνησης του Γ. Παπανδρέου, που είχε ενσωματωθεί με διατάξη στο νόμο 4024 της 11ης Οκτώβρη του 2011.

Ανέφερε ο Μπαλάφας στην εγκύκλιο διαταγή, με την οποία απευθύνθηκε σε πενήντα δημόσιους φορείς που είχαν υποβάλει στο υπουργείο Εσωτερικών πρόγραμμα προσλήψεων τακτικού προσωπικού:

«Οι Μην [τάδε] εγκύκλιο και το [τάδε] έγγραφο μας, δόθηκε η δυνατότητα στους ΟΤΑ α' και β' βαθμού να υποβάλουν στην Υπηρεσία μας αιτήματα που αφορούν τον προγραμματισμό των άμεσων αναγκών σε εξειδικευμένο τακτικό προσωπικό για το τρέχον έτος... Κατά τον έλεγχο των απαιτούμενων δικαιολογητικών προέκυψαν τα εξής:

α) Αρκετά ΝΠΔΔ, παρά την παρέλευση ετι ετών από την έναρξη ισχύος του ν. 3852/2010 δεν έχουν ακόμη ολοκληρώσει, ως φέιλαν, την διαδικασία κατάρτισης του Οργανισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας (ΟΕΥ) τους...

β) Διαπιστώσαμε ότι υπάρχουν ΟΤΑ α' βαθμού οι οποίοι δεν έχουν προβεί ως

φέιλαν στην κατ' εφαρμογή των διατάξεων της παρ.1α του άρθρου 33 του νόμου 4024/2011, όπως ισχύει, διαδικασία κατάρτησης/διατήρησης των κενών οργανικών θέσεων τους.

Για τις εν λόγω περιπτώσεις σας γνωρίζουμε ότι εφόσον η υπηρεσία σας εκδώσει τη σχετική διαπιστωτική πράξη για την αυτοδίκαιη κατάρτησης κενών οργανικών θέσεων με σχέση εργασίας δημοσίου δικαίου, με συμπληρωμένους τους σχετικούς πίνακες, την δημοσιεύσει στο ΦΕΚ και την αποστέλλει στην υπηρεσία μας συνοδευόμενη από ειδική και εμπεριστατωμένη εισήγηση διατήρησης θέσεων, η υπηρεσία μας θα προωθήσει το σχετικό αίτημα για έγκριση στην επιτροπή ΠΥΣ 33/2006, όπως ισχύει».

Η προθεσμία που τους έθεσε ο Ι. Μπαλάφας για να στείλουν τη διαπιστωτική πράξη ήταν η 31 Αυγούστου του 2016.

Η παράγραφος 1α του άρθρου 33 του νόμου 4024 του 2011 είναι μνημονιακή υποχρέωση, που ανέλαβε η κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου. Προϋπόθεση για να γίνει πρόσληψη οποιουδήποτε τακτικού προσωπικού είναι να καταργήσουν τις κενές οργανικές θέσεις οι ΟΤΑ που δεν τις κατήργησαν ως τώρα! Όπως αντιλαμβάνεστε, το ίδιο θα ισχύσει και στην περίπτωση που ένας δήμος ή μια δημόσια υπηρεσία ζητήσει να μεταταγούν ή να αποσπαστούν μόνιμοι ή ΙΔΑΧ δημόσιοι υπάλληλοι από μια άλλη δημόσια υπηρεσία.

Αρα, της κινητικότητας θα προηγηθεί και άλλη συρρίκνωση του δημόσιου, μέσω της συγχώνευσης ή ιδιωτικοποίησης των δημόσιων υπηρεσιών και της δημιουργίας χιλιάδων αν όχι δεκάδων χιλιάδων «υπερ-άρθρωτων» δημόσιων υπαλλήλων.

Τα λεγόμενα των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ για εθελούσια κινητικότητα είναι παραμύθια της Χαλμιάς. Το λέμε αυτό γιατί κάτω από το βάρος των δεκάδων χιλιάδων «υπερ-άρθρωτων» και την απειλή της απόλυσης, οι εργαζόμενοι θα εξαναγκαστούν να υποβάλουν αίτημα κινητικότητας, που μπορούμε να καταλάβουμε πόσο εθελούσια θα είναι. Αυτή η κινητικότητα δε θα έχει γεωγραφικούς περιορισμούς και δε θα παίρνει υπόψη της τις οικογενειακές τους ανάγκες και υποχρεώσεις.

Επειδή υπάρχει αυτή η προοπτική, γι' αυτό οι Τσιπροκαμμένοι προβλέπουν όργανο που θα εξετάζει τις μετατάξεις τις τριμελείς επιτροπές που θα απαρτίζονται από υψηλόβαθμα στελέχη του δημοσίου, αγωνώντας τα υπηρεσιακά συμβούλια. Για να χρυσάσουν το χάπι, προσέθεσαν στο νομοσχέδιο (σε σχέση με το κείμενο που είχαν θέσει σε διαβούλευση) ότι «στο τριμελές όργανο παρατίσεται με συμβουλευτικό ρόλο ο προϊστάμενος του τμήματος στο οποίο ανήκει η εκάστοτε περικοπυσόμενη θέση και δύναται να συμμετέχει ως παρατηρητής εκπρόσωπος του οικείου συλλόγου εργαζομένων». Ούτε ως επίφαση δημοκρατικότητας δεν μπορεί να θεωρηθεί αυτό, αφού ο μεν προϊστάμενος του τμήματος θα έχει μόνο δικαίωμα λόγου αλλά όχι δικαίωμα ψήφου, ο δε εκπρόσωπος του σωματείου δε θα έχει ούτε καν δικαίωμα λόγου, αλλά θα μπορεί μόνο ν' ακούει και να βλέπει.

Τελευταίες πινελιές πριν από τα νέα πακέτα

Δεν είναι καθόλου πειστική η εξήγηση ότι το περιβόητο Washington Group ματαιώθηκε ή αναβλήθηκε, επειδή η πραγματοποίηση του διέρρευσε στη γερμανική «Ζίντνίτσε Τσάιτουνγκ». Αντίθετα, η μη «ωρίμανση» μιας συμφωνίας ανάμεσα στον Σόιμπλε και τη Λαγκάρντ, ανάμεσα στη Γερμανία και το ΔΝΤ, μπορεί να σταθεί σαν εξήγηση. Ισως τη στιγμή που εσείς διαβάζετε αυτές τις γραμμές, η συνάντηση να έχει πραγματοποιηθεί ή να πραγματοποιείται, παρά τις διαμευσίες.

Το μόνο βέβαιο είναι πως η συγκύβερνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ δεν έχει κανένα πρόβλημα από τον αποκλεισμό της. Και το είπε με τον πιο επίσημο τρόπο. Με πορπαρ που εκδόθηκε το μεσημέρι της περασμένης Τρίτης, αμέσως μόλις έγινε η διαρροή, ο Τσακαλώτος έβαλε τα πράγματα στη θέση τους με... ψυχραιμία: «Γεωτική με δημοσιότητα για έκτακτη συνάντηση υπουργών Οικονομικών στο Βερολίνο, την Παρασκευή, σημειώνεται ότι εδώ και πολύ καιρό λειτουργεί μια άτυπη ομάδα, το Washington Group, στο οποίο μετέχουν οι υπουργοί Οικονομικών των τεσσάρων μεγάλων κρατών της Ευρωζώνης (Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία και Ισπανία) καθώς και οι θερμοί (Eurogroup, ΕΚΤ και ΔΝΤ). Στη σύσκεψη, η οποία δεν είναι καθόλου έκτακτη, θα συζητηθούν οικονομικά θέματα της Ευρωζώνης, είναι λογικό να συζητηθούν και οι ελληνικοί χρέος».

Όταν έχεις συνηθίσει στο ρόλο του καρπαιζοεισπράκτορα, δεν αποφεύγεις τη γελοιοποίηση. Έτσι, ο Τσακαλώτος βάφτισε... τακτική σύσκεψη μια μάζωξη που ουδένποτε ανακοινώθηκε επίσημα από αυτούς που θα συμμετείχαν (και οι οποίοι δυο ώρες αργότερα διέφευαν τη σύγκλησή της! Υπάρχει ένα θέμα που ακόμα δεν έχει διευθετηθεί ανάμεσα στη Γερμανία και το ΔΝΤ. Αφορά τη **διαχείριση** του ελληνικού χρέους. Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε τι λέει η κάθε πλευρά, γιατί είναι ήδη γνωστά. Μένουμε στην ουσία, που είναι ότι πρόκειται για διαφωνία ως προς τη διαχείριση και όχι για διαφωνία ουσίας. Και δεν είναι η πρώτη φορά που εμφανίζεται αυτή η διαφωνία. Από το 2011 εμφανίζεται σταθερά. Στο τέλος, Γερμανία και ΔΝΤ τα βρίσκουν (αφού προηγουμένως ρυθμίσουν και κάποια άλλα ζητήματα στο παρασκήνιο, που αφορούν τον αμερικανο-γερμανικό ανταγωνισμό). Σε όλες τις κρίσιμες φάσεις, δηλαδή όταν ήταν να υπογραφεί κάποιο Μνημόνιο, Γερμανία και ΔΝΤ συμφωνούσαν ότι το ελληνικό χρέος είναι «βιώσιμο» (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδεύεται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις μνημονιακού τύπου της συγκύβερνησης. Δεσμεύσεις όχι μόνο για τώρα, αλλά και για μετά το 2018 που τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο. Αν μάλιστα το ΔΝΤ μπει στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα» και με κάποια δανεικά, αυτό θα συνοδεύεται από ένα χωριστό **Μνημόνιο με το ΔΝΤ** (το πώς θα το παρουσιάσουν οι Τσι-

ζέουνται για να συζητήσουν για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους και δεν έχουν καν την... ευγένεια να καλέσουν και τον έλληνα υπουργό, είναι άκρως χαρακτηριστικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. Θα καταλήξουν σε μια νέα ρύθμιση (που δεν είναι η πρώτη, ούτε θα είναι η τελευταία), η οποία θα παρατείνει την αποπληρωμή του χρέους για μερικές δεκαετίες ακόμα, υπό τον όρο της διατήρησης της πιο σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας και της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού. Ενός χρέους που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα ο ελληνικός λαός (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδεύεται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις μνημονιακού τύπου της συγκύβερνησης. Δεσμεύσεις όχι μόνο για τώρα, αλλά και για μετά το 2018 που τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο. Αν μάλιστα το ΔΝΤ μπει στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα» και με κάποια δανεικά, αυτό θα συνοδεύεται από ένα χωριστό **Μνημόνιο με το ΔΝΤ** (το πώς θα το παρουσιάσουν οι Τσι-

ζέουνται για να συζητήσουν για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους και δεν έχουν καν την... ευγένεια να καλέσουν και τον έλληνα υπουργό, είναι άκρως χαρακτηριστικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. Θα καταλήξουν σε μια νέα ρύθμιση (που δεν είναι η πρώτη, ούτε θα είναι η τελευταία), η οποία θα παρατείνει την αποπληρωμή του χρέους για μερικές δεκαετίες ακόμα, υπό τον όρο της διατήρησης της πιο σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας και της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού. Ενός χρέους που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα ο ελληνικός λαός (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδεύεται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις μνημονιακού τύπου της συγκύβερνησης. Δεσμεύσεις όχι μόνο για τώρα, αλλά και για μετά το 2018 που τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο. Αν μάλιστα το ΔΝΤ μπει στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα» και με κάποια δανεικά, αυτό θα συνοδεύεται από ένα χωριστό **Μνημόνιο με το ΔΝΤ** (το πώς θα το παρουσιάσουν οι Τσι-

ζέουνται για να συζητήσουν για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους και δεν έχουν καν την... ευγένεια να καλέσουν και τον έλληνα υπουργό, είναι άκρως χαρακτηριστικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. Θα καταλήξουν σε μια νέα ρύθμιση (που δεν είναι η πρώτη, ούτε θα είναι η τελευταία), η οποία θα παρατείνει την αποπληρωμή του χρέους για μερικές δεκαετίες ακόμα, υπό τον όρο της διατήρησης της πιο σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας και της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού. Ενός χρέους που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα ο ελληνικός λαός (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδεύεται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις μνημονιακού τύπου της συγκύβερνησης. Δεσμεύσεις όχι μόνο για τώρα, αλλά και για μετά το 2018 που τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο. Αν μάλιστα το ΔΝΤ μπει στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα» και με κάποια δανεικά, αυτό θα συνοδεύεται από ένα χωριστό **Μνημόνιο με το ΔΝΤ** (το πώς θα το παρουσιάσουν οι Τσι-

ζέουνται για να συζητήσουν για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους και δεν έχουν καν την... ευγένεια να καλέσουν και τον έλληνα υπουργό, είναι άκρως χαρακτηριστικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. Θα καταλήξουν σε μια νέα ρύθμιση (που δεν είναι η πρώτη, ούτε θα είναι η τελευταία), η οποία θα παρατείνει την αποπληρωμή του χρέους για μερικές δεκαετίες ακόμα, υπό τον όρο της διατήρησης της πιο σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας και της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού. Ενός χρέους που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα ο ελληνικός λαός (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδεύεται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις μνημονιακού τύπου της συγκύβερνησης. Δεσμεύσεις όχι μόνο για τώρα, αλλά και για μετά το 2018 που τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο. Αν μάλιστα το ΔΝΤ μπει στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα» και με κάποια δανεικά, αυτό θα συνοδεύεται από ένα χωριστό **Μνημόνιο με το ΔΝΤ** (το πώς θα το παρουσιάσουν οι Τσι-

ζέουνται για να συζητήσουν για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους και δεν έχουν καν την... ευγένεια να καλέσουν και τον έλληνα υπουργό, είναι άκρως χαρακτηριστικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. Θα καταλήξουν σε μια νέα ρύθμιση (που δεν είναι η πρώτη, ούτε θα είναι η τελευταία), η οποία θα παρατείνει την αποπληρωμή του χρέους για μερικές δεκαετίες ακόμα, υπό τον όρο της διατήρησης της πιο σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας και της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού. Ενός χρέους που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα ο ελληνικός λαός (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδεύεται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις μνημονιακού τύπου της συγκύβερνησης. Δεσμεύσεις όχι μόνο για τώρα, αλλά και για μετά το 2018 που τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο. Αν μάλιστα το ΔΝΤ μπει στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα» και με κάποια δανεικά, αυτό θα συνοδεύεται από ένα χωριστό **Μνημόνιο με το ΔΝΤ** (το πώς θα το παρουσιάσουν οι Τσι-

ζέουνται για να συζητήσουν για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους και δεν έχουν καν την... ευγένεια να καλέσουν και τον έλληνα υπουργό, είναι άκρως χαρακτηριστικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. Θα καταλήξουν σε μια νέα ρύθμιση (που δεν είναι η πρώτη, ούτε θα είναι η τελευταία), η οποία θα παρατείνει την αποπληρωμή του χρέους για μερικές δεκαετίες ακόμα, υπό τον όρο της διατήρησης της πιο σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας και της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού. Ενός χρέους που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα ο ελληνικός λαός (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδεύεται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις μνημονιακού τύπου της συγκύβερνησης. Δεσμεύσεις όχι μόνο για τώρα, αλλά και για μετά το 2018 που τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο. Αν μάλιστα το ΔΝΤ μπει στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα» και με κάποια δανεικά, αυτό θα συνοδεύεται από ένα χωριστό **Μνημόνιο με το ΔΝΤ** (το πώς θα το παρουσιάσουν οι Τσι-

ζέουνται για να συζητήσουν για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους και δεν έχουν καν την... ευγένεια να καλέσουν και τον έλληνα υπουργό, είναι άκρως χαρακτηριστικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. Θα καταλήξουν σε μια νέα ρύθμιση (που δεν είναι η πρώτη, ούτε θα είναι η τελευταία), η οποία θα παρατείνει την αποπληρωμή του χρέους για μερικές δεκαετίες ακόμα, υπό τον όρο της διατήρησης της πιο σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας και της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού. Ενός χρέους που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα ο ελληνικός λαός (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδεύεται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις μνημονιακού τύπου της συγκύβερνησης. Δεσμεύσεις όχι μόνο για τώρα, αλλά και για μετά το 2018 που τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο. Αν μάλιστα το ΔΝΤ μπει στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα» και με κάποια δανεικά, αυτό θα συνοδεύεται από ένα χωριστό **Μνημόνιο με το ΔΝΤ** (το πώς θα το παρουσιάσουν οι Τσι-

ζέουνται για να συζητήσουν για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους και δεν έχουν καν την... ευγένεια να καλέσουν και τον έλληνα υπουργό, είναι άκρως χαρακτηριστικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. Θα καταλήξουν σε μια νέα ρύθμιση (που δεν είναι η πρώτη, ούτε θα είναι η τελευταία), η οποία θα παρατείνει την αποπληρωμή του χρέους για μερικές δεκαετίες ακόμα, υπό τον όρο της διατήρησης της πιο σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας και της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού. Ενός χρέους που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα ο ελληνικός λαός (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδεύεται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις μνημονιακού τύπου της συγκύβερνησης. Δεσμεύσεις όχι μόνο για τώρα, αλλά και για μετά το 2018 που τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο. Αν μάλιστα το ΔΝΤ μπει στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα» και με κάποια δανεικά, αυτό θα συνοδεύεται από ένα χωριστό **Μνημόνιο με το ΔΝΤ** (το πώς θα το παρουσιάσουν οι Τσι-

ζέουνται για να συζητήσουν για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους και δεν έχουν καν την... ευγένεια να καλέσουν και τον έλληνα υπουργό, είναι άκρως χαρακτηριστικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. Θα καταλήξουν σε μια νέα ρύθμιση (που δεν είναι η πρώτη, ούτε θα είναι η τελευταία), η οποία θα παρατείνει την αποπληρωμή του χρέους για μερικές δεκαετίες ακόμα, υπό τον όρο της διατήρησης της πιο σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας και της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού. Ενός χρέους που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα ο ελληνικός λαός (σχετικά μ' αυτό δείτε την ανάλυση στη σελίδα 16). Και στο τέλος, οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα εμφανιστούν σαν... μεγάλοι ευεργέτες του ελληνικού λαού, ο δε Τσίπρας θα παριστάνει τον... θριαμβευτή πρωθυπουργό (όπως τον παρίσταναν την εποχή του PSI ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο).

Οτιδήποτε ανακοινωθεί σε σχέση με τη μελλοντική διαχείριση του χρέους (είτε ανακοινωθεί μόνο η βούληση νέας αναδιάρθρωσης, μετά το 2018, αν χρειαστεί, όπως αναφέρει η απόφαση του Eurogroup τον περασμένο Μάη, είτε ανακοινωθούν και κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα ως προς το περιεχόμενο αυτής της αναδιάρθρωσης), δε θα είναι... τζάμπα. Θα συνοδε

Ξηλώνουν και τις ελάχιστες θετικές ρυθμίσεις

Αντιλαϊκή αντιεκπαιδευτική πολιτική με τις ευλογίες των «θεσμών»

Τη μια κωλοτούμπα μετά την άλλη κάνουν οι συριζαίοι στο υπουργείο Παιδείας, παίρνοντας πίσω ακόμη και αυτά τα ελάχιστα που αναγκάστηκαν να νομοθετήσουν ως αντιστάθμισμα στα δυσβάσταχτα μέτρα που έχουν γονατίσει την εργαζόμενη κοινωνία τα μνημονιακά χρόνια. Οι «θεσμοί» στέρησαν από τους συριζαίους και το παραμικρό πρόσκαιρο -σε κάθε περίπτωση- κέρδος δημαγωγικής προπαγάνδας και αυτοί κάνοντας το μαύρο-άσπρο βγαίνουν και πανηγυρίζουν επειδή με τίποτε δε θέλουν να στερηθούν την «κουτάλα» της εξουσίας.

Ετσι, ο Γαβρόγλου και από κοντά οι ξεδιάντροποι εργατοπατέρες της ΟΙΕΛΕ θριαμβολογούν για το ξήλωμα του νόμου Φίλη για τα ιδιωτικά σχολεία, ενώ ψελλίζουν «άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε» σχετικά με τη πολυδιαφημισμένη εξαγγελία των 20.000 μόνιμων διορισμών για την επόμενη τριετία και την αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης για την Παιδεία, που στάλθηκαν στα «αζήτητα» με απαίτηση της τρόικας/κουαρτέτου. Την ίδια στιγμή εκφράζουν ικανοποίηση γιατί οι «θεσμοί» έκαναν δεκτό το τριετές πρόγραμμα του υπουργείου Παιδείας, που συνεχίζει αταλάντευτα την αποκρουστική αντιεκπαιδευτική πολιτική της θητείας Φίλη και την πάει ακόμη παραπέρα.

Οι συριζαίοι επιδεικνύουν θαυμαστή προσαρμοστικότητα στις πιέσεις που ασκούν ιερατείο, μηχανισμοί και ιμπεριαλιστές. Σ' αυτό το πλαίσιο μπορούμε να δούμε: Τη συνάντηση Γαβρόγλου με τον Ιερώνυμο με κύρια ατζέντα το μάθημα των θρησκευτικών και την οπισθοχώρηση με βήμα ταχύ ακόμη και από στοιχειώδεις αστικοδημοκρατικές ρυθμίσεις και από τις βαρύγδουπες εξαγγελίες για χωρισμό της Εκκλησίας από το κράτος. Το «πάγωμα» του νομοσχεδίου για τα μεταπτυχιακά που έβαζε πλαφόν στο ύψος των διδασκτρων, μετά την αντίδραση του πανεπιστημιακού κατεστημένου που είδε να του «παίρνουν τη μπουκιά από το στόμα», να του στερούν, έστω και σ' ένα βαθμό, τα έσοδα από τη μεγάλη μπίζνα των μεταπτυχιακών. Την «εθιμοτυπική» επίσκεψη του αμερικανού πρέσβη στον υπουργό Παιδείας για την υπεράσπιση των συμφερόντων των αμερικανικών κολλεγίων που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα.

Ξήλωμα του νόμου Φίλη

Η τρόικα/κουαρτέτο ήταν ανένδοτη ενόψει και της απελευθέρωσης των μαζικών απολύσεων και τις ανατροπές στα εργασιακά, οι σχολάρχες είχαν στα κεραμίδα (εξακολουθούν να απαιτούν «την πλήρη κατάργηση του νόμου Φίλη και την εναρμόνιση της ιδιωτικής εκπαίδευσης με την κοινή εργατική νομοθεσία») και οι συριζαίοι, όπως κάθε φορά, ανέκρουσαν πρύμναν.

Ο νόμος αλλάζει ως προς το σημείο του οργάνου που θα ελέγχει τη νομιμότητα ή καταχρηστικότητα των απολύσεων των ιδιωτικών εκπαιδευτικών. Αυτό, τουλάχιστον, δηλώθηκε από την ΟΙΕΛΕ έπειτα από επικοινωνία που είχε με τον υπουργό Παιδείας, εμείς, όμως, είμαστε επιφυλακτικοί μέχρι να δούμε ακριβώς τη νομοθετική ρύθμιση, αφού πολλά διαδίδονταν τις προηγούμενες ημέρες σχετικά και

με τα φροντιστήρια και τα κέντρα ξένων γλωσσών.

Σύμφωνα με την ΟΙΕΛΕ αντί των ΠΥΣΠΕ-ΠΥΣΔΕ τη νομιμότητα-καταχρηστικότητα των απολύσεων θα ελέγχει «Ανεξάρτητη Αρχή», η οποία θα απαρτίζεται από τρεις Παρέδρους του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους (ανώτατους δικαστές) με δικαίωμα ψήφου, έναν εκπρόσωπο της ΟΙΕΛΕ και έναν των εργαζομένων που δεν θα έχουν δικαίωμα ψήφου.

Καταρχάς να σημειώσουμε ότι η «Ανεξάρτητη Αρχή» δεν θα είναι καθόλου «Ανεξάρτητη», καθώς οι απολύσεις θα κρίνονται από τους δικαστές και ως γνωστόν η δικαιοσύνη δεν είναι καθόλου τυφλή, αλλά εκφράζει κάθε φορά τα συμφέροντα του αστικού κράτους. «Ανεξάρτητες» δεν ήταν ούτε οι αποφάσεις των Υπηρεσιακών Συμβουλίων (ΠΥΣΠΕ-ΠΥΣΔΕ), στα οποία την πλειοψηφία είχαν τα διορισμένα από την κυβέρνηση διοικητικά στελέχη της εκπαιδευτικής ιεραρχίας. Οι ιμπεριαλιστές δανειστές, όμως, δεν επιθυμούν καμιά παρεκτροπή, που πιθανόν να συνέβαινε καμιά φορά λόγω του ότι στα Υπηρεσιακά Συμβούλια συμμετέχουν με δικαίωμα ψήφου και εκπρόσωποι των εκπαιδευτικών και τα διοικητικά εκπαιδευτικά στελέχη είναι πιο ευάλωτα στις πιέσεις που ασκούνται από το εκπαιδευτικό κίνημα.

Οι κυβερνητικοί, όμως, συνδικαλιστές της ΟΙΕΛΕ ανέλαβαν να παίξουν για μια ακόμη φορά το βρόμικο ρόλο της παραπλάνησης των ιδιωτικών εκπαιδευτικών.

Και ενώ στην αρχή έβγαλαν μια οργισμένη ανακοίνωση, στην οποία δήλωναν ότι «η κατάργηση του νόμου που ψηφίστηκε πρόσφατα στην Ελληνική Βουλή με μεγάλη πλειοψηφία και ευρύτατη κοινωνική και πολιτική συναίνεση δεν είναι απλή κοινοβουλευτική διαδικασία, αλλά ουσιαστικά κατάργηση της Δημοκρατίας και κοινοβουλευτικό πραξικόπημα» και

απειλούσαν με κινητοποιήσεις, στη συνέχεια άλλαξαν ρότα και πανηγύρισαν. Οι συριζαίοι τους έδωσαν εντολή «να μαζευτούν» πάραυτα και να μη διαταράζουν το κλίμα που διαμόρφωναν με μπόλικά ψέματα για το κλείσιμο της δεύτερης αξιολόγησης.

Βγήκαν, λοιπόν, και είπαν τα εξής: «Η χθεσινή ημέρα είχε ιστορικό χαρακτήρα για την ιδιωτική εκπαίδευση. Οι συνομιλίες της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας με τους εκπροσώπους των θεσμών και τα επιχειρήματα της ελληνικής πλευράς κατέδειξαν ακόμη και στους σκληρούς, νεοφιλελεύθερους τεχνοκράτες ότι η ιδιωτική εκπαίδευση δεν μπορεί να είναι ξέφραγο αμπέλι, αλλά ως κοινωνικό αγαθό πρέπει να εποπτεύεται από την Πολιτεία κατ' επιταγήν, άλλωστε, του Συντάγματος».

Η καθιέρωση Ανεξάρτητης Αρχής (με τη συμμετοχή ανώτατων δικαστών) για τον έλεγχο των εργασιακών σχέσεων των ιδιωτικών εκπαιδευτικών αποτελεί μια ισχυρή και καινοτόμα λύση που συμβαδίζει με το ευρωπαϊκό κεκτημένο, καθώς αποτελεί κατ' ουσίαν εφαρμογή του Αναθεωρημένου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη. Είναι, δε, δίκαιη, διότι είναι εφικτή η ισότιμη κατάθεση της άποψης όλων των εμπλεκόμενων φορέων στην εκπαιδευτική διαδικασία».

Οι άνθρωποι δεν είναι απλώς ευρωλιγούρηδες και ψεύτες είναι και γελοίοι, καθώς δεν πρόκειται περί «ισότιμης κατάθεσης» των απόψεων, αφού στην απόφαση θα έχουν λόγο μόνο οι τρεις δικαστές.

Το τριετές σχέδιο

Το τριετές σχέδιο, αν εξαιρέσει κανείς, τις φιοριτούρες για διορισμούς εκπαιδευτικών, μείωση των μαθητών ανά τμήμα, «μη τιμωρητική αξιολόγηση» και άλλα τέτοια ηχηρά, επιβεβαιώνει την πολιτική Φίλη, που επέβαλε τον «κόφτη» στην Παιδεία με κάθε μέσον και έχει στόχους να την πάει

παραπέρα επεκτείνοντας τα μέτρα στο σύνολο των σχολείων και προωθώντας τις αντιλαϊκές, ταξικές πολιτικές σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες (έμφαση στη δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια). Για το λόγο αυτό συνδυάζει τα πορίσματα των Επιτροπών Γαβρόγλου και Λιάκου, τις επιταγές του Μνημονίου 3 για την εκπαίδευση, την Εκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Εκπαίδευση στην Ελλάδα (Σεπτέμβρης 2016), την εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ και τις «καλές πρακτικές» των χωρών της ΕΕ.

Στο προηγούμενο φύλλο της Κόντρας αναφερθήκαμε διεξοδικά στο τριετές σχέδιο του υπουργείου Παιδείας. Εδώ αναφέρουμε εν τάχει:

◆ Την επέκταση του Ενιαίου Τύπου Ολοήμερου Δημοτικού σε όλα τα σχολεία με στόχο τον περιορισμό των δαπανών.

◆ Την «επέκταση της περιγραφικής ποιτικής αξιολόγησης», που θα αυξήσει το βαθμό δυσκολίας για τους μαθητές και θα ευνοήσει (στο πλαίσιο του αστικού σχολείου) αυτούς που προέρχονται από ανώτερα κοινωνικοοικονομικά και μορφωτικά στρώματα.

◆ Την προώθηση των προγραμμάτων Σπουδών που εκπονήθηκαν στο πλαίσιο της Πράξης του «Νέου Σχολείου» της Διαμαντοπούλου για όλα τα γνωστικά αντικείμενα της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης.

◆ Την επιβεβαίωση των αλλαγών στο Γυμνάσιο, που είχαν στόχο τη μείωση των δαπανών και την πρόβλεψη ότι η πρόταση Λιάκου για τετραετές Γυμνάσιο παραμένει, πιθανόν, ανεκτερηγή.

◆ Τις αλλαγές στο Λύκειο, επενδυμένες με την απάτη της ενίσχυσης του «αυτόνομου» ρόλου του, εφόσον προβλέπεται η διαμόρφωση νέου συστήματος επιλογής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. «Αριστοκρατικό», ελιτίστικο Λύκειο για λίγους κι εκλεκτούς με Εθνικό Απολυτήριο, άρα αύξηση του βαθμού δυσκολίας για την απόκτησή του με διαχωρισμό των μαθητών εντός του Λυκείου (Βασικό επίπεδο μαθημάτων - υψηλό επίπεδο μαθημάτων, «ατομικό πρόγραμμα μαθητή»). Πιστοποιητικό Αποφοίτησης γι' αυτούς που δεν θα αντέξουν τη σκληρή δοκιμασία. Νέος τρόπος εισαγωγής στα Πανεπιστήμια και ΤΕΙ. Αναμόρφωση των ΑΕΙ ώστε η υποδοχή των φοιτητών να γίνεται, ενδεχομένως, σε σχολές και όχι τμήματα.

◆ Νέο φτιασίδωμα της Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και γενίκευση της μαθητείας.

◆ Ενιαίος Χώρος Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης και Έρευνας με αναδιάταξη (αξιολόγηση) των ΤΕΙ, διαδικασία που συνεπάγεται συγχωνεύσεις - καταργήσεις, υποβάθμιση και αναβάθμιση.

◆ Θεσμοθέτηση ενιαίου φορέα αξιολόγησης για όλες τις βαθμίδες

της εκπαίδευσης - αυτοαξιολόγηση και Εθνικού Συστήματος Διαρκούς Επιμόρφωσης Εκπαιδευτικών (επιμόρφωση συνδεδεμένη με αξιολόγηση).

Μνημόνιο-3, Εκθεση της ΕΕ και Εθνικό Πρόγραμμα Μεταρρυθμίσεων

Ενα κόκκινο νήμα συνδέει τους στόχους του τριετούς σχεδίου με τις εντολές του 3ου Μνημονίου και τις κατευθύνσεις της Εκθέσης παρακολούθησης της εκπαίδευσης και της κατάρτισης στην Ελλάδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το 2016.

Στην Εκθεση της ΕΕ αναφέρονται τα εξής χαρακτηριστικά σχετικά με το πλαίσιο που ορίζει το 3ο Μνημόνιο για την εκπαίδευση:

«Στο Μνημόνιο Συνεννόησης που συνήφθη τον Αύγουστο του 2015 στο πλαίσιο του τρίτου προγράμματος οικονομικής προσαρμογής (ενότητα 4.1, όπως επικαιροποιήθηκε τον Ιούλιο του 2016), η εκπαίδευση αποτελεί μέρος της μελλοντικής εθνικής αναπτυξιακής στρατηγικής. Στο κείμενο αναφέρεται ότι ο ΟΟΣΑ θα κληθεί να προβεί σε επανεξέταση του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος μέχρι το τρίτο τρίμηνο του 2016. Η επανεξέταση πρέπει να καλύψει όλα τα επίπεδα εκπαίδευσης, μεταξύ άλλων:

- την υλοποίηση της μεταρρύθμισης του «Νέου Σχολείου»
- τα περιθώρια για περαιτέρω εξορθολογισμό (τάξεων, σχολείων και πανεπιστημίων)
- τη λειτουργία και τη διακυβέρνηση των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης
- την αποδοτικότητα και την αυτονομία των δημόσιων εκπαιδευτικών μονάδων
- τους δεσμούς μεταξύ έρευνας και εκπαίδευσης, καθώς και τη συνεργασία μεταξύ πανεπιστημίων, ερευνητικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων με σκοπό την ενίσχυση της καινοτομίας και της επιχειρηματικότητας
- την αξιολόγηση των σχολείων και των εκπαιδευτικών, καθώς και τη διαφάνεια σε όλα τα επίπεδα.

Στο πλαίσιο της επανεξέτασης, αναμένεται να υποβληθούν συστάσεις πολιτικής σύμφωνα με τις βέλτιστες πρακτικές που ακολουθούνται στις χώρες της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, προκειμένου να εκσυγχρονιστεί περαιτέρω ο ελληνικός εκπαιδευτικός τομέας. Οι συστάσεις αυτές θα αποτελέσουν μία από τις βάσεις για την υλοποίηση των απαραίτητων νομοθετικών και ρυθμιστικών αλλαγών από τις ελληνικές αρχές και για την κατάρτιση του νέου σχεδίου δράσης για την εκπαίδευση της περιόδου 2016-2018, που έχει προγραμματιστεί για το φθινόπωρο του 2016».

Το δε Εθνικό Πρόγραμμα Μεταρρυθμίσεων 2016, που συντονίστηκε

από το Συμβούλιο Οικονομικών Εμπειρογνομόνων του Υπουργείου Οικονομικών σε συνεργασία με τα υπουργεία Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, Πολιτισμού Παιδείας και Θρησκευμάτων, Παραγωγικής Ανασυγκρότησης Περιβάλλοντος και Ενέργειας, Οικονομίας Υποδομών Ναυτιλίας και Τουρισμού και το υπουργείο Εργασίας, σημειώνει τα εξής:

«Οι βασικές προτεραιότητες πολιτικής για το 2016 και μετέπειτα εστιάζουν στην ανάγκη αντιμετώπισης της προβληματικής απόδοσης σε συγκεκριμένους εκπαιδευτικούς τομείς, στην πιο αποτελεσματική χρήση των περιορισμένων πόρων και στην εξερεύνηση της δυνατότητας αξιοποίησης των διεθνών βέλτιστων πρακτικών. Σε αυτό το πλαίσιο, ο υπό εξέλιξη Εθνικός Διάλογος για την Παιδεία αναμένεται να έχει σημαντική προστιθέμενη αξία. Οι τομείς στους οποίους αναμένεται να συμβάλλει περιλαμβάνουν, εκτός των άλλων, τον σχεδιασμό του εθνικού προγράμματος σπουδών, την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, την εκπαίδευση των ανθρώπων με ειδικές ανάγκες, την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού προσωπικού και την επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση... Η αναλυτική αξιολόγηση αναμένεται να καλύψει όλα τα επίπεδα της εκπαίδευσης και να παρέχει συστάσεις και προτάσεις πολιτικής προς άμεση υιοθέτηση, όπως και συστάσεις για δράσεις πολιτικής προς εξέταση και προτεραιοποίηση σε μεσο-μακροπρόθεσμο πλαίσιο. Πιο συγκεκριμένα, η αξιολόγηση θα εστιάσει: Στις διαδικασίες για τον προϋπολογισμό των δαπανών για την εκπαίδευση. Στους τρόπους για να αυξηθεί η αυτονομία (α) των σχολικών μονάδων, και (β) των πανεπιστημίων καθώς και των άλλων μετα-δευτεροβάθμιων ιδρυμάτων, στη μελέτη της λειτουργίας και διακυβέρνησης των Ιδρυμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης, καθώς και στα μέτρα για τη διασφάλιση της διαφάνειας. Στην κατάρτιση και ανάπτυξη για την αποτελεσματική σχολική ηγεσία. Στην ανάπτυξη των ολοημέρων σχολείων. Στις διασυνδέσεις μεταξύ Ερευνητικών Ινστιτούτων, Πανεπιστημίων, Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων και επιχειρήσεων. Στη δημιουργία ενός φορέα για την παρακολούθηση της εφαρμογής των μεταρρυθμίσεων σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης».

Γιούλα Γκεσούλη

Τρομοκρατικές ποινές με ανυπόστατες κατηγορίες

Βαριές ποινές επέβαλε στους Γρηγόρη Σαραφούδη και Γιάννη Ναξάκη το τρομοδικείο (Πενταμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων), που εκδίκασε σε δεύτερο βαθμό την υπόθεση της ληστείας στον Πυργετό Λάρισας. Στον Ναξάκη επέβαλε εννιά χρόνια για ληστεία, δύο χρόνια για κλοπή αυτοκινήτου και δύο χρόνια για οπλοφορία. Κατά συγχώνευση ποινή 11 χρόνων φυλάκισης και πρόστιμο 1.000 ευρώ. Στον Σαραφούδη επέβαλε 8 χρόνια για ληστεία, 18 μήνες για κλοπή αυτοκινήτου και 2 χρόνια για παράνομη οπλοφορία. Κατά συγχώνευση ποινή 9 χρόνων και 9 μηνών φυλάκισης και πρόστιμο 1.000 ευρώ. Αξίζει να σημειωθεί ότι η πρόταση της εισαγγελέα για τις ποινές ήταν χαμηλότερη!

Το τρομοδικείο απάλλαξε και τους δύο αναρχικούς αγωνιστές από την κατηγορία της συμμετοχής στη ΣΠΦ («τρομοκρατία»), καθώς ο βασικός οργανωτής των διώξεων της ΣΠΦ, τμηματάρχης της Αντιτρομοκρατικής Ε. Χαρδαλιάς, κατέθεσε στο ακροατήριο ότι δεν προέκυψε κανένα στοιχείο σε βάρος τους. Το σημειώνουμε γιατί στο πρωτόδικο τρομοδικείο (Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων), είχαν καταδικαστεί και για συμμετοχή στη ΣΠΦ, με αποτέλεσμα οι ποινές που τους επιβλήθηκαν για ληστεία, κλοπή αυτοκινήτου και οπλοφορία να αυξηθούν, καθώς

υπολογίστηκαν με την επιβαρυντική περίπτωση του άρθρου 187Α του Ποινικού Κώδικα. Και στους δύο είχαν επιβληθεί ποινές φυλάκισης 6 χρόνων για συμμετοχή στη ΣΠΦ, 10 για ληστεία, 5 για κλοπή αυτοκινήτου και 2 για οπλοκατοχή, κατά συγχώνευση 16 χρόνια. Ακόμα και η κλοπή αυτοκινήτου αναβαθμίστηκε σε κακούρηγμα με την επιβαρυντική περίπτωση του 187Α.

Μολονότι οι δύο κατηγορούμενοι απαλλάχτηκαν από την κατηγορία της «τρομοκρατίας», το τρομοδικείο φρόντισε να τους επιβάλει ποινές βαρύτερες από το πρωτόδικο. Στο πρωτόδικο, με την επιβαρυντική περίπτωση του 187Α, που προβλέπει για ληστεία ποινή 10-20 χρόνων, τους επιβλήθηκε ποινή 10 χρόνων (η κατώτερη προβλεπόμενη, δηλαδή). Στο δεύτερο βαθμό, χωρίς την επιβαρυντική περίπτωση του 187Α, δηλαδή με προβλεπόμενη ποινή 5-20 χρόνων, τους επιβλήθηκαν ποινές 8 και 9 χρόνων, αντίστοιχα (δηλαδή αρκετά πάνω από την κατώτερη προβλεπόμενη). Πρωτάνευσε η εκδικητική διάθεση και η πολιτική σκοπιμότητα της «ποινής προς παραδειγματισμόν».

Έχει σημασία να θυμίσουμε την αιτιολογία της καταδικαστικής πρότασης που έκανε στον πρώτο βαθμό η εισαγγελέας Ολγα Σμυρλή. Είπε, ότι επιβαρυντικά στοιχεία για τους Σαραφούδη και Ναξάκη δεν προέκυψαν ούτε

στην προανάκριση, ούτε στην ανάκριση, ούτε στην ακροαματική διαδικασία. Ομως, **επειδή είναι αναρχικοί, κάποια στιγμή εντάχθηκαν στην οργάνωση και κάποια άλλη στιγμή έκαναν τη ληστεία!** Το μόνο στοιχείο που υπήρχε ήταν η «ανίχνευση» βιολογικού υλικού σε μείγμα! Το τρομοδικείο, με πρόεδρο τον Κυρ. Οικονόμου, δέχτηκε την εισαγγελική πρόταση και τους καταδίκασε. Ήταν μια από τις ελάχιστες καταδικαστικές αποφάσεις Τριμελών Εφετείων Κακουρηγημάτων με μόνο «αποδεικτικό» στοιχείο την ύπαρξη DNA. Όλες, όμως, οι πρωτόδικες καταδικαστικές αποφάσεις με μοναδικό στοιχείο το DNA έχουν καταπέσει στα Πενταμελή Εφετεία Κακουρηγημάτων.

Η καταδικαστική απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων για τους Σαραφούδη και Ναξάκη, στηριγμένη αποκλειστικά στην «ανίχνευση» βιολογικού υλικού σε μείγμα, είναι ίσως η μοναδική. Είναι απόφαση έωλη από νομική άποψη, που υπακούει σε πολιτικές προκαταλήψεις. Είναι απόφαση παραδειγματικού τύπου και κατά τη γνώμη μας πρέπει να εξαντληθεί κάθε δυνατότητα προκειμένου αυτή η απόφαση να εξαφανιστεί από το νομολογικό χάρτη.

Όπως είπαμε, στο πρωτόδικο δικαστήριο η εισαγγελέας Σμυρλή έκανε νομικό σάλτο και η πρότασή της ήταν εξαιρετικά σκληρή. Κάτω από το βάρος της πολεμικής που ασκήσαμε σ' αυτή την αποκάλυψη καταδικαστικής πρότασης, η εισαγγελέας αναδιπλώθηκε και στην τρίτη δίκη για το Βόλο πρότεινε την αθώωση

αναρχικών αγωνιστών των οποίων DNA «ανιχνεύτηκε» ακόμα και στη γιάφκα της ΣΠΦ στο Βόλο, όπου βρέθηκε οπλισμός της οργάνωσης. Στην ιστοσελίδα μας (www.eksegersi.gr/ Επικαιρότητα/27386/. Τρομοκρατικές-ποινές-με-ανυπόστατες-κατηγορίες-σε) μπορείτε να διαβάσετε εκτεταμένα αποσπάσματα από την αγόρευση της εισαγγελέα, που πρότεινε την απαλλαγή των Αργύρη Ντάλιου και Νίκου Ρωμανού, υποστηρίζοντας ότι μόνο η ανίχνευση βιολογικού τους υλικού στη γιάφκα της ΣΠΦ, όταν δεν συνοδεύεται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία, δεν μπορεί να οδηγήσει σε καταδικαστική κρίση.

Η πρόταση της εισαγγελέα εξόργισε τον σεναριογράφο της Αντιτρομοκρατικής Ε. Χαρδαλιά, ο οποίος σε μεταγενέστερη κατάθεσή του εξέφρασε τη διαφωνία του για την αθώωση του Αρ. Ντάλιου και ισχυρίστηκε ότι με την ανίχνευση βιολογικού υλικού στους τόπους δύο λησθειών, (Πυργετό και Φιλώτα) προκύπτει η εμπλοκή τους στις δύο ληστείες! Και βέβαια, ο Χαρδαλιάς διαφώνησε ανοιχτά με την εμπεριστατωμένη πρόταση της εισαγγελέα, ότι δεν αρκεί η παρουσία ακόμα και ατομικού βιολογικού υλικού στον τόπο του εγκλήματος για να οδηγηθεί ένα δικαστήριο σε καταδικαστική απόφαση, χωρίς άλλα στοιχεία. Γι' αυτό ανέφερε με νόημα ότι βρέθηκε βιολογικό υλικό στον τόπο που έγιναν οι δύο ληστείες. Όπως σημειώναμε στο ρεπορτάζ μας «ελπίζει ότι το τρομοδικείο, που εκδικάζει σε δεύτερο βαθμό τη ληστεία στον Πυργετό, θα

αποφασίσει να καταδικάσει τους Γρ. Σαραφούδη και Ι. Ναξάκη για τη ληστεία και την κλοπή αυτοκινήτου».

Ο αντιτρομοκρατικός Χαρδαλιάς πήγε στο δικαστήριο να καταθέσει και να πει για το βιολογικό υλικό, προφανώς γιατί επεδίωκε να καταδικαστούν οι Γρ. Σαραφούδης και Ι. Ναξάκης. Ήθελε να μη φύγουν «άβρεχτοι» αυτοί οι αγωνιστές, για να σταλεί ένα τρομοκρατικό μήνυμα στους νέους αγωνιστές. Μολονότι η απαλλαγή των δύο αγωνιστών απ' όλες τις κατηγορίες ήταν μονόδρομος για το Πενταμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων, αυτό επέλεξε να συνταχθεί με την υπόδειξη της Αντιτρομοκρατικής, παίρνοντας μια καταδικαστική απόφαση που ισοδυναμεί με δικαστικό πραξικόπημα.

Αρχισε το εφετείο του Τ. Θεοφίλου

Την περασμένη Τρίτη, ξεκίνησε στο Α' Πενταμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων της Αθήνας η δίκη σε δεύτερο βαθμό του Τάσου Θεοφίλου, που κατηγορείται για τη ληστεία τράπεζας στην Πάρο και την ανθρωποκτονία του ταξιτζή Μίχα. Πρωτόδικα, ο Θεοφίλου καταδικάστηκε για απλή συνέργεια στη ληστεία και στην ανθρωποκτονία με πλειοψηφία 2 προς 1, ενώ απαλλάχτηκε από την κατηγορία της συμμετοχής στη ΣΠΦ, πάλι με πλειοψηφία 2 προς 1. Ομως, η εισαγγελία άσκησε έφεση ζητώντας την καταδίκη του για συμμετοχή στη ΣΠΦ και ως αυτουργό της ανθρωποκτονίας. Αναλυτικό ρεπορτάζ στην ιστοσελίδα μας.

Τη στράτευση στα 18 επαναφέρει ο Καμμένος

Τη στράτευση στα 18 επανέφερε ο Καμμένος, στην προσπάθειά του να βγει από τ' αριστερά στον Μητσοτάκη και στον τομεάρχη του Μπουμπούκο, που πραγματοποίησαν «επίσκεψη εργασίας» στο Πεντάγωνο.

Στις επίσημες δηλώσεις δεν έγινε καμιά αναφορά. Ο Κούλης περιορίστηκε στα καθιερωμένα που λένε οι αστοί πολιτικοί όταν πηγαίνουν στο Πεντάγωνο («οι ελληνικές Ενοπλες Δυνάμεις αποτελούν εγγύηση ασφάλειας, σταθερότητας και εθνικής αξιοπρέπειας και ενισχύουν το διεθνή ρόλο της χώρας μας», «τιμούμε το έργο τους, είμαστε περήφανοι για αυτούς και θα σταθούμε δίπλα στα προβλήματά τους, με όλες μας τις δυνάμεις» κτλ.), όμως ο Καμμένος, εμφανιζόμενος ως «αρμόδιες πηγές υπουργείου Εθνικής Αμυνας», φρόντισε να διαρρεύσει ότι ενημέρωσε τον Μητσοτάκη για τις προτάσεις του υπουργείου για στράτευση στα 18 και «αξιοποίησης

θητείας, ώστε να αποτελέσει επαγγελματικό εφόδιο για τους οπλίτες, όπως την εκπαίδευσή τους στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, την επαναφορά του διπλώματος οδήγησης για βαρέα οχήματα κ.ά.» και ότι ο πρόεδρος της ΝΔ βλέπει θετικά το θέμα της στράτευσης στα 18.

Όπως ήταν φυσικό, επικράτησε αναταραχή στο συριζαϊκό στρατόπεδο. Βλέπετε, από παλιά ο προοδευτικός κόσμος και το νεολαϊστικό κίνημα έχει αντιταχθεί στη στράτευση στα 18 (διακαής πόθος των δεξιών και ακροδεξιών) και οι συριζαίοι δεν έχουν κανένα συμφέρον απ' αυτή τη φιλολογία. Ασε που ο κομματικός μηχανισμός ακούει Καμμένος και φτύνει στον κόρφο του, μετά το χουμμάρι που τους έκανε με τη συμμάχια με τους δεσποτάδες και την αποπομπή Φίλη. Ετσι, το Μαξίμου, με δική του διαρροή προσπάθησε να διασκεδάσει τις εντυπώσεις, υποστηρίζοντας ότι ο Καμμένος μίλησε

για κίνητρα που μπορούν να δοθούν σε περίπτωση εθελοντικής στράτευσης στα 18.

Από τη ΝΔ έγινε διαρροή σύμφωνα με την οποία ο Καμμένος επανέφερε και το ζήτημα της στράτευσης των γυναικών, για το οποίο η ΝΔ δεν πήρε θέση!

Ο Καμμένος κατάλαβε πως με την τοποθέτηση του Μπουμπούκου ως τομεάρχη Αμυνας και με την επίσκεψη στο Πεντάγωνο, όπου ο Κούλης συνόδευσε τον Μπουμπούκο, του ετοιμάζουν γερό «πρέσινγκ» για να του πάρουν εκλογική πελατεία. Αρα, θα ρίξει στην πολιτική πιάτσα και ακροδεξιά ιδεολογήματα και ακροδεξιά μέτρα, σε μια προσπάθεια να είναι αυτός ο νικητής στη σύγκρουση μεταξύ ακροδεξιών. Κι άντε να τον μαζέψουν οι συριζαίοι, ειδικά μετά το περιστατικό στο μέγαρο Μαξίμου, όπου έθεσε την παραίτησή του και το γκρέμισμα της κυβέρνησης στη διάθεση του Ιερώνυμου.

ανTIKYNΩNIKA

Δύο χιλιάδες δεκαέξι
είσαι ο μπάτλερ τους, Αλέξη

Δεν φιλοδοξούμε να υποκαταστήσουμε την πάντα εύστοχη στήλη «η παπάρα της εβδομάδας», αλλά νομίζουμε πως αδικείται η Περιστέρα που –κατά τα αριστερά ειωθότα– έγινε Μπέτυ όταν δηλώνει (φωτογραφίζοντας τη... λαμπρή πορεία του άντρα της) ότι «η Αριστερά σαν διαχρονική αξία είναι να κοιτάς το συμφέρον των πολλών έναντι του συμφέροντος των λίγων».

Ομορφιές!

Ο γιαλαντζί αριστερός μετά της κουστωδίας δεν άγγιξε ούτε ΕΛΑΣ ούτε ομάδα ΔΙΑΣ. «Όλοι οι σκύλοι μια γενιά» κι αυτός πολύ πιο σκύλος αντί για τον διαχωρισμό πήγε κι έγινε φίλος με εκκλησία, Τζερόνιμο και με καμπόσους άλλους oh god, ζούμε ατέλειωτες στιγμές απείρου κάλλους!

Και προσθέτει η λαϊκή μούσα σε άλλο σημείο του πολύτιμου, πολύτομου έργου της «Εγκλημα και τι μωρία!»:

Ο Αλέξης φαίνεται μπροστά μα άλλοι κανονίζουν.
Δύο παπάδες! Ναι, καλά άκουσες, δυο παπάδες!
Ενας ο Νίκος κι έτερος ο Τζέρι. Αηδία!
Αν είν' αυτοί αριστεροί, εγώ είμαι η Βελκουλέσκου.

Ποτέ δεν θα είναι ξανά ίδιος ο πωλητικός βίος, μετά απ' όσα γνωρίσαμε τα τελευταία χαρισάμενα χρόνια της διαρκώς ερχόμενης ανάπτυξης. Πώς να ζήσουμε χωρίς τσιπρισμούς, κατρουγκαλισμούς και φλαμπουραρίσματα, δίχως τζανακοπουλιάσματα, σκουρλετίες και αχτσιογλανισμούς;

Και τώρα η κορυφαία πολιτική –και όχι μόνο– στιγμή: Η στήλη παρουσιάζει σε παγκόσμια αποκλειστικότητα ένα διαφωτιστικό απόσπασμα από τα απόκρυφα απομνημονεύματα του αρχηγού των Σιου, Τζερόνιμο, διατηρώντας τη γλώσσα του πρωτότυπου:

Όταν ενεφανίσθησαν τα χλωμά πρόσωπα ετρομάξαμεν και εθουρβήθημεν, ομού μετά του μεγαλύτερου μέρους του ποιμνίου, μικρό ποσοστό του οποίου ενόμισε μάλιστα πως ήρθε η συντέλεια, αφού στις υπαρπάζουσες τας οικίας τράπεζες θα προστίθεντο και κομμουνιστάι! Βέβαια, ημεῖς οἱ πεφωτισμένοι (σ.σ. illuminati στο πρωτότυπο) εγνωρίζαμε πως ουδεμία υφίστατο περίπτωση παρασαλεύσεως των κεκτημένων ημών (θα μας class-ωσιν μία μάνδραν), αλλ' έπρεπε να είμεθα εις ετοιμότητα διά την αντιμετώπισίν των, εις περίπτωσιν που... Διά τα λοιπά και διά τους λοιπούς δεν τραβούμε και κανένα ιδιαίτερο ζόρι.

Αρχηγός των ήτο το «Φθηνό Εξάνθημα» (σ.σ. «Cheap Rash» στο πρωτότυπο), εν χλωμό πρόσωπο με αυχενικήν ακαμψία αλλ' εκπληκτικήν οσφυϊκήν ευλυγισία παρά την πλαδαρότητά του (καμία σχέση με καμίας χέσεις με τον απaráμιλλον σπόρτσμαν Τζέφρι), που ομιλούσε ασόγως –ως μητρική!– τη διχαλωτή γλώσσα του όφεως! «Μεθ' αυτού θα συνεννοηθώμεν υποδειγματικώς» εσκέφθην εξαρχής και δεν εγελάσθην. Συναγελάσθην δε, αφού λίαν συντόμως –σχεδόν εξαρχής και ίσως και εξ αρχής– το Φθηνό Εξάνθημα έγινε παρακοιμώμενος εις τας τέντας των Σιου, των οποίων εγώ ο Τζερόνιμο –ο εκλεκτός απεσταλμένος του Μανιτού– ηγεμονεύω. Πού τον έχανε, πού τον εξεύρισκες, συνδαιτημόνα των ερυθροδέρμων και ομοτράπεζο εμού του μεγάλου αρχηγού, συνήθως δε με σαρακοστιανά, μαλάκια και διάφορα τοιαύτα θεσπέσια εδέσματα. Άλλοτε με νερό της φωτιάς, άλλοτε με σκέτο νερό –του οποίου δρομολογούσε την ιδιωτικοποίησιν– και άλλοτε με καφέ (του οποίου γεγάμηκεν την τιμή) ή τσίον μετά βλουτημάτων, το Φθηνό Εξάνθημα είχε έρθει με τα ύδατα ημών και αι απόψεις μας ουδόλως διέφεραν. Εύκολη (σ.σ. F-κώλοι στο πρωτότυπο, τη συνοδεία ενός χαμογελαστού emoticon χάριν παιδιάς) υπόθεσις τελικώς οι πεινώντες και διψώντες...

Τώρα πλέον ουχί μόνον δεν αισθανόμεθα φόβον ή απειλήν, αλλ' είμεθα πεπεισμένοι πως είναι ο ημέτερος άνθρωπος, ειδικό δικό μας τέκνον. Οσον διά τα χλωμά πρόσωπα του δικού του ποιμνίου, πλέον τάσσονται αναφανδόν μεθ' ημών. «Με τα μπούνια» που λέγει και η βάρβαρος πλέμπα. Ειδικώς μετά την απομάκρυνσιν του προβληματικού χονδρού, πριν καλά-καλά του το ζητήσωμε με το θάρρος των κοινών χνώτων και –πλέον– κοινών αγώνων μας. Εδώ χωρίς αιδώ οφείλομε να ομολογήσωμε ότι ο χονδρός ήτο ο μόνος οιονεί και εν δυνάμει επικίνδυνος. Όμως, όπως λέγομε και ημεῖς, does the goat chew preserved fish roe; Τζερόνιμο μίλησε. Ουγκ!

Κοκκινোসκουφίτσα

Εσπασαν τα φράγματα του ποταμιού...

Την Κυριακή συγκλήθηκε η Μεγάλη Συνέλευση των Αντιπροσώπων (κάτι σε μάζωξη των εκπροσώπων των φυλών θυμίζει) του Ποταμιού, για ν' ακούσει την εμπνευσμένη ομιλία του επικεφαλής Σταύρου και τη Δευτέρα η βουλευτίνα Μάρκου κούνησε μαντίλι, επικαλούμενη την απόφαση «για πολιτικά αυτόνομη πορεία του Ποταμιού», που έχει λάβει ο επικεφαλής, και αντιπροτείνοντας τη δημιουργία «μιας ομοσπονδίας του προσδευτικού κέντρου και της συμμαχίας των ευρωπαϊκών δυνάμεων ευρύτερα σε μια μετεκλογική προοπτική, με όλες τις αποχρώσεις μέσα».

Πανέτοιμος ο επικεφαλής Σταύρος απάντησε ακαριαία στην επιστολή ανεξαρτητοποίησης που δημοσιοποίησε η βουλευτίνα Μάρκου: «Ο κ. Φωτήλας έφυγε γιατί, όπως είπε, είχε κάλεσμα από τη ΝΔ. Η κ. Μάρκου έφυγε γιατί, όπως λέει, έχει κάλεσμα από το ΠΑΣΟΚ. Είχε προηγηθεί ο κ. Θεοχάρης που έφυγε γιατί είχε κάλεσμα από παντού. Όμως, όπως είπα και χθες στη Μεγάλη Συνάντηση των Αντιπροσώπων του Κινήματος, οι πιέσεις των παλιών συστημάτων δεν θα μας κάνουν να αλλάξουμε πορεία. Δεν θα μας ενσω-

ματώσουν».

Είχε και... αυτοκριτική η δήλωση: «Είναι προφανές ότι χρεώνομαι προσωπικά την ένταξη στα ψηφοδέλτια προσώπων που το μόνο που τελικά τούς νοιάζει είναι η καρέκλα και ο μισθός. Και τρέχουν (φευ!) σε αυτούς που πιστεύουν ότι θα τους τα εξασφαλίσουν. Περιμένουμε να τους δούμε στα ψηφοδέλτια της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Για να θυμίσουν και τότε σε όλους τους πολίτες τους λόγους που τους κάνουν να απεχθάνονται την πολιτική».

Αν πάρουμε τοις μετρητοίς τη δήλωση του επικεφαλής Σταύρου, δύο τινά μπορεί να συμβαίνουν: ή έχει χάσει κάθε επαφή με την πραγματικότητα και πιστεύει ότι το συνονθύλευμά του μπορεί να τα καταφέρει να ξαναμπει στη Βουλή κατεβαίνοντας αυτόνομα στις επόμενες εκλογές ή ο ίδιος και η παρέα του (Μαυρωτάς και μερικοί ακόμα) έχουν αποφασίσει να αποσυρθούν από την αστική πολιτική. Για να είμαστε ειλικρινείς, ούτε τη μια εκδοχή πιστεύουμε ούτε την άλλη. Προς ΝΔ τον βλέπουμε να τραβάει, κι ας λέει αυτά που λέει τώρα. Πρέπει να αφαιρέσει κάθε πρόσχημα από εκείνους που θέλουν να πάνε στο ΠΑ-

ΣΟΚ, να τους οδηγήσει εκτός Ποταμιού και μετά να κάνει τις δικές του κινήσεις. Βλέπετε, εκτός από τη Μάρκου, υπάρχουν και άλλοι, όπως ο Λυκούδης (που έχει και ομάδα).

Αν όμως δεν έχει δέσει καλά τη δουλειά με το μητσοτακαϊκό, κινδυνεύει στο τέλος να μείνει εκτός νυμφώνος, άμα ο Κούλης κρίνει ότι η παρέα του Σταύρου δεν έχει να προσφέρει τίποτα στη ΝΔ και τζάμπα θα προκαλέσει δυσαρέσκειες σε στελέχη που θα πρέπει να παλέψουν για το σταυρό με τον Σταύρο, τον Μαυρωτά και τον Αμυρά.

Ολ' αυτά κυριολεκτικά δεν έχουν καμιά σημασία. Ο Θεοδωράκης υπήρξε ένα δημιουργήμα των βαρόνων των μίντια, που προσπάθησαν να μαζέψουν ένα τμήμα της διαρροής του ΠΑΣΟΚ, για να μην ενδυναμωθεί υπέρμετρα ο ΣΥΡΙΖΑ. Το στόχο τους τον πέτυχαν και στη συνέχεια το ανάχωμα τους ήταν άχρηστο. Οπότε το συνονθύλευμα άρχισε να διαλύεται εις τα εξων συνετέθη, με τα διάφορα «μπάζα» ν' αναζητούν την προσωπική πολιτική τους επιβίωση, ανάλογα με τις επαφές τους με τα άλλα κόμματα και τους υπολογισμούς που κάνουν.

Η σωτηρία της ψυχής (...των αστών)

«Αυτός είναι πιο δεξιός από εμένα» είχε πει κάποτε ο Ευάγγελος Αβέρωφ για τον Κωστή Στεφανόπουλο. Και δεν είχε άδικο, από μια άποψη. Ο Αβέρωφ προερχόταν από το Κόμμα των Φιλελευθέρων, ενώ ο Στεφανόπουλος από τα έγκατα της πιο σκληρής Δεξιάς. Βέβαια, τα δυο αυτά αστικά πολιτικά στρατόπεδα, που πριν από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο τα χώριζε ακόμα και αίμα, ενώθηκαν «εις σάρκαν μία» όταν βρέθηκαν μπροστά στην απειλή της λαϊκής επανάστασης. Μαζί διεξήγαγαν τον εμφύλιο κι αυτό εξάλειψε τις παλιές ντροπές, με αποτέλεσμα να έχουμε προσχωρήσεις από το ένα στρατόπεδο στο άλλο.

Αυτό το συνεχές πηγαίνελα ανάμεσα στα αστικά κόμματα συνοδεύτηκε και από ιδεολογικοπολιτικές «μεταλλάξεις» στελεχών. Όταν ο Σαμαράς δημιούργησε την αλήστου μνήμης ΠΟΛΑ, πήρε μαζί του στελέχη που έως τότε είχαν σύνδεση (στενότερη ή χαλαρότερη) με την κοινοβουλευτική Αριστερά, όπως ο Α. Λεντάκης, ο Χάρρυ Κλυνν, ο Μ. Μητσιάς. Επαψε ποτέ ο Σαμαράς να είναι σκληρός δεξιός, πνευματικό παιδί του Αβέρωφ; Το έδειξε καθαρά όταν επανήλθε στη ΝΔ και ιδιαίτερα όταν έγινε αρχηγός της και στη συνέχεια πρωθυπουργός. Όταν ο Σαμαράς συγκρούστηκε με τον Μητσοτάκη, που τον είχε κάνει υπουργό Εξωτερικών σε νεαρή ηλικία, ξεπληρώνοντας γραμμάτια στον Αβέρωφ, επέλεξε να εμφανιστεί ως αριστερότερος της μητσοτακικής ΝΔ, ενώ στην πραγματικότητα κατείχε την ακροδεξιά της πτέρυγα. Δεν είχε, όμως, άλλη ελπίδα πολιτικής επιβίωσης εκείνη την

περίοδο από το να παραστήσει τον... κεντροαριστερό.

Το ίδιο είχε κάνει πριν από τον Σαμαρά ο Κ. Στεφανόπουλος. Με τον Μητσοτάκη συγκρούστηκε κι αυτός κι ενώ κατείχε την ακροδεξιά πτέρυγα της ΝΔ, δημιούργησε τη ΔΗΑΝΑ, που την παρουσίασε σαν... κεντροαριστερό κόμμα (αφού ο ηγέτης της δεξιάς πτέρυγας της ΝΔ, Αβέρωφ, είχε ήδη κλείσει συμμαχία με τον Μητσοτάκη). Αντεξε για λίγα χρόνια και μετά συνταξιοδοτήθηκε πολιτικά (το 1990, ο Μητσοτάκης πήρε τον μοναδικό βουλευτή που είχε εκλέξει η ΔΗΑΝΑ, τον περιβόητο Κασιόκη, προκειμένου να σχηματίσει κυβέρνηση με 151 βουλευτές). Από τη συνταξιοδότηση τον ανέσυρε ο Σαμαράς, προτείνοντάς τον στο ΠΑΣΟΚ για πρόεδρο της Δημοκρατίας. Εκλέχτηκε οριακά στην τρίτη ψηφοφορία, με τις ψήφους του ΠΑΣΟΚ και της ΠΟΛΑ και άρχισε μια δεύτερη καριέρα. Τότε ήταν που έδειξε μεγάλη προσαρμοστικότητα στο νέο του ρόλο, αυτόν του υπερκομματικού προέδρου, με αποτέλεσμα στη δεύτερη θητεία του να εκλεγεί πανηγυρικά, με τις ψήφους και της ΝΔ.

Ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος, ο υπουργός που είχε αποκαλέσει τη Μακρόνησο «νέο Παρθενώνα», ξεβρασμένος πολιτικά κατά τα χρόνια της μεταπολίτευσης, φιλοτεχνούσε την υστεροφημία του με εθνικοεθνικτικές κορόνες. Εκτός από το προφίλ του «σοφού Νέστορα του έθνους», όμως, προσέφερε υπηρεσίες και στο σύστημα, βοηθώντας να εκφυλιστούν τα επαναστατικά προτάγματα. Το αστικό στρατόπεδο ήταν ηθικά ηττη-

μένο μετά τον εμφύλιο και τη μοναρχοφασιστική εκστρατεία. Το αστικό στρατόπεδο ενοχοποιούνταν για τη χούντα, στη διάρκεια της οποίας απουσίαζε (όπως και στη διάρκεια της ναζιφασιστικής κατοχής), όταν δεν έριχνε γέφυρες προς τους χουντικούς. Με τη «γενική αυτοκριτική» κάποιων συνταξιοδοτημένων αστών πολιτικών, οι ευθύνες μοιράζονταν και καλλιεργούνταν η ιδέα του «όλοι φταιζαμε». Αυτό που έκανε ο Π. Κανελλόπουλος τα πρώτα χρόνια μετά την πτώση της χούντας, όταν ο Κ. Στεφανόπουλος ηγούνταν της ακροδεξιάς πτέρυγας της ΝΔ (πιο δεξιά από τον Αβέρωφ), το συνέχισε ο Στεφανόπουλος όταν έγινε πρόεδρος της Δημοκρατίας. Φιλοτεχνούσε την υστεροφημία του, ενώ ταυτόχρονα προσέφερε υπηρεσίες στο σύστημα, ενισχύοντας την κατεύθυνση της εθνικής ενότητας (με καπιταλισμό και ιμπεριαλιστική εξάρτηση πάντοτε).

Λένε για κάποιες «αυτοκριτικές» ομιλίες του στην Τασκήνδη και το χωριό Μπελογιάννης στην Τσεχοσλοβακία. Ήδη, η εξωνημένη Αριστερά είχε προσχωρήσει στο αστικό στρατόπεδο και αυτή την τάση ενίσχυε ο Στεφανόπουλος ως πρόεδρος της Δημοκρατίας (άρα εκπρόσωπος του συστήματος στο σύνολό του). Για τον παραδοσιακό αντικομμουνισμό υπήρχαν άλλοι. Λένε για την ομιλία του κατά το επίσημο δείπνο με τον Κλίντον. Πέραν του ότι δεν είπε και τίποτα το σπουδαίο, πρέπει να ξέρουμε ότι αυτές οι ομιλίες τίθενται πάντοτε σε γνώση της άλλης πλευράς. Άρα είχε την αμερικανική έγκριση και χρησιμοποιήθηκε ως πρελούδιο για να

ζητήσει ο Κλίντον την περιβόητη «συγγνώμη» για τη χούντα, μέσω της οποίας επιχειρήθηκε η άμβλυνση του αντιαμερικανικού κλίματος. Λένε τέλος για τη θέση που πήρε όταν ο Χριστόδουλος του πήγε τις υπογραφές για τις ταυτότητες. Καταρχάς, δεν μπορούσε να κάνει οτιδήποτε άλλο (δεν προβλέπεται διαδικασία υπογραφών). Δεύτερο, υπήρχε η απειλή του προστίμου από την ΕΕ. Ο Στεφανόπουλος ως θεσμικός παράγοντας έπρεπε να σεβαστεί τη συνταγματική τάξη και τα συμφέροντα του συστήματος (που δεν ήθελε προβλήματα με την ΕΕ) και όχι τα καπρίτσια ενός ακροδεξιού δεσπότη, που την είχε δει «εθνάρχης».

Δεν υπάρχει τίποτα ανεξήγητο στην αστική πολιτική. Οι παράγοντες μπορεί να αλλάζουν συμπεριφορές και ρητορική, όμως δεν παύουν να υπερασπίζονται αυτή την πολιτική. Τις περισσότερες φορές, όταν αλλάζουν ρητορική, το κάνουν επειδή άλλαξαν οι συνθήκες ή επειδή οι ίδιοι άλλαξαν πόστο και η νέα θέση τους επιβάλλει αλλαγή ρητορικής. Αυτά τα παιχνίδια, όμως, που εξηγούνται απόλυτα και που εξακολουθούν να στηρίζουν την αστική πολιτική, παρουσιάζονται από την προπαγάνδα ως πρωτοβουλίες ιστορικών διαστάσεων, μεγαλείο ψυχής κτλ. κτλ. Εχουν ανάγκη να τροφοδοτούν τον κόσμο με τέτοια παραμύθια, να κατασκευάζουν «λαμπρά παραδείγματα» και να τα σερβίρουν προς θαυμασμό. Μ' αυτό τον τρόπο εμποδίζουν την πολιτική σκέψη ν' αποκτήσει βάθος και μετατρέπουν τους εργαζόμενους πολίτες σε αθύρματα.

Για την κουτάλα, ρε γαμώτο!

Σημεία από συνέντευξη-ποταμό (τρισελίδη) του απομακρυνθέντος υπουργού Αριστείδη Μπαλτά στα «Νέα» (φύλλο Σαββατοκύριακου, 19-20.11.2016):

◆ Ο Θεοδωρόπουλος (καλλιτεχνικός διευθυντής του Φεστιβάλ Αθηνών) ζητούσε αμοιβή μεγαλύτερη από περίπου 3.200-3.400 ευρώ μικτά και όσες φορές συναντιόταν μαζί μου συζητούσε μόνο για τα οικονομικά του, καθώς ήθελε και μια ρήτρα που θα πρόβλεπε ότι σε περίπτωση απομάκρυνσής του για οποιοδήποτε λόγο θα λάμβανε συνολικά τους μισθούς της τριετούς θητείας του. Όσα λέει ο Θεοδωρόπουλος για εμπόδια στο έργο του δεν ευσταθούν. Είναι παράλογο να απαιτεί να πληρωθεί η υπέρβαση του λογαριασμού του στο κινητό ή ποσά για ταξίδια που τείνουν να αυξάνουν ανεξέλεγκτα. Ομολογώ ότι έχω εκπλαγεί από το ότι ο κ. Θεοδωρόπουλος επιλέγει να αναφέρεται τόσο συχνά σε οικονομικά θέματα.

◆ Ο Αντωνάκοπουλος (πρόεδρος του ΔΣ του Φεστιβάλ) έκανε πρόταση για διορισμό του Δούρου ως γενικού διευθυντή, χωρίς προκήρυξη με διαφάνεια και συγκεκριμένα κριτήρια, και του ζήτησα την παραίτησή του.

◆ Ο Δούρος δημιουργούσε ένα δικό του σύστημα, λειτουργούσε ως κράτος εν κράτει, άρχισα να αντιλαμβάνομαι κάτι σαν προσπάθεια συνολικής υπονόμευσης, γι' αυτό του ζήτησα να φύγει με τη φράση: «Δεν σου έχω πλέον εμπιστοσύνη», αλλά για λόγους προστασίας του ιδίου και επειδή δεν χρειάζεται να δημιουργείται η αίσθηση σκανδάλου, άφησα να εννοηθεί ότι επρόκειτο για παραίτηση.

◆ Τη Ρένα Δούρου τη γνωρίζω πολλά χρόνια και είχα μιλήσει μαζί της για την επικείμενη απομάκρυνση του αδερφού της. Φιλική υποτίθεται ότι ήταν εκείνη η συζήτηση, όμως οφείλω να ομολογήσω ότι από τότε που απομακρύνθηκε ο Δούρος

από το υπουργείο, τα έργα του ΥΠΠΟΑ με την Περιφέρεια άρχισαν να καθυστερούν και να εμφανίζουν «προβλήματα».

◆ Υπήρχε παρεξήγηση με τους έλληνες καλλιτέχνες που συναντήθηκαν στο υπουργείο, για την οποία φέρω ευθύνη, αλλά ίσως όχι την κύρια. Από ένα σημείο κι έπειτα οφείλεται σε μια δική μου παγίδευση από το δικό μου περιβάλλον.

Μπόχα βυζαντινής ίντριγκας, πισώπλατων μαχαιρωμάτων, κλικών που χρησιμοποιούν κρατικά πόστα για την «κουτάλα». Αυτά περιγράφει (με ονοματεπώνυμα) ο Μπαλτάς, που τα θυμήθηκε μόνο όταν ο Τσίπρας τον έβγαλε από την κυβέρνηση, πράγμα για το οποίο «απορεί», γιατί μια χαρά τα είχε στρώσει τα πράγματα και υπήρχαν πλέον «όροι για ουσιαστική δημιουργία». Όταν έδωσε τον Δούρο τον ενδιέφερε να μη δημιουργηθεί «η αίσθηση του σκανδάλου», μόλις όμως βρέθηκε εκτός υπουργείου, τα δίνει όλα φόρα

παρτίδα (τη δική του εκδοχή, βεβαίως). Και τα δίνει όχι απλά σε μια αντιπολιτευτική εφημερίδα, αλλά στην εφημερίδα του Ψυχάρη, εν γνώσει του για το πώς θα χρησιμοποιήσει όλα όσα λέει και για ποιο λόγο του παραχωρεί τόσο χώρο μια εφημερίδα που όσο ήταν υπουργός τον ειρωνεύονταν με τον πιο χυδαίο τρόπο.

Δεν μας προκαλεί καμιά έκπληξη. Εμείς ποτέ δε μασήσαμε το κουτόχορτο του... φιλόσοφου Μπαλτά. Αντίθετα, μιλούσαμε πάντοτε για τους παλαιούς ευρωαναθεωρητές που σε όλη τους τη ζωή ονειρεύονταν την ώρα που θα διαχειρίζονταν την αστική εξουσία. Για ανθρώπους χωρίς κανένα ηθικό έρμα, αδίστακτους, μαθημένους στο φραξιονισμό και τη βυζαντινή ίντριγκα. Ο Μπαλτάς δηλώνει ότι τον παγίδευσε το ίδιο του το περιβάλλον και «δίνει» όλους τους άλλους ως (τουλάχιστον) παραδόπιστους. Αυτό είναι το... ηθικό πλεονέκτημα αυτής της αστικής ψευτοαριστεράς.

Κενό σε επίπεδο συντεχνιών

Οι εκλογές στο ΤΕΕ απλά επιβεβαίωσαν αυτό που ήταν γνωστό: ο ΣΥΡΙΖΑ είναι μόνο ένας κεντρικός εκλογικός μηχανισμός, ενώ σε επίπεδο συντεχνιακής οργάνωσης (της μόνης μορφής οργάνωσης που έχει απομείνει) η επιρροή του έχει αυξηθεί ελάχιστα σε σχέση με την εποχή που ήταν ένα κόμμα του 4%. Στο ΤΕΕ, η Δεξιά (παρά την τριχοτόμησή της) μάζεψε όλο το «χαρτί», (η βασική παράταξή της πήρε 27,90%), το ΠΑΣΟΚ ήρθε δεύτερο με 13,16% (στις προηγούμενες εκλογές είχε πάρει 23,05%) και ο ΣΥΡΙΖΑ τρίτος και καταϊδρωμένος με 7,31% (στις προηγούμενες εκλογές είχε πάρει 10,92%).

Η μεγάλη πτώση και του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ δείχνει ότι το κομμάτι των μηχανικών που πήγε να ψηφίσει προσανατολιζόταν βασικά στη ΝΔ, επενδύοντας στη μελλοντική εκλογική της νίκη. Αυτοί που πήγαν να ψηφίσουν, βέβαια, δε φτάνουν ούτε το ένα τρίτο των εγγεγραμμένων στο ΤΕΕ μηχανικών. Ο κλάδος πλήττεται από μεγάλη κρίση και σ' αυτές τις συνθήκες τα συντεχνιακά χαρακτηριστικά του ΤΕΕ ενισχύονται. Και κερδίζει η ΝΔ, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει στα επίπεδα που ανέκαθεν είχε.

ΥΓ. Φρονίμως ποιών, ο Τσίπρας δεν πήγε να ψηφίσει, όπως είχε κάνει το 2013. Δεν είναι ώρα για «γαλλικά» και... ιπτάμενους φραπέδες. Για τον ίδιο λόγο φέτος δεν πήγε ούτε στο Πολυτεχνείο. Οι «ίματζ μέικερ» του Μαξίμου συστήνουν αποφυγή δημιουργίας αρνητικών εικόνων.

Και η Μπαζιάνα στην αρένα;

Όλα είναι μελετημένα από τους «επικοινωνιολόγους» του Μαξίμου. Ο Καλογρίτσας βγάζει κυριακάτικη εφημερίδα, με διευθυντή τον συριζαίο Βαξεβάνη, και το εκδοτικό εγχείρημα (στο οποίο στηρίζουν πολλά οι Τσιπραίοι) στηρίζεται στο πρώτο φύλλο του με μια συνέντευξη της Μπέτσας Μπαζιάνα, συντρόφου του πρωθυπουργού, η οποία έχει γενικώς μια διακριτική παρουσία, οπότε ήταν σίγουρο ότι η πρώτη της συνέντευξη θα «πουλούσε».

Η σχετική διακριτικότητα της Μπαζιάνα δεν είναι κάτι το πρωτοφανές στην εγχώρια αστική πολιτική σκηνή. Το ίδιο -αν όχι περισσότερο- διακριτική υπήρξε η σύζυγος του Σαμαρά, γόνος μεγαλοαστικής οικογένειας. Διακριτική υπήρξε και η σύζυγος του Γ. Παπανδρέου. Κι αν πάμε πιο πίσω, θα βρούμε και άλλες συζύγους αστών πρωθυπουργών ή ηγετών αστικών κομμάτων που δεν επέλεγαν τη δημοσιότητα. Γιατί, λοιπόν, αυτό παρουσιάζεται σαν προτέρημα και δήθεν αντισυμβατική επιλογή της συζύγου του Τσίπρα;

Η Μπ. Μπαζιάνα αποφάσισε να δώσει συνέντευξη για να στηρίξει το «καθαρόαιμο» συριζαϊκό εκδοτικό εγχείρημα στο ξεκίνημά του. Δικαίωμά της. Θα τη ρίζουν στην αρένα της πολιτικής για να στηρίξουν την εικόνα του Τσίπρα, βάσει των κανόνων του πολιτικού life style; Θα δείξει. Εμάς μας αφήνει εντελώς αδιάφορους το τι θα κάνει. Όμως, σε σχέση με αυτά που λέει για τον εαυτό της, θα θέλαμε να κάνουμε δυο παρατηρήσεις.

Η πρώτη αφορά τη διακριτικότητά της, που δεν στερείται υστεροβουλίας. Είναι διακριτικότητα επιλεκτική. Η κ. Μπαζιάνα δε συνόδευσε τον σύζυγό της σε ταξίδια σε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Τον συνόδευσε όμως σε ταξίδια που παρουσίαζαν τουριστικό ενδιαφέρον για την ίδια. Τον συνόδευσε στη Ρωσία, στην Κίνα, στο Ιράν, στη Νέα Υόρκη. Μόνο η τελευταία συνάντηση μπορεί να πει κανείς ότι εξυπηρετούσε ανάγκες πρωτοκόλλου (για να βγει η γνωστή φωτογραφία με το ζεύγος Ομπάμα). Στις άλλες περιπτώσεις δεν εμφανίστηκαν σύζυγοι των ξένων ηγετών. Αρα, η διακριτικότητα της Μπαζιάνα δεν είναι απαλλαγμένη από προσωπική υστεροβουλία.

Η δεύτερη παρατήρηση αφορά την επαγγελματική της καριέρα. Έχει τα επιστημονικά προσόντα, λέει. Και ήταν συκοφαντία η καταγγελία του ποταμίσου Μαυρωτά ότι στο ΕΜΠ την πήραν με φωτογραφική διάταξη. Δεν έχουμε κάποιο στοιχείο για να αμφισβητήσουμε αν έχει ή όχι τα τυπικά προσόντα, αλλά είναι η μόνη μηχανικός που έχει αυτά τα προσόντα; Εκατοντάδες νέα παιδιά, με πτυχία, μεταπτυχιακά, διαδακτορικά προσπαθούν να βρουν μια τέτοια δουλειά, υποβάλλουν αιτήσεις και βιογραφικά, αλλά «τρώνε πόρτα». Αντίθετα, η κ. Μπαζιάνα βρίσκει όλες τις πόρτες ανοιχτές. Επειδή, λοιπόν, ξέρουμε καλά πώς ενεργεί η πανεπιστημιακή καμαρίλα (ποια ομάδα πανεπιστημιακών δε θα ήθελε να τα έχει καλά με το πρωθυπουργικό περιβάλλον ή δε θα προσέβλεπε σε «άκρες» στο υπουργείο Παιδείας λόγω της πρόσληψης της συζύγου του πρωθυπουργού;), καλά θα κάνει η κ. Μπαζιάνα να μην τραγουδάει το άσμα «εγώ με την αξία μου κι όχι με ξένες πλάτες», γιατί το μόνο που κάνει είναι να επιβεβαιώνει το αντίθετο. Αντίθετα, αν ήθελε πραγματικά -ως «σύζυγος του Καίσαρα»- να είναι και να φαίνεται τίμια, θα απέφευγε οποιαδήποτε δοσοληψία με το δημόσιο κατά την περίοδο που ο σύζυγός της είναι πρωθυπουργός. Μπορεί το παράδειγμά της να μην είναι τόσο κραυγαλέο όσο μιας προηγούμενης πρωθυπουργικής συζύγου που από νηπιαγωγός βρέθηκε γιατρός και σε λίγα χρόνια είχε πάρει πτυχίο, είχε κάνει αγροτικό και είχε πάρει ειδικότητα, δεν παύει όμως να αποτελεί κλασικό δείγμα φαβοριτισμού.

Φασιστικοί καυγάδες

Άγριος καυγάς έχει ξεσπάσει στο εσωτερικό του φλαμανδικού εθνικοφασιστικού κόμματος Vlaams Belang, απ' αφορμή την επίσκεψη βουλευτών του στην Ελλάδα, ως καλεσμένων της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής. Ο βουλευτής του βελγικού κοινοβουλίου Φίλιπ Ντε Βίντερ και η γερουσιάστρια Ανκε Φαν Ντερμέρς πήραν μέρος σε εκδήλωση στα γραφεία της ΧΑ, όπου παρουσία του Μιχαηλιάκου και όλων των γκεσεμιών της νεοναζιστικής οργάνωσης εκφώνησαν ομιλίες με θέμα, από τη μια «την αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης και της ισλαμοποίησης» και από την άλλη «την άνοδο των Εθνικών Κομμάτων της Ευρώπης και στις ελπιδοφόρες προοπτικές που έχουν δημιουργήσει οι πρόσφατες εξελίξεις στις ΗΠΑ και η εκλογή του προέδρου Τραμπ».

Το Vlaams Belang ανήκει στην ευρωομάδα της Λεπέν και του Βίλντερς, οι οποίοι έχουν αποκλείσει τη ΧΑ, θεωρώντας ότι είναι νεοναζιστική και δεν μπορεί να χωρέσει στην ευρωπαϊκή ακροδεξιά που διεκδικεί την εξουσία σε χώρες όπως η Γαλλία, η Ολλανδία, η Αυστρία. Μπορεί η ΧΑ να προσπαθεί να κρύψει τη ναζιστική της φύση και να εμφανίζεται σαν «κόμμα του ελληνικού εθνικισμού», όμως η ευρωπαϊκή ακροδεξιά εξουσίας ξέρει πολύ καλά τι εστί ΧΑ, ξέρει για τα τάγματα εφόδου και τα πογκρόμ, ξέρει για την εν εξελίξει δική της ΧΑ, και δε θέλει να πάρει την ελληνική νεοναζιστική συμμορία στους κόλπους της, γιατί αυτό μπορεί να δώσει όπλα στους δικούς της πολιτικούς αντιπάλους. Η Λεπέν θέλει να την ταυτίζουν με τον Τραμπ, με τον Φάρατζ, με τη γερμανική AfD και όχι με τη ΧΑ.

Δεν ξέρουμε πώς κατάφεραν οι χρυσαυγίτες να φέρουν τους φασίστες βέλγους βουλευτές και να τους χρησιμοποιήσουν για τη δική τους προβολή (κάποια συναλλαγή έγινε, προφανώς), όμως στο Βέλγιο ξέσπασε σάλος. Ο Ντε Βίντερ έχει διατελέσει και πρόεδρος του Vlaams Belang και βρίσκεται σε διαρκή κόντρα με το σημερινό πρόεδρο Τομ Φαν Γκρίκεν, ο οποίος βρήκε την ευκαιρία να καταγγείλει τους βουλευτές του για τις σχέσεις με τη ΧΑ. Αυτοί αντέδρασαν μιλώντας για απαξιωτική συμπεριφορά του προέδρου απέναντί τους και η Συντονιστική Επιτροπή του κόμματος συγκλήθηκε εκτάκτως για να δώσει λύση. Ο βελγικός Τύπος μιλάει για ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα στην παλιά και τη νέα ηγεσία του Vlaams Belang.

Σαρκοζισμός

Στις αρχές Αυγούστου του 2015, ένα στελεχάκι του ΣΥΡΙΖΑ στη Θεσσαλονίκη, ονόματι Κατερίνα Νοτοπούλου, από τη φράδια των 53+, εξέφρασε τη βαθιά ανησυχία της για την εξέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ: «Φοβάμαι να μη γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ ιδανικός και ανάξιος εραστής»! Δεκαπέντε μήνες από τότε και αφού μεσολάβησε η υπογραφή ενός Μνημόνιου και μερικών πακέτων αντιλαϊκών και αντεργατικών νόμων, οι φόβοι της Κατερίνας διασκεδάστηκαν. Ο ΣΥΡΙΖΑ παρέμεινε ιδανικός και πανάξιος εραστής και η Κατερίνα αναλαμβάνει -στα 28 της χρόνια- επικεφαλής του παραρτήματος του Γραφείου του Πρωθυπουργού στη Θεσσαλονίκη. Πώς έλεγε μια παλιά διαφήμιση: «Ο χρυσός μας φέρνει πιο κοντά»... Ετσι, το παράρημα του Γραφείου του Πρωθυπουργού στη Θεσσαλονίκη θα φέρουν κοντά την... αμφισβητία Κατερίνα με τον... παραλίγο ανάξιο εραστή Αλέξη, που λέγεται ότι θ' ανέβει αυτοπροσώπως την επόμενη εβδομάδα για να κάνει τα εγκαίνια.

Αφήνοντας κατά μέρος την Νοτοπούλου, που δεν είναι παρά ένα ακόμα φιλόδοξο στελεχάκι του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν κατάφερε να εκλεγεί στη Βουλή και πρέπει να ανταμειφθεί με κάποιο κρατικό πόστο, αναρωτιόμαστε τι ακριβώς θα προσφέρει το παράρημα του Γραφείου του Πρωθυπουργού στη Θεσσαλονίκη; Και γιατί μόνο στη Θεσσαλονίκη και όχι και στην Κρήτη ή στη Ρόδο (για να πάρουμε δυο μόνο απομακρυσμένα μέρη της Επικράτειας);

Είναι προφανές ότι θα πρόκειται για ένα Γραφείο ρουσφετιών και διευθετήσεων. Όμως, στη Θεσσαλονίκη υπάρχει ήδη ένα υφυπουργείο (Μακεδονίας-Θράκης), στελεχωμένο από την αρχή με τη βουλευτή Σερρών Μαρία Κόλλια-Τσαρουχά.

Ενα υφυπουργείο που -ανάλογα με τις σκοπιμότητες της κάθε κυβέρνησης- πότε καταργείται και πότε ανασυστήνεται (παλαιότερα ήταν υπουργείο μάλιστα). Αυτό συμβαίνει γιατί στην πραγματικότητα είναι υπουργείο χωρίς αρμοδιότητες. Ο πολιτικός του προϊστάμενος το μόνο που κάνει είναι να κόβει κορδέλες εγκαινίων και να παρίσταται σε γιορτές και πανηγύρια στις βορειοελλαδίτικες πόλεις. Δεν υπάρχουν ειδικά θέματα Μακεδονίας-Θράκης που να χειρίζεται το υπουργείο. Για τα πάντα είναι αρμόδια τα «κανονικά» υπουργεία.

Η Κόλλια-Τσαρουχά, παραδοσιακή δεξιά του καραμανλικού στρατόπεδου, είναι του Καμμένου, ο οποίος δεν τολμά να την «κουνήσει» από εκεί. Κατά συνέπεια, οι συριζαίοι της Θεσσαλονίκης αισθάνονται ριγμένοι σε επίπεδο ρουσφετιών και διευθετήσεων. Ο Τσίπρας δημιουργεί το παράρημα του Γραφείου Πρωθυπουργού στη Θεσσαλονίκη για να καλύψει αυτή την ανάγκη. Για να έχουν και οι συριζαίοι της Θεσσαλονίκης το δικό τους «μαγαζί» (στο οποίο θα βολετούν και μερικοί από δαύτους).

Μ' αυτό τον τρόπο, όμως, ο πρωθυπουργός αυτοτοποθετείται πάνω από την κυβέρνηση του. Το ίδιο το πολίτευμα τείνει να γίνει προεδρικό, καθώς ο πρωθυπουργός δίνει μεν αρμοδιότητες στους υπουργούς του (για τις οποίες είναι αποκλειστικά υπεύθυνοι), ταυτόχρονα όμως δημιουργεί έναν προσωπικό μηχανισμό, ο οποίος θα λειτουργεί ερήμην των υπουργών. Ψιλά γράμματα για τους συριζαίους, θα πείτε, και δε θα 'χετε άδικο. Ούτε, βέβαια, εμάς μας έπιασε κάνας πόνος για τη σωστή θεσμική λειτουργία του αστικού συστήματος εξουσίας. Να καταδείξουμε την εξουσιολαγνεία των συριζαίων θέλουμε, και τον σαρκοζισμό του Τσίπρα προσωπικά.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Μετά το κοινό δελτίο Τύπου των 12 ΠΑΕ, οι διεθνείς ομοσπονδίες και η κυβέρνηση πρέπει να πάρουν θέση και να «επέμβουν». Τυπικά το θέμα δεν τους αφορά, αφού η ρύθμιση του τρόπου διανομής των εσόδων είναι αποκλειστικά εσωτερική υπόθεση των ομάδων που συμμετέχουν στη Σούπερ Λιγκ, ουσιαστικά όμως θίγει τον «πυρήνα» της προσπάθειας για την εξυγίανση και την ανασυγκρότηση του ελληνικού ποδοσφαίρου.

Σε δυο σημεία το δελτίο Τύπου συνδέει το θέμα της ανακατανομής των τηλεοπτικών εσόδων με την κατάσταση που επικρατεί στο ελληνικό ποδόσφαιρο και τους πετάει το μπαλάκι, καλώντας τους να ενεργήσουν επί της ουσίας και όχι επί του τύπου: «Ο τρόπος Διανομής Τηλεοπτικών Εσόδων του πρωταθλήματός μας είναι τριτοκοσμικός και πνίγει όλες τις μικρομεσαίες ομάδες. Είναι αυτές που έχουν τη μικρότερη, αν όχι τη μηδαμινή συμμετοχή, στα κακά συμβαίνοντα του Ελληνικού Επαγγελματικού Ποδοσφαίρου, και παρόλα αυτά, είναι αυτές που πληρώνουν “τα σπασμένα”, είναι αυτές που με αυτή την τριτοκοσμική κατανομή των τηλεοπτικών εσόδων, με βάση τα σημερινά δεδομένα των άλλων ευρωπαϊκών χωρών, είναι έτοιμες να κλείσουν σαν εταιρίες». «Οι 12 ΠΑΕ διαφωνούμε ρητά με την επιλογή της Διοικούσας Επιτροπής της ΕΠΟ να καλέσει σε σύσκεψη μόνο τους τέσσερις μεγάλους, των οποίων οι ομάδες, ενώ εισπράττουν τη μερίδα του λέοντος από τα έσοδα του Ελληνικού Επαγγελματικού Ποδοσφαίρου, όπως και από τα έσοδα στις Ευρωπαϊκές συμμετοχές τους, έχουν δημιουργήσει όλα τα προβλήματα, εξαιτίας των οποίων, είτε θεσμοθετημένα όργανα, είτε η Πολιτεία, έχουν οδηγηθεί στη διακοπή των Πρωταθλημάτων».

Από τα δυο αποσπάσματα είναι φανερό η προσπάθεια των «12» να εμπλέξουν στη διαμάχη τους ΦΙΦΑ, ΟΥΕΦΑ και κυβέρνηση, αφού γνωρίζουν ότι χωρίς τη βοήθειά τους δε θα μπορέσουν να έχουν καμία τύχη κόντρα στους «4» μεγάλους. Σε απλά ελληνικά, οι «12» στέλνουν το μήνυμα ότι είναι διατεθειμένες να βοηθήσουν στην προσπάθεια «εξυγίανσης» και να αποδεχτούν τη λύση που θα αποφασίσουν ΦΙΦΑ και ΟΥΕΦΑ (η κυβέρνηση έχει συμφωνήσει εν λευκώ), αρκεί να πάρουν κάποια επιπλέον φράγκα από τα τηλεοπτικά έσοδα.

Αν ΦΙΦΑ/ΟΥΕΦΑ είχαν κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο για την επόμενη μέρα στο ελληνικό ποδόσφαιρο, θα μπορούσαμε να πούμε με σιγουριά ότι θα έκαναν δεκτή την πρόταση των «12» και θα ασκούσαν πίεση για να γίνει δεκτό το αίτημά τους. Επειδή όμως, όπως έχουμε τονίσει σε προηγούμενα φύλλα, οι διεθνείς ομοσπονδίες αυτοσχεδιάζουν στο θέμα της «εξυγίανσης», όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά. Θα διακινδυνεύσουμε την πρόβλεψη ότι θα υπάρξει συνάντηση των «12» με την ΠΔΕ της ΕΠΟ ή τον Κουτσοκούμνη και θα επανέλθουμε στο θέμα με τις νεότερες εξελίξεις.

Το μετέωρο βήμα των “12”

Η διαδικασία απαξίωσης του ελληνικού επαγγελματικού ποδοσφαίρου συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Η Προσωρινή Διοικούσα Επιτροπή (ΠΔΕ) της ΕΠΟ ανακάλεσε την απόφασή της για διακοπή των εθνικών πρωταθλημάτων και αποφάσισε την επανέναρξη της αγωνιστικής δράσης, χωρίς να έχουν εκπληρωθεί οι όροι που έθετε στην αρχική ανακοίνωσή της.

Στο προηγούμενο φύλλο αναφερθήκαμε αναλυτικά στο μπάχαλο που επικρατεί στο ελληνικό ποδόσφαιρο και στην προχειρότητα με την οποία το αντιμετωπίζουν οι διεθνείς ομοσπονδίες, και δεν υπάρχει λόγος να επανέρθουμε. Αξίζει όμως να σχολιάσουμε μια νέα εξέλιξη, που συμπληρώνει την εικόνα της «διάλυσης» και δικαιώνει όσους υποστηρίζουν ότι με το ελληνικό ποδόσφαιρο δεν μπορείς να πλήξεις ποτέ. Η εξέλιξη αφορά την ανακατανομή της χορηγίας για τα τηλεοπτικά δικαιώματα και την απόφαση του προέδρου της Σούπερ Λιγκ, Γιώργου Στράτου, να μην υπογράψει το νέο τρόπο ανακατανομής που αποφασίστηκε μια φορά ομόφωνα, στη συνεδρίαση του συνεταιρισμού στις 12/4/2016, και μία κατά πλειοψηφία (διαφώνησαν Ολυμπιακός, ΠΑΟΚ και Παναθηναϊκός) στις 9/11/2016.

Σύμφωνα με τον τρόπο που μοιράζονται σήμερα τα φράγκα από τα τηλεοπτικά δικαιώματα, λαμβάνονται υπόψη η βαθμολογική θέση των ομάδων στο πρωτάθλημα, η εμπορικότητά τους και ένα ποσό δίνεται στάνταρ σε όλες τις ΠΑΕ. Με το νέο σύστημα διανομής, θα μοιράζεται ισομερώς το 40% της χορηγίας και το υπόλοιπο θα κατανέμεται σύμφωνα με τη βαθμολογική θέση των ομάδων. Η αλλαγή αυτή στην πράξη σημαίνει ότι οι μικρομεσαίες ομάδες θαβάλουν στο ταμείο τους 300.000 - 350.000 ευρώ περισσότερα σε σχέση με το

σημερινό σύστημα και κατά συνέπεια οι μεγάλες ομάδες θα χάσουν έσοδα κοντά στο 1.000.000 ευρώ η καθεμιά.

Ο πρόεδρος της Λίγκας, για να δικαιολογήσει την απόφασή του, επικαλέστηκε το καταστατικό του συνεταιρισμού, που προβλέπει ομόφωνη απόφαση. Ακολουθώντας τη σχολή Τσίπρα, πήρε με πόνο ψυχής μια οδυνηρή γι' αυτόν απόφαση, αν κρίνουμε από το περιεχόμενο της ανακοίνωσής του, στην οποία δηλώνει: «Συμμερίζομαι ολόψυχα το δίκαιο του αιτήματος και αντιλαμβάνομαι απολύτως την καθοριστική σημασία που έχει για τη βιωσιμότητα των μικρομεσαίων ομάδων και συνεπώς για την ύπαρξη ενός πραγματικά ανταγωνιστικού και διαφανούς πρωταθλήματος». Επί της ουσίας, όμως, πήρε το μέρος των τριών μεγάλων ΠΑΕ (η ΑΕΚ στο συγκεκριμένο θέμα είχε συνταχθεί με τις 12 μικρομεσαίες).

Το πρώτο μας σχόλιο αφορά την επιβεβαίωση του κανόνα ότι για το χρήμα και το κέρδος οι καπιταλιστές είναι πρόθυμοι να συμμαχήσουν και με το διάβολο. Μαρινάκης, Σαββίδης και Αλαφούζος βρίσκονται σε συνεχή κόντρα, τόσο για τα δρώμενα στο ποδόσφαιρο όσο και στις εκτός αθλητισμού μίζες τους, αλλά αυτό δεν τους εμπόδισε να ενώσουν τις δυνάμεις τους προκειμένου να μη μειωθούν τα φράγκα που μπαίνουν στο ταμείο των ομάδων τους. Όσο για τον Μελισσανίδη, είναι προφανές η προσπάθειά του να ενισχύσει τα ερείσματά του ανάμεσα στις ΠΑΕ (δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι το φαβορί να αναλάβει τον έλεγχο της «παράγκας» σε περίπτωση ανατροπής της ερυθρόλευκης κυριαρχίας), χωρίς μάλιστα να έχει μεγάλο ρίσκο και κόστος η απόφασή του και χωρίς να διακινδυνεύει να χάσει φράγκα, αφού το βέτο των τριών μεγάλων του εξασφαλίζει ότι δε θα

υπάρξει οποιαδήποτε αλλαγή. Η συγκεκριμένη κίνηση δείχνει ότι ο Μελισσανίδης ως παράγοντας είναι μια κλάση πάνω από Σαββίδη και Αλαφούζο, που δείχνουν να ακολουθούν τις εξελίξεις χωρίς να έχουν συγκεκριμένο πλάνο.

Το δεύτερο σημείο που πρέπει να σχολιάσουμε είναι η στάση που θα κρατήσουν οι 12 μικρομεσαίες ΠΑΕ. Ανεξάρτητα από τη σχέση που η καθεμιά είχε με τους 4 μεγάλους, είχαν καταφέρει να βρίσκουν μια κοινή συνισταμένη και να εκφράζονται ενιαία. Σε αυτό βοηθούσε και η «ρευστότητα» που επικρατεί στο ελληνικό ποδόσφαιρο, αφού ακόμη δεν έχει ξεκαθαρίσει η μάχη για τον έλεγχο της παράγκας, οπότε όλοι μπορούν να είναι με όλους. Μετά όμως το «άδειασμά» τους στο θέμα της ανακατανομής, οι «12» θα πρέπει να αποφασίσουν με ποιους θα παν και ποιους θ' αφήσουν. Στην πρώτη τους αντίδραση δείχνουν ότι συνεχίζουν να είναι ενωμένες και να συνεχίζουν όλες μαζί, ενώ κάνουν και μια κίνηση που μπορεί να θεωρηθεί «επιθετική», ζητώντας από την ΠΔΕ της ΕΠΟ να συζητήσει και μαζί τους για τα δρώμενα στο ελληνικό ποδόσφαιρο και όχι μόνο με τους «4» οι οποίοι «έχουν δημιουργήσει όλα τα προβλήματα, εξαιτίας των οποίων, είτε θεσμοθετημένα όργανα, είτε η Πολιτεία, έχουν οδηγηθεί στη διακοπή των Πρωταθλημάτων».

Οι ιδιοκτήτες των μικρομεσαίων ΠΑΕ έχουν καταλάβει ότι θα είναι αυτοί που θα πληρώσουν το μεγαλύτερο τίμημα από τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης στο χώρο του ποδοσφαίρου και προσπαθούν να ενισχύσουν τη διαπραγματευτική τους ικανότητα ενώνοντας τις δυνάμεις τους, φιλοδοξώντας να αποτελέσουν την «πέμπτη» μεγάλη ΠΑΕ και να αποκτήσουν λόγο στις εξελίξεις. Θα μπορούσε κάποιος να υποστηρίξει ότι αν συνεχίσουν να είναι ενωμένες θα μπορούσαν να πετύχουν το στόχο τους. Επειδή όμως μιλάμε για καπιταλιστική μίζη και ανταγωνισμό μεταξύ καπιταλιστών και επειδή είναι γνωστό ότι στον καπιταλισμό το μεγάλο φάρι τρώει το μικρό, οι πιθανότητες να πετύχουν είναι πολύ λίγες, εκτός αν έχουν εξωγενή βοήθεια, από τις διεθνείς ομοσπονδίες ή την κυβέρνηση.

Το τρίτο σημείο του σχολιασμού μας αφορά τη στάση που θα κρατήσουν οι διεθνείς ομοσπονδίες και η κυβέρνηση. Λόγω έλλειψης χώρου η συνέχεια στη διπλανή στήλη.

Κος Πάπιας
 rapias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΤΖΙΜ ΤΖΑΡΜΟΥΣ

Gimme Danger

Ο αμερικανός σκηνοθέτης, αυτή τη φορά, μας παρουσιάζει ένα μουσικό ντοκιμαντέρ αφιερωμένο στο φαινόμενο Stooges, μία μπάντα που παίζοντας ένα μείγμα από ροκ, μπλουζ, r'n'b και free jazz, «φύτεψε» το σπόρο για το πανκ και το alternative rock, ιδρύθηκε το 1967 και διαλύθηκε οκτώ χρόνια μετά. Οι Stooges ήταν ένα rock'n'roll συγκρότημα που ξεπήδησε μέσα από την πολιτιστικό τοπίο της δεκαετίας του '60, προερχόμενοι από το Αν Αρμπορ του Μίσιγκαν. Αφηγητής της ταινίας είναι -ποιος άλλος;- ο χειμαρρώδης Ιγκι Ποπ.

Ο Τζιμ Τζάρμους ξεδιπλώνει την ιστορία ενός από τα πιο σημαντικά συγκροτήματα εκείνης της περιόδου, φέρνοντάς μας πιο κοντά με τα μέλη της μπάντας, τις σχέσεις τους, τις περιπέτειές τους κλπ, αλλά ταυτόχρονα, προσπαθώντας να την τοποθετήσει στο πολιτιστικό, πολιτικό, ιστορικό και μουσικό της πλαίσιο.

ΒΙΣΑΡ ΜΟΡΙΝΑ

Babai: Ο μπαμπάς μου

Πρόκειται για την πρώτη ταινία του κοσμοβάρου σκηνοθέτη, που κέρδισε μάλιστα το βραβείο σκηνοθεσίας στο Κάρλοβι Βάρι. Ο Μορίνα μας μεταφέρει στα προ-εμφυλιακά χρόνια, στο ελεγχόμενο από τους Σέρβους Κόσοβο, στις αρχές της δεκαετίας του '90. Ο Γκεζίμ και ο δεκάχρονος γιος του Νόρι ζουν πουλώντας τσιγάρα στους δρόμους. Ο Γκεζίμ αποφασίζει να πάει στη Γερμανία και να αναζη-

τήσει μια καλύτερη ζωή και αφήνει το γιο του στην οικογένεια του αδερφού του. Ο πεισματάρης μικρός, όμως, θα κάνει τα πάντα για να τον βρει. Μέσα από τα μάτια του μικρού αγοριού, ο σκηνοθέτης βλέπει την τραγική κατάσταση της πατρίδας του και των ανθρώπων της κι επειδή αυτός είναι ο στόχος του προσπαθεί να υιοθετήσει και μια πιο ντοκιμαντερίστικη γραφή.

ΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ

Μήδεια, Κρείσσων των εμών βουλευμάτων

Ο Νίκος Γραμματικός μας παρουσιάζει ένα κινηματογραφικό πείραμα. Γοητευμένος ο ίδιος από το αρχαίο κείμενο του Ευριπίδη, κάνει μια έρευνα για τα νοήματά του, τη σημασία του, αλλά και την επίδρασή του στις μέρες μας.

Μεταξύ ντοκιμαντέρ, μυθοπλασίας και έρευνας, ο Γραμματικός μελετά το φαινόμενο Μήδεια, χωρίς σενάριο στην αρχή, και ύστερα από μια «μάχη» επτά χρόνων καταθέτει μια ταινία στην οποία τα όρια

μεταξύ μυθοπλασίας, ντοκιμαντέρ και έρευνας, διαρκώς μετατοπίζονται. Το Χορό απαρτίζουν μαθήτριες της Δραματικής Σχολής Δήλος, ενώ επιστημονικός σύμβουλος ήταν ο καθηγητής Φιλολογίας Νίκος Χ. Χουρμουζιάδης, ο οποίος και εμφανίζεται στην ταινία. Μεγάλο μέρος των γυρισμάτων έγινε στη Σαλαμίνα, τόπο καταγωγής του σκηνοθέτη.

ΣΤΙΒΕΝ ΚΑΝΤΟΠ

Ο χορευτής

Ο Σεργκέι Πολούνιν για πολλούς ήταν ο νέος Νουρέγιεφ. Γεννημένος στην Ουκρανία, κατάφερε να κάνει σπουδές στο μπαλέτο χάρη στις θυσίες της φτωχής οικογένειάς του. Στα 19 του έγινε ο νεότερος πρώτος χορευτής στην ιστορία του Βασιλικού Μπαλέτου

Για μια ακόμη φορά ο Γατούλης μένει στα λόγια, υποσχόμενος έργα. Πήγε στα Σπάτα και τα έψαλε στους παίκτες της ΑΕΚ, απειλώντας με δραστικά μέτρα αν δεν σοβαρευτούν. Η στήλη του προτείνει ως μια πρώτη άμεση λύση να αναδιατάξει το υπάρχον έμψυχο υλικό, τοποθετώντας στην κορυφή της επίθεσης τον Ανέστη, που τα βάζει, και στη θέση του τερματοφύλακα τον Αλμείδα, που τα βγάζει.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

**Σαν πλάκωσαν οι τρομεροί ληστές, αλιά μου,
Την πόρτα εγώ τους είχα διάπλατα ανοίξει·
Τους άκουσα που μου φώναξαν τ' όνομά μου
Και βγήκα να τους δω έξω, δίχως άλλη νύξη.
Και πριν καλά-καλά λεχθεί έστω και μία λέξη,
Την αρμαθιά με τα κλειδιά έτρεξα να φέρω·
Νομίμως όλα εκτελέστηκαν, και είχε τρέξει
Και η τήρηση των τύπων-τούτο μόνο ξέρω.
(Μπ. Μπρεχτ, «Σαν πλάκωσαν οι τρομεροί ληστές»)**

► Πώς συμπίπτει ο Μάξιμος (Χαρακόπουλος) με τους παπάδες: και οι δύο πλευρές μάς καλούν να σκύψουμε... Gladiator και βάλει ο υπερδιπλάσιος Maximus.

► «Μάχη των απεργιών» - Ριζοσπάστης, 19/11/2016. Πρώτη σελίδα. Χιλιοπαιγμένη, κακοφτιαγμένη ταινία.

► «Ταλαιπωρία από τα μεγάλα κενά σε γιατρούς πρώτης γραμμής» γράφουν τα ΝΕΑ (www.tanea.gr/news/greece/article/5408889/baria-sthenis-h-protobathmia-frontida-ygeias/). Και συνεχίζουν: «η πρόσβαση σε ιδιώτες γιατρούς δεν είναι (πάντα) εύκολη υπόθεση». Εκείνο το «πάντα» αφήνει να εννοηθεί ότι κάποιο ποσοστό αναγκών της πρωτοβάθμιας καλύπτεται από την υπάρχουσα πολιτική. Όμως, «δεν δίνονται χρήματα και άνευ τούτων ουδέν». Κομμένο και το δεκάρικο λόγω αφραγκίας. Στον Καιάδα ο κόσμος, δηλαδή.

► Προκλητικός ο τίτλος των ΝΕΩΝ: «Λιγότερο θα ξοδέψουμε φέτος για τις χριστουγεννιάτικες αγορές». Δηλαδή εμείς ΚΑΙ οι καπιταλιστές; ΚΑΙ ο λαός ΚΑΙ το Κολωνάκι;

► Κάποιος να κλείσει την πόρτα: μπάζει... Ζουράρι.

► «Κινητικότητα δημοσίων υπαλλήλων»: δείχνει σταθερά

την έξοδο...

► Χωρίς αποδείξεις η φορολόγηση των εισοδημάτων του 2016: να τις βάλουμε εκεί που ξέρουμε, δηλαδή;

► Έρχεται, λοιπόν, ο Δραγασάκης και μιλάει («υπόσχεται») για φοροελαφρύνσεις από το 2019. Με ποια κυβέρνηση, όμως;

► «Στην Ομόνοια η απεργιακή συγκέντρωση του ΠΑΜΕ την Πέμπτη». Ριζοσπάστης; Όχι. ΤΑ ΝΕΑ, φωτό και αφίσσα του ΠΑΜΕ. Τζάμι δεν θα σπάσει...

► Και τα δύο και γρήγορα (κατά δήλωσή του) μπορεί να κάνει ο Τραμπ: πρόεδρος-καπιταλιστής και καπιταλιστής-πρόεδρος. Ουδεμίαν, περί αυτών, έχομεν αμφιβολία.

► «Ερυθρά παλirroια» στη Θεσσαλονίκη! Φασίστες, al armi!

► Απ' το πολύ μπλα-μπλα στα οικονομικά θέματα μία πρόταση που εκφράζει την μαύρη ουσία: «Περικοπές 4 δισ. ευρώ στο τραπέζι τα μέτρα για τα επόμενα χρόνια».

► «Η Βρετανία θα είναι πιο κοντά στην Ελλάδα μετά το Brexit». Από την ομιλία του βρετανού πρεσβευτή στην Αθήνα. Brexit-Gremain, παντοτινή φιλία...

► Ο Κ. Στεφανόπουλος δεν είχε

κά-

Ριζοσπάστης ο Τραμπ-Τραμπ

ποια εποχή σχέση με το νοίκιασμα κτιρίου όπου στεγάζονταν τα λεγόμενα «φρουτάκια»;

► Αφού καθάρισαν (με) τα δικαιώματα της εργαζόμενης (λέμε...) και εργατικής νεολαίας, συγκυβέρνηση και ΝΔ συμφωνούν στην υποχρεωτική στράτευση στα 18.

► Ελα ρε, ο Κωστάκης (ο Καραμανλής) έκανε δήλωση.

► Αλλοίμονο! Να μην (ξανα) βολευτεί ο Ξυδάκης;

► Η «κεντροαριστερά» αναζητεί λύση στο αδιέξοδο (το μόνιμο, θα προσθέταμε εμείς).

► «Σκληρός» (παγκόσμια) ο «Δεκέμβρης του 2016» κατά Αντώνη Καρακούση (του ΒΗΜΑΤΟΣ). Επίλογος στο γραφτό του με ένα «Δυστυχώς» για την persona Τσίπρα (Ηχοι του Γενάρη του 2015...)

► Ποιο είπαμε είναι το νόμισμα για την κυκλοφορία της «Αυγής»;

► Χωρίς κριτική το δημοσίευμα της «Αυγής» (online, 23/11/2016) για την κατά 3,6 ευρώ αύξηση των διοδίων στο δρόμο Ηγουμενίστας-Αλεξανδρούπολης.

► Οι καλές σχέσεις ΣΑΝΕΛ με τους σιωνιστές συνεχίζονται: «Αποστολή πυροσβεστικών αεροσκαφών στο Ισραήλ αποφάσισε ο Αλ. Τσίπρας μετά από συνομιλία με τον Μπ. Νετανιάχου».

► Για ένα ΜΑΣ (Μέτωπο ΑεΙ Σιχτίρ) μιλάει ο Θ. Καρτερός (www.avgi.gr/article/10811/7669499/metopora-aei-sichtir) απάντηση στο «Μέτωπο Θράσους» του Κ. Μητσotάκη. Και πού θα βρει υποστηρικτές (γιατί πλάκα-πλάκα, οι 50 ψηφίσαντες συριζαίοι του Πειραιά για εκλογή αντιπροσώπων δεν αποτελούν ζύμη ούτε για...φράξια);

► Καθείς και η δικαστική ένωσή του (στην αστική δικαιοσύνη).

► Η κοπριά στα λάχανα και η Μπέτσι Ντεβός (συντηρητική, πάμπλουτη και... φιλάνθρωπη)

στο υπουργείο Παιδείας των ΗΠΑ.

► Εγώ των ΗΠΑ αλλά δεν μ' απάντησε.

► Τι τραβάει και η ψυχή του Τ. Θεοδωρόπουλου; «Το ζητούμενο είναι αν η Ευρώπη καταφέρει να αναγεννήσει τις συντηρητικές αξίες που την κάνουν Ευρώπη χωρίς να διαλυθεί» (www.kathimerini.gr/884821/opinion/epikairothta/politikh/allazei-kai-h-eygwrh).

► Τι Λωζάνη, τι Κοζάνη, πάντα η εργατιά θα χάνει.

► Νάτες και οι αυξήσεις στα διόδια Καλαμάτας και Βελιγοστής: Ι.Χ. από 1,40 σε 1,90 ευρώ. Χριστούγεννα...

► «Black Friday» και «Λευκές Νύχτες»: ξεζούμισμα εργαζομένων μέχρι πτώσης.

► Να πάρουμε θέση για τις διαπραγματεύσεις στο Κυπριακό, μέσω γκάλοπ του Εθνους, μας καλεί η εφημερίδα αυτή. 42 χρόνια μετά το θυμήθηκε;

► Φιλικός ο λόγος του Οσκαρ Λαφοντέν (Die Linke) προς τους SPDέδες: «Οι σοσιαλδημοκράτες πρέπει να επαναπροσανατολιστούν».

► Υπόσχεση, θανατερή του Φρ. Φιγιόν: 500.000 απολύσεις στο Δημόσιο.

► Καθόλου συνταρακτικό DOCUMENTO...

► «Τα πιο υψηλά ποσοστά χρήσης κοκαΐνης και γονόρροιας στην Ευρώπη τα έχει το Ηνωμένο Βασίλειο» - άλλη μια πρωτιά της ιμπεριαλιστικής Βρετανίας... (www.theguardian.com/society/2016/nov/23/uk-highest-rates-of-cocaine-use-and-gonorrhea-in-europe)

► Μισούν

Οι Φαίακες

Του Οδυσσέα τη φωνή.

Λιμάνι

Απάγγειο

Η απουσία του.

Βασίλης

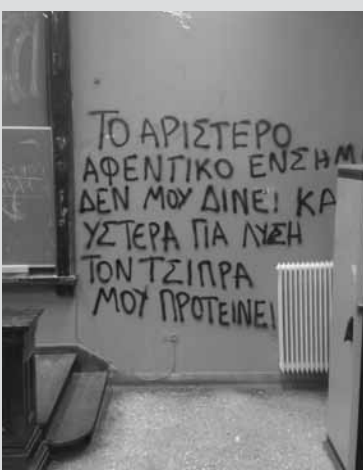
οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Στα σκαλιά της ΑΣΟΕΕ είναι γραμμένο το σύνθημα. Η προετοιμασία (κοπή στένσιλ) δείχνει διάθεση... μαζικής παραγωγής. Τόσος κόπος για μια παπάρα! Δυστυχώς, όμως, ζούμε σε μια εποχή πολιτικής παρακμής, κατά την οποία λογικό είναι να ανθίζουν ο πολιτικός αυτισμός, η θεωρητική ρηχότητα, ο σεκταρισμός της παρέας.

◆ Της ίδιας... βιομηχανίας κι αυτό, γραμμένο σε κολόνα στη Σταδίου.

◆ Το σύνθημα είναι γραμμένο σε αμφιθέατρο της ΑΣΟΕΕ. Χωρίς υπογραφή, αλλά το επίθετο «αριστερό» μπροστά από το «αφεντικό» δείχνει μια «ορισμένη» πολιτική κατεύθυνση. Δε θ' απολογηθούμε, βέβαια, εμείς για τα αφεντικά που δε βάζουν ένσημα στους εργαζόμενους, ιδιαίτερα όταν λεκιάζουν την έννοια «αριστερός», τη συνδεδεμένη σ' αυτό τον τόπο με την ανιδιοτέλεια, τις προ-

σωπικές και οικογενειακές θυσίες, τις διώξεις, τα ξερονήσια, τις φυλακές, τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Όπως υποθέτουμε- κανένας αναρχικός δε θα πρέπει να απολογείται για τα «αναρχικά αφεντικά» που δε βάζουν ένσημα. Πολλοί δε μάλλον για εκείνους τους αναρχικούς που έκαναν ζύμωση υπέρ της υπερψήφησης του ΣΥΡΙΖΑ, για εκείνους που ψήφισαν στη ζούλα ΣΥΡΙΖΑ (με τη... βαθιά πολιτική σκέψη ότι θα μειώσει την ένταση της αστυνομικής και δικαστικής καταστολής) και για εκείνους που έκαναν προπαγάνδα υπέρ του «Όχι» στο κάλπικο δημοψήφισμα του ΣΥΡΙΖΑ. Οποιοσδήποτε αρέσκειται στις πολιτικές προκαταλήψεις, θα πρέπει να βρίσκει πιο... έξυπνους τρόπους να τις εκδηλώνει, γιατί καμιά φορά γίνονται μπούμερανγκ. Να τελειώνουν τα καλαμπουράκια. Τα αφεντικά είναι αφεντικά χωρίς επιθετικό προσδιορισμό που να υποδεικνύει πολιτική κατεύθυνση. Αν τηρούν το νόμιμο, είναι απλά αφεντικά που σέβονται τη νομιμότητα, δε γίνονται «αριστερά» ή «αναρχικά».

◆ Σαμποτάζ στην παραγωγή - Λευτεριά στη γη - Α (σύνθημα στην Πατησίων απέναντι από το Πολυτεχνείο)

Άλλη μια επιβεβαίωση αυτών που λέμε για πολιτικό αυτισμό, ιδεολογικές λότητες, σεκταρισμό της παρέας κτλ. κτλ. Κάποιοι έχουν χάσει κάθε επαφή ακόμα και με την έννοια που συμβολίζουν οι λέξεις. Ούτε τι σημαίνει παραγωγή γνωρίζουν, ούτε τι σημαίνει γη, ούτε τι σημαίνει λευτεριά. Απορούμε πώς είναι ακόμα... ζωντανοί. Γιατί αν ήταν συνεπείς μ' αυτά που γράφουν, θα έπρεπε να έχουν πεθάνει από... απεργία πείνας. Να μην τρώνε τα προϊόντα της παραγωγής και της γης. Και να κυκλοφορούν γυμνοί, καθότι και τα ρούχα προϊόντα της παραγωγής και της γης είναι...

του Λονδίνου. Στα 25 του, στο απόγειο της δόξας του, ανακοίνωσε ότι αποχωρεί. Απογοητευμένος από τις χαμηλές αμοιβές του, αποκαμωμένος από τα παρελκόμενα της επιτυχίας του και κουρασμένος από την αυτοκαταστροφή του, αποφάσισε να σταματήσει και να κλοτσήσει αυτό που τόσο άλλοι ονειρεύονται. Σήμερα είναι πλέον αναγνωρίσιμος, συνεχίζει να χορεύει και δεν μετανιώνει καθόλου για την απόφαση της διακοπής.

Ο σκηνοθέτης παρουσιάζει έναν χορευτή που ύψωσε το ανάστημά του στο κατεστημένο του κλασικού χορού, πλήρωσε το βάρος του ταλέντου του, αλλά θέλησε να ζήσει μια διαφορετική ζωή από αυτή που του προόριζαν.

Φεστιβάλ Εθνογραφικού Κινηματογράφου

Ο κινηματογράφος Αστορ φιλοξενεί το 7ο Φεστιβάλ Εθνογραφικού Κινηματογράφου από τις 23 έως τις 27 Νοέμβρη. Το φεστιβάλ περιλαμβάνει έξι τμήματα (Πανόραμα, Φοιτητικές Ταινίες, Ειδικές Προβολές, Αφιερώματα, Αύλη Πολιτιστική Κληρονομιά και Summer School), τα οποία εμπεριέχουν συνολικά πάνω από πενήντα ταινίες, με στόχο να παρουσιάσουν την πρόσφατη παγκόσμια παραγωγή στον χώρο του εθνογραφικού κινηματογράφου. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει ταινίες από την Αμερική, τη Ρωσία, τη Βραζιλία, αλλά και από τη Γαλλία, το Τατζικιστάν, την Κύπρο, την Τουρκία και φυσικά την Ελλάδα, οι οποίες, μεταξύ άλλων, καταγράφουν και ερευνούν πλευρές της καθημερινής πραγματικότητας που βιώνουν οι λαοί. Αναλυτικά πληροφορίες στο <http://www.ethnofest.gr>.

Ελένη Π.

Η «Κόντρα» δεν έχει άλλο στήριγμα εκτός από τους αναγνώστες της. Η δική σας οικονομική ενίσχυση εξασφαλίζει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της.

Ο πίνακας στις διπλανές στήλες περιλαμβάνεται στην εισηγητική έκθεση του κρατικού προϋπολογισμού 2017, που κατατέθηκε στη Βουλή για συζήτηση και ψήφιση, και αποτυπώνει τα ποσά που πληρώνει κάθε χρόνο το ελληνικό κράτος για τόκους και χρεολύσια του λεγόμενου μεσομακροπρόθεσμου χρέους του. Δεν περιλαμβάνονται τα υπέρογκα ποσά που πληρώνονται κάθε χρόνο στις ελληνικές τράπεζες, που είναι αυτές που αγοράζουν το λεγόμενο βραχυπρόθεσμο χρέος (έντοκα γραμμάτια κυρίως).

Τα ποσά των ετήσιων τοκοχρεολυσίων είναι ιλιγγιώδη. Για να μείνουμε μόνο στα λεγόμενα μνημονιακά χρόνια (από το 2010 μέχρι το 2016), με μια άθροιση διαπιστώνουμε ότι πληρώθηκαν για τοκοχρεολύσια **215 δισ. ευρώ**. Ποσό που ξεπερνά το μέσο ετήσιο ΑΕΠ της ίδιας περιόδου

Πίνακας 4.6 Δαπάνες εξυπηρέτησης χρέους Κεντρικής Διοίκησης (σε εκατ. ευρώ)									
Έτος	Χρεολύσια			Τόκοι			Παράλληλες δαπάνες (3)	Τόκοι και παραλ. δαπάνες (2+3)	Γενικό σύνολο (1+2+3)
	Συνολ.	Εθν. νομ.	Σύνολο (1)	Συνολ.	Εθν. νομ.	Σύνολο (2)			
1995	1.952	5.955	7.907	1.214	7.884	9.098	307	9.405	17.312
1996	1.894	8.369	10.263	1.263	8.378	9.641	339	9.980	20.243
1997	3.057	7.088	10.145	1.348	7.461	8.809	308	9.117	19.262
1998	3.550	6.132	9.682	1.625	7.393	9.018	170	9.188	18.870
1999	2.682	6.569	9.251	1.532	7.758	9.290	101	9.391	18.642
2000	4.640	8.491	13.131	1.922	7.577	9.499	58	9.557	22.688
2001	2.566	9.052	11.618	719	8.570	9.289	39	9.328	20.946
2002	2.397	17.883	20.280	391	8.144	8.535	59	8.594	28.874
2003	1.204	19.559	20.763	180	9.028	9.208	70	9.278	30.041
2004	667	17.777	18.444	85	9.198	9.283	72	9.355	27.799
2005	751	19.628	20.379	108	9.508	9.616	71	9.687	30.066
2006	65	16.524	16.589	92	9.349	9.441	56	9.497	26.086
2007	43	22.152	22.195	74	9.583	9.657	71	9.728	31.923
2008	424	25.822	26.246	82	11.052	11.134	72	11.206	37.452
2009	375	28.760	29.135	39	12.145	12.184	141	12.325	41.460
2010	159	19.390	19.549	104	12.873	12.977	246	13.223	32.772
2011	-129	28.976	28.847	372	15.758	16.130	218	16.348	45.195
2012	-1.353	25.261	23.908	603	11.530	12.133	631	12.764	36.672
2013	2.110	10.647	12.757	848	5.173	6.021	150	6.171	18.928
2014	2.367	22.453	24.820	955	4.573	5.528	82	5.610	30.430
2015	3.242	23.981	27.223	760	5.040	5.800	178	5.978	33.201
2016*	1.160	6.401	7.561	430	5.170	5.600	55	5.655	13.216

* Εκτιμήσεις
Σημειώσεις: α) Από το 2008 και έπειτα περιλαμβάνονται και οι δαπάνες προσαρμογών ESA 95.
β) Δεν περιλαμβάνονται εξοφλήσεις βραχυπρόθεσμου χρέους (έντοκα γραμμάτια ιδιωτικού τομέα, βραχυπρόθεσμοί τίτλοι εξωτερικού, ταμειακές διευκολύνσεις και γερós) οι οποίες εμφανίζονται στον Πίνακα 4.7.
γ) Από το 2012 στις παράλληλες δαπάνες περιλαμβάνονται και προμήθειες εκταμίευσης δανείων από το ΕΤΧΣ.

Μέχρι πότε θ' ανεχόμαστε την υποδούλωση στους τοκογλύφους;

(κυμαίνεται κάτω από τα 180 δισ. ευρώ). Δηλαδή, μέσα σε μια επταετία, ο ελληνικός λαός έδωσε το ακαθάριστο προϊόν ενός χρόνου στους τοκογλύφους του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου! Αν είχαμε στη διάθεσή μας το καθαρό προϊόν, το εθνικό εισόδημα, τότε θα αισθανόμασταν μεγαλύτερη έκπληξη, καθώς μέσα σε επτά χρόνια οι τοκογλύφοι θα μας είχαν πάρει το εθνικό εισόδημα περισσότερων της μίας χρονιάς!

Αν συγκρίνουμε τα τοκοχρεολύσια αυτής της επταετίας με το ύψος του χρέους, που κυμαίνεται αυτά τα χρόνια γύρω στα 320 δισ. ευρώ, θα διαπιστώσουμε ότι μέσα σε επτά χρόνια οι διεθνείς τοκογλύφοι πήραν περίπου το 70% του κεφαλαίου που έχουν «επενδύσει» με τη μορφή κρατικού χρέους στην Ελλάδα! **Χοντρικά, κάθε δέκα χρόνια εισπράττουν όλο το κεφάλαιο που έχουνβάλει στο ελληνικό κρατικό χρέος!**

Και το χρέος παραμένει στα ίδια εφιαλτικά επίπεδα, παρά τις ρυθμίσεις που έχουν κάνει («κούρεμα» με το PSI και με την «ανταλλαγή» ομολόγων του 2013). Γιατί γίνεται αυτό; Όταν από μια οικονομία παίρνεις το 20% του ΑΕΠ της κάθε χρόνο, δεν έχει άλλη επιλογή από το να συνάπτει νέο δανεισμό για να ξεπληρώνει τα προηγούμενα δάνεια.

Δείτε τα στοιχεία, όπως παρατίθενται στην εισηγητική έκθεση του προϋπολογισμού: το 2014 το χρέος ήταν 324,13 δισ. (182,2% του ΑΕΠ). Το 2015 το χρέος ήταν 321,33 δισ. (182,9% του ΑΕΠ). Το 2016 εκτιμάται ότι θα είναι 326,57 δισ. (186,7% του ΑΕΠ). Το 2017 προβλέπεται ότι θα είναι 330,07 δισ. (182,5% του ΑΕΠ). Δηλαδή, και το 2017, το «έτος της ανάπτυξης» (οι υπολογισμοί γίνονται με αύξηση του ΑΕΠ κατά 3,4%) και παρά τα ποσά από τις ιδιωτικοποιήσεις, το χρέος θα αυξηθεί ως απόλυτο μέγεθος, ενώ ως ποσοστό του

ΑΕΠ θα είναι κατά τι υψηλότερο από το αντίστοιχο του 2014!

Όπως αντιλαμβάνεστε, οι Τσιπραίοι μας δουλεύουν ψιλό γαζί (όπως μας δούλευαν και οι προκάτοχοί τους στους κυβερνητικούς θώκους). Όταν ακούτε τον Τσίπρα να μιλάει για «απομείωση» του χρέους, να ξέρετε ότι μιλάει για ρύθμιση των τοκοχρεολυτικών δόσεων από το 2022 μέχρι το 2048, ώστε αυτές να είναι, πάνω-κάτω, στα σημερινά επίπεδα. Δηλαδή, κάπου μεταξύ 15% και 20% του ετήσιου ΑΕΠ της χώρας. Αυτό σημαίνει ότι **κάθε πέντε-έξι χρόνια οι τοκογλύφοι θα παίρνουν ένα ετήσιο ΑΕΠ!** Κι αν συγκρίνουμε τις τοκοχρεολυτικές δόσεις που ποθεί ο Τσίπρας, με το ύψος του κρατικού χρέους, θα δούμε ότι **οι διεθνείς τοκογλύφοι θα συνεχίσουν να εισπράττουν κάθε δέκα χρόνια ολόκληρο το κεφάλαιο που έχουν «επενδύσει» στο ελληνικό χρέος.**

Με τη ρύθμιση αυτή, η θηλιά του χρέους θα εξακολουθήσει

να σφίγγεται γύρω από το λαιμό μας για μερικές δεκαετίες ακόμα. Δε θα χρεωθούν μόνο τα παιδιά μας, αλλά και τα εγγόνια μας. Και βέβαια, επειδή καμιά οικονομία δεν μπορεί να «ζήσει» με τέτοιους όρους, νέα δάνεια θα συνεχίσουν να συνάπτονται για να αποπληρωθούν τα παλιά. Το όραμα των Τσιπροκαμμένων είναι να μπορέσουν κάποια στιγμή «να βγουν στις αγορές». Δηλαδή, για να ξεπληρώνονται τα εξοντωτικά τοκοχρεολύσια, να δανείζονται απευθείας από τους τοκογλύφους του χρηματιστικού κεφάλαιου, και όχι μέσω του EFSF/ESM και του ΔΝΤ. Όλοι θυμόμαστε ότι το ίδιο όραμα είχαν και οι Σαμαροβενζέλοι!

Διαγραφή του χρέους γιατί το έχουμε πληρώσει δεκάδες φορές μέχρι τώρα. Αυτή είναι η μόνη διέξοδος. Που όμως δε θα υπάρξει αν δεν τσακιστεί ως σύστημα ο ψωραλέος ελληνικός καπιταλισμός και δε γίνει ο λαός αφέντης στον τόπο του και στο προϊόν του κόπου του.

βαθύ κόκκινο

Λεπενοθάτσερ!

Ο Φρανσουά Φιγιόν, πρωθυπουργός κατά την πενταετία της προεδρίας του Σαρκοζί, ξεπετάχτηκε σαν σίφουνας τις τελευταίες εβδομάδες και έκοψε πρώτος το νήμα στις προκριματικές εκλογές για τον υποψήφιο πρόεδρο της γαλλικής κεντροδεξιάς, στέλνοντας στην πολιτική συνταξιοδότηση το παλιό του αφεντικό και αφήνοντας δεύτερο και καταϊδρωμένο τον γκολικό Ζιπέ, που μέχρι πρότινος θεωρούνταν ακαταμάχητο φαβορί. Όλοι οι αναλυτές στη Γαλλία προεξοφλούν άνετη νίκη του Φιγιόν στον αυριανό δεύτερο γύρο, δεδομένου ότι ο Φιγιόν κέρδισε τον πρώτο γύρο με διαφορά 15,6% από τον Ζιπέ, ενώ έχει τη δημόσια στήριξη του Σαρκοζί (ήρθε τρίτος με 20,6%).

Αν δει κανείς το βιογραφικό και τις θέσεις του Φιγιόν, θα συμφωνήσει μαζί μας πως πρόκειται για έναν «κυριλέ Τραμπ» ή -για να είμαστε ακριβέστεροι- για ένα μείγμα Λεπέν και Θάτσερ. Λεπέν σε μια σειρά κοινωνικά ζητήματα, Θάτσερ στην οικονομική πολιτική.

«Ο Σαρκοζί ήταν ένας χάρτινος τίγρης, ο Φιγιόν είναι ένας γνήσιος υπερσυντηρητικός ιδεολόγος» έγραψε η «L'Obs», και δε φαίνεται να έχει άδικο.

Ο Φιγιόν θέλει να ξαναγραφούν τα βιβλία της Ιστορίας με τη μορφή «εθνικού αφηγήματος», ώστε οι γάλλοι μαθητές να αποκτήσουν «εμπιστοσύνη στην πατρίδα τους». Επίσης, θέλει να καθιερώσει ομοιόμορφη στολή για τους μαθητές και τις μαθήτριες, κατά το πρότυπο παλαιότερων δεκαετιών. «Θέλω ένα σχολείο του σεβασμού και της αυθεντίας, που συμβολίζεται από τις στολές» έλεγε πρόσφατα ο Φιγιόν, σε ομιλία του στα θερινά σεμινάρια των Ρεπουμπλικανών.

Ο Φιγιόν υπήρξε αντίθετος στο «Γάμο για Όλους» και υπόσχεται ότι θα αλλάξει το νόμο ώστε το δικαίωμα της υιοθεσίας και της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής να ισχύει μόνο για τα ετερόφυλα ζευγάρια.

Θέλει, επίσης, να καταργήσει διά νόμου το περιβόητο μπουρκίνι και να αυστηροποιήσει έτι περαιτέρω τη μεταναστευτική νομοθεσία.

Ο Φιγιόν είναι «ευρωπαϊστής», αλλά υπό τον όρο ότι δε θα υπάρξει εμβάθυνση της ομοσπονδοποίησης της ΕΕ, αλλά σεβασμός στην «εθνική κυριαρχία της Γαλλίας».

Κι επειδή ο Πούτιν είναι... της μόδας και κάθε ακροδεξιός που σέβεται τον εαυτό του πρέπει να αναφέρεται σ' αυτόν, ο Φιγιόν θυμίζει ότι έχει προσωπική φιλία με τον ρώσο πρόεδρο από την περίοδο που και οι δύο ήταν πρωθυπουργοί και τάσσεται υπέρ μιας ρωσο-ιρανο-γαλλικής συμμαχίας κατά του ISIS, έστω κι αν αυτή θα περιλαμβάνει προσωρινά και τον Μπασάρ αλ-Ασαντ.

Στο επίπεδο της οικονομικής πολιτικής, ο Φιγιόν υποστηρίζει πως θα μειώσει κατά 500.000 τις θέσεις των εργαζόμενων στο Δημόσιο, ότι θα αυξήσει το 35ωρο στο Δημόσιο σε 39ωρο, ενώ θα απελευθερώσει πλήρως το ωράριο στον ιδιωτικό τομέα, και υποστηρίζει την προοδευτική μείωση του επιδόματος ανεργίας, γιατί οι άνεργοι θα αποδέχονται προτάσεις για εργασία, αν απειλούνται με απώλεια του επιδόματος ανεργίας.

Ο Φιγιόν δεν είναι καινούργιος στη γαλλική αστική πολιτική. Εκλέγεται συνεχώς βουλευτής από το 1981 και πριν ο Σαρκοζί τον διορίσει πρωθυπουργό, είχε διατελέσει έξι φορές υπουργός σε κυβερνήσεις της Δεξιάς. Ανήκει σ' αυτό που η Λεπέν αποκαλεί «κατεστημένο». Με τον ακραίο λόγο που υιοθέτησε, όμως, εμφανίζεται σαν κάποιος που βγαίνει έξω από το «κατεστημένο» και θέλει να επαναφέρει τη Γαλλία στις «εθνικές βάσεις» του Ντεγκόλ, στις «ηθικές αξίες» του καθολικισμού (που ζει και βασιλεύει στην αγροτική ενδοχώρα, εναντιθέσει με τον κοσμοπολίτικο αθεϊσμό του Παρισιού και της διανοήσής του) και σε εργασιακή και κοινωνική «πειθαρχία» που θα είναι ανταγωνιστική προς τη γερμανική, ώστε η Γαλλία να διεκδικήσει τα σκήπτρα στην ιμπεριαλιστική Ευρώπη.

Το ντροπιαστικό είναι ότι πολιτικοί σαν τον Φιγιόν και τη Λεπέν ψηφίζονται και από προλεταριάτο...

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση